

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

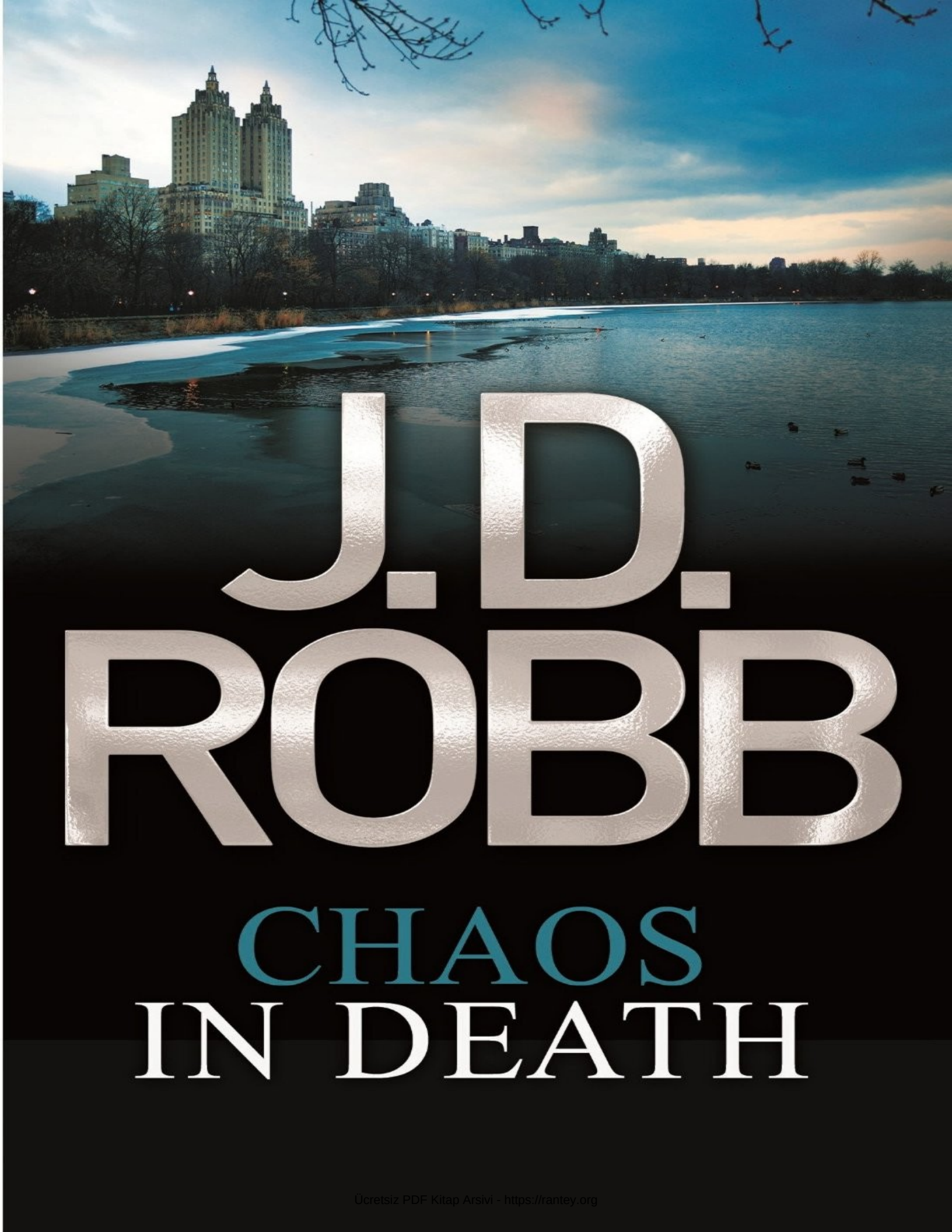
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.D. ROBB

CHAOS
IN DEATH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır

Penguin Group (ABD) Inc. 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü) Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,

Avustralya

(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017,

Hindistan Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı O ces: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncının yazar veya yazarların eserleri üzerinde herhangi bir kontrolü ve sorumluluğu yoktur. üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri.

ÖLÜMDE KAOS

Bir Jove Kitabı / yazarlarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Jove kitlesel pazar baskısı / Ekim 2011

"Chaos in Death" J. D. Robb telif hakkı© 2011 Nora Roberts.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarların haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için adres: The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN : 978-1-101-54443-3

JOVE®

Jove Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan The Berkley Publishing Group, 375 Hudson Street, New York, New York 10014 tarafından yayımlanmaktadır.

JOVE® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır. "J" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markasıdır.

<http://us.penguingroup.com>

ÖLÜMDE KAOS

J. D. ROBB

İnsanların kalplerinde ne tür kötülüklerin gizlendiğini kim
bilebilir?

GÖLGE

Bu dünyada bildiğimiz iyi ve kötü neredeyse ayrılmaz bir
şekilde birlikte büyür.

JOHN MILTON

BİR

Hayatı ölümdede buldu. Korku ve dehşetin kasırgasında zevk buldu. Avlanmak, ışığı, hayatı, kanı, ruhu çalmak. Bunun için doğmuştu.

Yarattığı çılgınlığın etrafında dans etmek onu güldürüyordu, pelerini dönüyordu - *ve bu* harika bir dokunuş değil miydi - bacakları neşeli bir jigde tekmeliyordu.

Kendi kahkahasının sesi bile, derin, zengin ve özgür, onu heyecanlandırıyor, daha da çok gülmesine neden oluyordu.

O yaşıyordu. "Ve sen değilsin!"

Zıpladı, sıçradı, yere dizdiği üç cesedin atladı. Başını eğerek yaptığı işe sıırttı. Onları duvara karşı bir hizada oturacak -iyi, yığılacak, ama bu sizin için ölüm demektir- şekilde yerleştirmişti.

Zavallı örnekler, gerçekten, mücadele edecek zekâyâ ya da iradeye sahip olmayan bu üç keş. Ama Tanrı biliyordu ki insan bir yerden başlamalıydı. Yine de, korkuları artık onundu ve gözyaşları, çığlıkları ve yalvarışları, hepsi onundu.

Tadı çok lezzetliydi.

Elbette daha fazlasına ihtiyacı vardı, çok daha fazlasına. Ama mükemmel bir başlangıç yapmıştı. Artık kurallara göre oynamak yok, hayır *efendim!* Artık Bay İyi Adam yok.

Sıkıcı adam.

Kendi göğsünü okşadı. "Kendimi yepyeni bir adam gibi hissediyorum."

Kıkırdayarak kanlı neşteri, şişeleri ve tüm güzel numuneleri çantasına yerleştirdi. Ve ilham geldi.

Klişe mi? diye sordu kendi kendine, başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, odayı, cesetleri, duvarları tararken parıldayan kırmızı gözleri neşe ve delilikle şişiyordu. Belki, belki, ama karşı konulmaz!

Eldivenli parmağını pıhtılaşmış kan havuzuna daldırdıktan sonra mesajını kirli duvara yazdı. Kuyuya -ha-ha-ha-ha-birkaç kez geri dalmak zorunda kaldı ama harcadığı zamana değdi.

Kimi ilgilendiriyorsa:

Lütfen çöpü dışarı çıkarın. Doğru şekilde geri dönüştürmeyi unutmayın!

Gülmekten karnı ağrıyordu. Elini eldivene bastırdı ve neredeyse eldivene saplanan uzun, sivri tırnaklardan birine . Sonra atmadan önce tereddüt ettiğini fark etti. O

onun adını biliyordu. Tabii ki, tabii ki biliyordu. Bir an için neşesi öfkeye, kahkahası gırtlaktan gelen hırıltılara dönüştü.

Sonra tekrar düzeldi. Hızlı bir jig daha yaptı, parmağını tekrar daldırdı.

Bu konuya gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz.

Dr. Kaos.

Mükemmel. Dalgınca parmağındaki kan ve kiri emdi ve mesajı iki kez okudu.

Gitme zamanı, diye karar verdi. Yapılacak şeyler. Ve o kesinlikle *Açlıktan*.

aldı, selamlamak için bir kolunu kaldırdı.

"Adieu, mes amis!"

Son bir kahkaha atarak döndü, pelerinin döndürdü -bunu yapmayı çok severdi- ve arka odaya geçip pencereden dışarı tırmandı.

Daha önce hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Ve hepsini tekrar yapmak için sabırsızlanıyordu.

Teğmen Eve Dallas olay yerini inceledi. Polisler her şeyi görüyordu ama 2060'ın son yazında bile her zaman yeni bir şey, *herkesin* sınırlarını zorlayacak yeni bir vahşet vardı.

Oda kan, çok fazla kan ve ölüm, taze kusmuk ve sidik kokuyordu. Bir köşeye itilmiş tahta gibi ince şiltelerden birine kan bulaşmıştı. Üç kurbandan birinin orada öldüğünü düşündü. Ortadakinin, yaşı henüz belirlenemeyen, birden fazla bıçak yarası olan ve sol kulağı olmayan siyah bir erkek olduğu sonucuna vardı.

Eve'in yanında, partneri dişlerinin arasından yavaşça nefes alıp veriyordu.

"Eğer Peabody, bunu dışarıda yap."

"Kusmayacağım." Ancak bu bir ifadeden ziyade bir yalvarış olarak ortaya çıktı.

Eve bakışlarını kaydırıp Peabody'yi inceledi. Koyu renk saçlarını topladığı kısa, gösterişli, fiyonklu kuyruğu, teni belli belirsiz bir yeşil renge büründüğü için belirgin bir şekilde yersiz görünüyordu. Peabody'nin hafifçe odaklanmamış koyu renk gözleri, görüş alanını cesetlerin birkaç santim üzerinde tutuyordu.

"Her şeyin oturması için bir dakikaya ihtiyacım var." "Burası neresiydi?" Eve sordu.

"Burası eskiden perakende satış alanıydı." Peabody hâlâ PPC'sini tutuyordu ve eli yeterince sağlamdı. "Daireler yukarıda, üç kat. Planlanan

Rehabilitasyon." Peabody bir an için gözlerini kapattı.

"Kimin olduğunu, ne zamandır kapalı olduğunu öğrenin. Onu dışarı çıkarın. Verilere ihtiyacımız var," dedi Eve, Peabody itiraz edemedi. "Verileri alın."

Peabody başını sallayarak kapıdan çıktı ve dokuz-bir-bir'e cevap veren üniformalıların kaldırımı kordon altına aldığı yere gitti.

Elleri ve ayakları zaten mühürlü, kayıt cihazı takılı olan Eve, kırılmış şişeler, etrafa saçılmış giysiler, çöpler ve kırık bir sandalyeden oluşan enkazın üzerinden cesetlere doğru adım attı.

Altın kahverengi gözleri odaklanmamış değildi, ama polis düzdü. "Üç kurban, ikisi erkek, biri kadın, dikkatlice oturtulmuş, sırtları ön duvara dayalı. Siyah erkek, ortada, çok sayıda bıçak yarası, gövde, omuzlar, kollar, bacaklar, boyun ve yüz. Sol kulağı kesilmiş. Soldaki beyaz kadın boğulmuş gibi görünüyor. Karışık ırktan erkek, ortanın sağında, darp edilmiş. Sol gözü çıkarılmış."

Ne parti ama, diye düşündü ve kısa kahverengi saçlarının perçemlerini dalgalandıran bir nefes verdi.

"Üç şilte, bazı yatak takımları, giysiler, mini buzdolabı, pilli lamba, iki sandalye, iki masa. Görünüşe göre üç kurban da buraya düşmüş. Para etrafa saçılmış, yaklaşık bin dolar gibi görünüyor. Yani soygun yok. Olay yerindeki ilk bulgulara göre binanın arka tarafında, cadde seviyesinde bir pencere zorlanmış. Muhtemel giriş noktası."

Önce dişiyi aldı, uzun bacaklarının üzerine çöktü, saha çantasını açtı. "Dişi de yüzüne ve dizlerine darbe almış. Dizlerine sert darbeler almış," diye mırıldandı. "Boru, sopa, tahta - onu yere yatırın - birkaç yumruk. Elle boğma."

Kurbanın parmak izlerini araştırdı.

"Kadın, yirmi dört yaşında Jennifer Darnell olarak teşhis edildi. Şu anki adresi West Sixteenth'de. Islahevi de dahil olmak üzere bir liste var. Çoğunlukla yasadışı baskınlar."

Peabody geri geldi. "Whitwood Grubu mülkü yaklaşık yedi ay önce satın aldı," dedi. "Anladığım kadarıyla bina bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce yıkılmış. Rehabilitasyon için izinler beklemede."

"Tamam. Yani katil ya da katiller kulağını, gözünü aldı. Bir söz yok muydu, neydi ? Kötülük duyma, kötülük görme ..." Eve dikkatle Jennifer Darnell'in ağzını açtı. "Evet, kötü konuşma. Onun dilini kesti."

"Tanrım."

"İşe bak, adam yok, Peabody. Kimliğe ihtiyacım var, TOD." Eve mikro gözlükleri taktı ve kurbanın ağzına bakmak için ışıklarını devreye soktu. "Temiz kesilmiş, düzgün ve düzenli. O ya ya çoktan ölmüş ya da

Dilini tuttuğunda baygındı ve eli çok sağlamdı."

Kendi iyi ve sabit elini bulmaya çabalayan Peabody çantasını açtı. "Vücut parçalarını, o belirli vücut parçalarını almak, sence ritüel mi?"

"Muhtemelen." Duvardaki mesaja baktı. "Çoğunlukla şaka yapmayı sevdiğini düşünüyorum. Gerçekten komik bir adam. İsteddiğini yaptı, istediğini aldı, şimdi de bize pisliği temizlememizi söylüyor. Dr. Kaos."

Eve odanın etrafına bakındı. "İşte bu. Ortadaki adam mı? Katil onu yattığı yerde öldürmüş. Bıçak ya da neşter kullanıyor. Ama diğerlerine karşı kullanmıyor, çıkarma hariç. Diğer erkek için sopayla vurmaya geçiyor."

"Coby Vix, yirmi altı yaşında," dedi Peabody ona. "İki katil olmalı, belki de üç. Her kurban için bir tane mi?"

"Olabilir. Tek bir adam için çok fazla iş var. Ama sadece biri mi övgü alıyor?"

Eve'in yaptığı gibi Peabody de kanlı mesajı inceledi. "Dr. Kaos. Bir grubun adı olabilir."

Eve göstergeleri kullanırken bunu düşündü. "Evet, olabilir. Darnell'de TOD, iki yüz otuz sekiz."

"Eğer sadece bir tane varsa, neden o adamı bıçakladığında ya da Vix'in ağzını burnunu kırdığında deli gibi kaçmadı?"

"Onu dışarı çıkardı, dizlerine darbe aldı. Diz kapakları parçalanmış. Ama evet, birden fazla olabilir. Üç farklı öldürme yöntemi."

"Vix, TOD iki yüz yirmi."

"Yani, Darnell'le biraz zaman geçirmiş. Tecavüz için yeterli." Eve kısa gecelik gömleğinin eteklerini kaldırdı. "Görebildiğim kadarıyla morarma, kanama, yırtılma yok ama adli tıp cinsel saldırıya karar verecek." Eve, Darnell'in morarmış boynundaki ucuz, ince zinciri kaldırdı. "Get Straight'ten doksan günlük bir çip takıyor."

"Vix'te altmış tane var." Peabody fişi havaya kaldırdı.

Eve başını sallayarak ayağa kalktı ve ortadaki kurbanı doğru ilerledi. "Hear-no otuz yaşında. Wilson Bickford," dedi parmak izlerini inceledikten sonra. "Yirmi iki yaşında. Aynı hassasiyetle, kulağından ameliyatla alınmış. Dr. Chaos bir doktor olabilir ya da en azından tıp eğitimi almış olabilir. Ölüm tarihi iki yüz otuz. Önce ölmemiş."

Topuklarının geriye doğru oturdu, görmeye çalıştı.

"Üçü arasında en irisi o. Katil önce ona saldırdı," diye devam etti. "Eminim öyle yapmıştır."

"Hey, kendi kışına bahse gir."

"Savunma yaraları, eller, kollar. Bickford karşı koymuş. Birkaç şekilde ele alalım. Her kurban için bir tane olmak üzere üç katil diyelim. Takım çalışması. Bir.

Biri bıçaklıyor, biri dövüyor, biri boğuyor. Ama bu bir ekip çalışmasına benzemiyor," dedi Eve, odayı tekrar tarayarak. "Sanki ... gibi görünüyor." Duvardaki mesajı işaret .

"Kaos."

"Evet. Ekip burayı didik didik etmiş olabilir. Ama ben sadece tek tip kanlı ayak izi görüyorum ve hepsinin aynı numara ve tipte ayakkabı giymiş olmasını kabul etmek çok zor."

Peabody, "Bunu kaçırdım," diye mırıldandı.

"Belki daha fazlası vardır ve ben onları gözden kaçırmışım. Ya da belki diğerleri daha dikkatliydi."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun."

"Bence TOD'lar arasında ilginç bir zaman aralığı var. Bence çıkarma işlemlerini aynı el yaptı, deneyimli bir el, sabit. İki erkek üzerinde ciddi bir aşırılık var ve kadın üzerinde kişisel ve samimi olan elle boğma var. Sahnenin yıkımı aşırıya kaçıyor ve bu da öfke uyandırıyor. Ancak mesaj şakacı, bu da kontrol ve zeka anlamına geliyor. Birden fazla olabilir. Biri soğukkanlı, biri deli.

"Onları paketleyelim, etiketleyelim ve nakledelim. Dokuz-bir-bir arayanla konuşmak istiyorum."

Katrina Chu siyah-beyaz arabanın arkasında kambur duruyordu, yüzü ölüm kadar beyazdı, gözleri ağlamaktan şişmişti. Üniformalılardan biri ona biraz su getirmişti. Her yutkunuşta boğazı tıkanıyordu. Ama Eve'in içini rahatlatan şey, Katrina'nın hıçkırığa hıçkırığa ağlamış olmasıydı. Kabarık, soluk yeşil gözleri kuru kalmış ve Eve'e odaklanmıştı.

Eve, "Bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum," diye söze başladı.

"Jen işe gelmedi. Get Straight'te kahvaltı vardiyasında gönüllü çalışıyor. Kanal dışında. Coby ve Wil ile birlikte toplantıya gidiyorlar."

"Onunla mı çalıştın?"

"Ben onun sponsoruyum. Canal'daki ücretsiz klinikte çalışıyorum." "Louise Dimatto'nun kliniği mi?"

"Evet. Dr. Dimatto'yu tanıyor musunuz?" "Evet."

Bağlantı onu sakinleştirmiş gibiydi. "Ben orada yardımcıyım. Hemşire olmak için çalışıyorum. Jen birkaç ay önce Get Straight'e geldi ve ben de ona sponsor olmayı teklif ettim. İyi anlaştık. Gerçekten çalışıyordu, biliyor musun? Gerçekten çok çabalıyordu. Coby'nin gelmesini sağladı. Hayatlarını değiştirmek istiyorlardı."

"West Sixteenth'de yaşıyor."

"Kirayı ödeyemediler. Birkaç hafta önce burada kalmaya başladılar. Belki üç, sanırım. Burayı kimse kullanmıyordu ve Dr. Rosenthall'ın birkaç hafta için sorun olmayacağını söylediğini anlattı."

"Dr. Rosenthall?"

"O ve Dr. Dimatto Get Straight'e zaman bağıslıyorlar. O ve Arianna temelde organizasyonu finanse ediyor."

"Arianna."

"Whitwood. Nişanlandılar. Arianna ve Dr. Rosenthall. O bir terapist. O da zamanını bağıslıyor. Jen, temizlenmek ve temiz kalmak istiyordu. Sabah toplantılarını hiç kaçırmadı. Yaklaşık iki ay önce Slice'da -pizza dükkanı- çalışmaya başladı. Kahvaltı servisine yardım ediyor, toplantıya katılıyor, sonra bir ya da iki saat ders çalışıyor - Arianna ona online bir iş kursu ayarladı - sonra öğle vardiyası varsa Slice'a gidiyor, akşam vardiyası varsa Merkez'e - Whitwood Merkezi'ne - gidiyordu. Ama gelmedi, ne kahvaltı servisi için, ne de toplantı için. Bağlantısına cevap vermedi. Coby ya da Wil de öyle. Endişelendim."

Her şeye rağmen bir gözyaşı sızdı. "Belki de kaymışlardır diye düşündüm. Olur böyle şeyler. Bunu düşünmek istemedim. Baş sıkıştığında beni arayacağına gerçekten güveniyordum. Ama düşündüm ve işe giderken onu kontrol etmek için uğradım. Kapıyı çaldım. Pencereden içeriği göremedim. Tahtalı ve ızgaralıydı ama Jen bana bir anahtar verdi, ben de açtım ve ... Gördüm."

"Ona, Coby'ye ya da Wil'e zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?" "Hayır." Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı.

"Ben biliyorum."

Bazı insanlar bir zamanlar keş olduklarını düşünürler ama çabalıyorlardı. Temizdiler ve öyle kalmaya çalışıyorlardı."

"Peki ya kullanırken ilişki kurdukları kişiler?" "Bilmiyorum. Jen bana hiçbir sorundan bahsetmedi, bu tür bir sorundan değil."

Çok mutluydu. Dün gece paket servis için Slice'a gittim ve biraz konuştuk. O da mutluydu. Coby orada dağıtım işi bulmuş, Wil de birkaç blok ötedeki twenty-four/seven'da stok elemanı olarak çalışıyormuş. Paralarını birleştirip bir ev kiralayacaklardı. Dün gece bana kirada iki bine yakın paraları olduğunu ve bir ev aramaya başlayacaklarını söyledi.

"Mutluydu."

İKİ

Eve, Peabody'ye "Rosenthall ve Whitwood'a git" dedi. "Ve Canal Street Get Straight'te ne bulabilirsen bul."

"Çoktan . Süpürgeler de yolda."

"Güzel." Eve binaya geri döndü. "Bu karmaşayı çözmeleri biraz zaman alacak." Biraz karıştırdı. "Krediler, nakit para, hatta bozuk . Hiç bağlantı bulamıyorum."

"Muhtemelen onlarda vardı - kimde yoktur ki? - bu yüzden katil onları aldı."

"Bağlantıları alır ama çizikleri bırakır. O ya da onlar parayı umursamıyordu. Sadece öldürmek. Ve eğer 'link'leri aldıysa, ya onlarla teması vardı ya da 'link' aracılığıyla birbirleriyle veya başka biriyle onun hakkında konuştuklarını düşünüyordu."

"Bu üzücü," diye mırıldandı Peabody. "Gençtiler ve hayatlarını yeniden kurmaya çalışıyorlardı. Başarmak için iyi bir şansları da vardı. Zemin temiz."

"Birdenbire temizlik standartlarınızı sorgulamaya başladım."

"Yani kanı ve pisliği görmezden gelirsiniz. Tozlu ya da kirli değil. Zemini temiz tutmuşlar. Ve bakın, birisi bu sandalyeyi tamir etmiş ve boyamış. Bu işte pek iyi değillerdi," diye ekledi Peabody kırık ayaklardan birini kaldırırken. "Ama denemişler. Ve tuvaleti kontrol ettiğimde, sanırım burası bir çalışan tuvaleti anlaşması. Her neyse, temizdi. Katiller kullanmamış olmalı. Ama kurbanlar temiz tutmuşlar."

"Teğmen?" Üniformalılardan biri içeri girdi. "Bunu arkadaki geri dönüştürücüde bulduk."

Sayısız doktorun giydiğini gördüğü, kanla kaplı şeffaf koruyucu önlüğü kaldırdı. "Sadece bir tane mi?"

"Şimdiye kadar, efendim."

"Kontrol etmeye devam edin. bir şey çıktı mı?"

"Henüz yok."

"Buna da devam edin. Süpürgeciler için poşetleyin. Yola . Rosenthall, Peabody."

"Dr. Justin Rosenthall, otuz sekiz yaşında. Kimyasal bağımlılıklar konusunda uzmanlaşmış ve Whitwood Grubu tarafından -Sebepe, rehabilitasyon. Bağımlılık üzerine çalışmalar yapan Whitwood Center'da, bir sağlık merkezi ve ziyaretçi lojmanı ile birlikte çalışmaktadır. Suçlu yok."

"Gidip doktor içeride mi bakalım."

Peabody, "Çok yakışıklı," diye ekledi ve arabaya doğru yürürlerken el bilgisayarını çalıştırmaya devam etti. "Alanındaki hizmet ve yenilikler için çok sayıda ödülü var. Canal Street Clinic'e, Get Straight'e ve diğerlerine zaman ayırıyor."

Eve direksiyona geçerken Peabody arabaya kaydı. "Dedikodu ve sosyete sayfalarında bir sürü haber var. O ve Arianna oldukça anlaşıyorlar. Kız çok güzel. Ve gerçekten çok zengin. Roarke kadar zengin değil," dedi Peabody, Eve'in kocasını kastederek, "ama o kadar da değil. Ya da ailesinin başında olduğu Whitwood Grubu'nun. Otuz dört yaşında, yine bağımlılıklar üzerine uzmanlaşmış bir terapist. Göz gezdirdiğim kadarıyla dört yıl önce tanışmışlar ve geçen sonbahar nişanlanmışlar. Düğün gelecek ay yapılacak, yılın düğünü olarak lanse ediliyor. Ve . . . oh, bir erkek kardeşi varmış. Chase, on dokuz yaşında ölmüş. Aşırı dozdan. O on altı yaşındaydı. Whitwood Merkezi üç yıl sonra açıldı.

"Şunu dinleyin. Rosenthall'ın bir kız kardeşi vardı. Aşırı dozdan ölmeden önce 22 yaşına gelmişti. Üst düzey bir kalp cerrahı olma yolunda ilerliyordu. Kız kardeşinin ölümünden sonra odağını değiştirmiş."

"Bir cerrah. Bunu bıraktı," diye yorumladı Eve, "keşlerle çalışmak için. Kız kardeşi gibi, nişanlısının erkek kardeşi gibi. Her gün onları görmek, dinlemek, tedavi etmek, saçmalıklarını duymak. Bir şeyler kopabilir."

"Alaycı alarmı. Dürüst olmak gerekirse, Dallas, burada okuduklarıma göre, adam bir aziz gibi görünüyor. Aygır bir aziz. Rosenthall'lı Aziz Studly."

"Azizlerin neden öldüğünü biliyor musun?"

"Neden mi?"

"Çünkü bunu başarabilmenin tek yolu ölümdür. Yaşamak dağınıktır ve yaşayan herkesin küçük kirli bir sırrı vardır. Bu yüzden işimiz var."

"Ünlü ve yakışıklı bir doktorun iyileşmekte olan üç bağımlıyı katlettiği küçük kirli bir sır mı?"

"Biri yaptı. Bağlantıları var, becerisi var ve kaynağımıza göre, onlara oraya yerleşmeleri için yeşil ışık yakan da o. Eğer o kadar azizse, neden onlara birkaç aylık kira vermedi?"

"Bu iyi bir soru."

"Ona soracağım bir soru."

Whitwood Center eski, zamanla solmuş tuğladan yapılmıştı. Eve'in belirttiğine göre, gösteriş yok, parlaklık yok - en azından dış cephede - bu yüzden bina eski Meatpacking Bölgesi'nde rahatça oturuyordu.

Peabody ile birlikte ön girişten içeri girdi. Lobi alanı geniş ve sessiz bir şekilde döşenmişti. Rahat sandalyeler, sade sanat eserleri ve bazı bitkiler, iki kişinin çalıştığı resepsiyon bankosuna rağmen bir bekleme alanından ziyade bir yaşam alanı havası veriyordu.

Otuzlu yaşlarının başındaki adam bilgisayarında çalışmaya devam ederken, birkaç yaş daha genç, güzel yüzlü ve içten bakışlı kadın onlara doğru gülümsedi.

"Günaydın. Bugün size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Eve tezgâha yaklaştı ve rozetini tezgâhın üzerine koydu. "Dr. Rosenthall ile konuşmamız."

"Anlıyorum." Kadın rozeti görünce gözünü bile kırpmadı. "Doktor sizi bekliyor mu?"

"Söyleyemem."

"İkinci katta, doğuda. Stajyerlerinden biri ya da asistanı size yardımcı olabilir."

"Tamam."

"Merdivenler sola, asansörler sağa."

Eve sola döndüğünde kadın devam etti. "Sağdaki koridordan geçip bahçe koridorunu geçtikten sonra ilk sola dönün."

"Teşekkürler."

"Güzel bir çalışma," dedi Peabody yola çıktıklarında. "Eski bina üzerinde yaptıkları iş. Karakterini korumuşlar. Rahat ve 'Biz gerçekten zengin hayırseverleriz' diye bağırıyorum."

İkinci katta, hepsi de gizlice kapatılmış, üzerinde amaçlarının ya da bir doktorun adının yazılı olduğu birkaç kapının önünden geçtiler.

Laboratuvar önlüklü, sokak kıyafetli, şık takım elbiseli ve yırtık pırtık pantolonlu insanların yanından geçtiler. Eve güvenlik kameralarını ve bazı kapılardaki kart yuvalarını ve avuç içi plakalarını not etti. Bir hemşire odasının ve onun karşısındaki bekleme alanının önünden geçtiler.

Sonra bahçe geçidine geldiler. Aşağıda, işlenmiş camın arkasından, çiçekli bitkilerin, çalılardan ve rengârenk çiçek açan ağaçların oluşturduğu bir fantezinin içinde merkezi bir çeşme çağılıyordu. Beyaz taş banklar oturma imkanı sunuyor, tuğlalı yollar gezinmeye davet ediyordu.

"Bu, 'Biz gerçekten zengin hayırseverleriz diyor,' diye yorumladı

Eve. "Ama gerçekten güzel bir şekilde."

Sola dönerek küçük, mavi ve krem rengi bir resepsiyon alanına girdiler. Bankonun arkasındaki kadın kulaklığına dokundu ve Eve'e karmaşık bir programı güncellemeye çalıştığı akıllı ekrana döndü.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody." Eve rozetini kaldırdı. "Dr. Rosenthall ile konuşmamız gerekiyor."

"Bir sorun mu var?"

"Neredeyse her zaman vardır."

Kadın cevaptan memnun görünmüyordu ve Eve'e Dr. Mira'nın yöneticisini hatırlattı. NYPSD'nin psikiyatristi ve en iyi profilcisinin kapısındaki ejderha.

"Dr. Rosenthall bu sabah laboratuvarında."

"Laboratuvarı nerede?"

"Doktoru rahatsız etmeden önce bana işinizi anlatmanız konusunda gerçekten ısrar etmeliyim."

"Bizi onun laboratuvarına götürmeniz konusunda gerçekten ısrar etmeliyim." Eve rozetine dokundu. "Ve bunun sizden çok daha fazla ısrarı var çünkü sizi bir polis soruşturmasına müdahale etmekten tutuklayabilir."

"Doktorla görüşeceğim." Sözcükler kadının yüzü kadar ekşi görünüyordu. Kulaklığına tekrar dokundu. "Evet, Pach, Dr. Rosenthall'a iki polis burada olduğunu ve onunla konuşmakta ısrar ettiğini söyler misin? Evet. Hayır, söylemeyecekler. Teşekkür ederim." Bir an bekledi, Eve'e delikler açarak baktı. Sonra kaşlarını çattı. "Pekâlâ."

Bir kez daha dokunduktan sonra Eve ile konuştu. "Doktorun laboratuvar asistanı gelip sizi geri götürecek. Doktor sizi görecek."

Ekranına geri dönmeden önce burnunu havaya kaldırdı.

Birkaç dakika sonra bir yan kapı açıldı. Dışarı çıkan adamın koyu kahverengi bir teni ve neredeyse kıvrıkcık saçları kadar siyah, iri, iri gözleri vardı. Kot pantolon üzerine standart beyaz bir laboratuvar önlüğü ve "Benim petri kabım mı, seninki mi?" diye soran kırmızı bir tişört giymişti.

"O cers?"

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody."

"Oh. Um . . ." Yüzünde bembeyaz bir gülümseme belirdi. "Bu taraftan gelir misiniz?"

Kapının ardında bir labirent, açılı koridorlardan oluşan bir tavşan yuvası vardı. Laboratuvar asistanı jel sandaletlerini sallayarak ilerledi. Çift çelik kapıda durdu, kartını okuttu ve adını söyledi. "Pachai Gupta."

Güvenlik yeşil renkte yanıp sönerek kabul etti ve kapılar kayarak büyük bir laboratuvara açıldı. Eve, arkadaşı Mavis'in sesi bozulmamış kırmızı ve beyaz odanın üzerinde vahşi aşk hakkında feryat ederken garip bir yan yana geliş hissetti. Duvar ekranlarından birinde garip denklemler ve semboller donmuş halde dururken, ısıtılmış bir kabin içinde mavi bir şey fokurduyordu. Kısa, şık kızıl saçlı bir kadın, Mavis'in gıcırdayan ritmine ayaklarını vururken bir mikroskobun üzerine eğildi. Başka bir

Laboratuvar önlüğü uzun beyaz bir tezgâhta özenle iki pusula hazırlıyordu. Kısa bir at kuyruğu ve yırtık pırtık kızakları vardı.

Ortasında, hortum bobinlerinin, ısıtılı elektronik cihazların, yoğun ekranların ve test tüpleri, beherler ve numune kaplarından oluşan ormanın ortasında Justin Rosenthall duruyordu.

Diğer erkeklerin smokin giydiği gibi bir laboratuvar önlüğü giyiyordu, mükemmel bir şekilde oturmuştu ve bir şekilde zarıftı. Yıldızlı saçları parlak ışıkların altında parlıyordu. Vid-star yakışıklı, şairane bir şekilde solgun, maşayla ısıtıcısından bir beher ve su banyosuna koydu. Buhar tısladı ve kıvrıldı.

Eve, ince perdenin arkasından, aslanınki gibi al al olan gözlerinin dikkatle bir tür göstergeye sabitlendiğini gördü.

"Ne üzerinde çalışıyor?" diye sordu rehberlerine.

"Bir panzehir."

"Neye?"

". " Kızın kaşlarını kaldırması üzerine Pachai kızardı ve omuz silkti.

Eve kısık bir bip sesi duydu. Justin beheri tekrar kaldırdı, bir kaba koydu, ağzını kapattı ve başka bir gösterge ayarladı.

Ancak o zaman geri adım atıp etrafa baktı.

"Özür dilerim." Gülümsemesinde ve onlara doğru ilerlerkenki hareketlerinde belli belirsiz bir çekicilik vardı. "Zamanlama çok önemli. Siz polis misiniz?"

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, NYPSD."

"Dallas. Elbette, sen Roarke'un karısısın." Elini uzatırken gülümsemesi ısındı. "Sonunda sizinle tanışmak güzel. Roarke nasıl? Onu görmeyeli ... herhalde bir yıl olmuştur. Daha fazla."

"O iyi. Bu sosyal bir görüşme değil, Dr. Rosenthall."

"Justin. Hayır, elbette olmaz. Özür dilerim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Jennifer Darnell, Coby Vix, Wilson Bickford'u biliyorsunuz."

"Evet." Gülümsemesi soldu. "Başları belada mı? Sizi temin ederim ki bağımlılıklarına karşı çok sıkı çalışıyorlar. Bu zor bir yol ve tökezlemeler olacak ama-"

"Bu sabah erken saatlerde öldürüldüler."

Justin ona öylece bakarken, Pachai arkasından boğuk bir nefes verdi. "Ne? Pardon, ne dedin?"

"Bu sabah saat iki ile iki kırk arasında kaldıkları binada öldürüldüler."

"Öldü mü? Öldürüldü mü? Hepsi mi?"

"Nasıl?" Pachai Eve'in kolunu tuttu, sonra çabucak bıraktı. Gözleri mürekkep rengi kirpiklerin altında yüzen sıvı akik gibiydi. Justin elini omzuna koyduğunda daha da yoğun bir şekilde parladılar.

"Pach, ."

"Hayır. Hayır. Üzgünüm ama nasıl öldürülmüş olabilirler? Onları daha dün gördüm."

"Ne zaman?"

"Pach," diye tekrarladı Justin, nazikçe. "Müziği kapat," diye emretti. Mavis feryadı kesince kızıl saçlı kadın itiraz etti.

"Değil Şimdi, Marti." Justin ovuldu onun Tapınak. "Orada hata yok mu?"

"Hayır. Onları en son ne zaman gördün?" diye sordu Pachai.

Dudakları titredi ve yaşlar ağırlaşmış gözlerini doldurmaya devam etti. "Jen ve Coby işe gitmeden önce, Wil çıktıktan sonra. Kahve içtik. Neredeyse her gün kahve içeriz."

"Arkadaş mıydınız?"

"Evet. Anlamıyoruz."

"Hayır, ben de bilmiyorum," dedi Justin. "Ne oldu?"

At kuyruklu laboratuvar faresi dönmüş ve tıpkı kızıl saçlı gibi onu izliyordu.

"Bu sabah erken saatlerde Wilson Bickford bıçaklanarak, Coby Vix darp edilerek ve Jennifer Darnell boğularak öldürüldü."

Pachai ağlamaya başladı ve sert hıçkırıklar onu yere düşürdü, yüzünü elleriyle kapattı.

Justin kül rengine döndü. Kızıl saçlı kadın yerinde kıpırdamadan oturuyor, sanki eski bir yabancı dilde konuşuyormuş gibi Eve'e bakıyordu. Diğer adam sandalyesinde geriye doğru yığıldı, titredi, sonra gözlerini kapadı, başını eğdi.

Kimse konuşmadı.

ÜÇ

Sessizlik içinde Eve, Peabody'ye bir işaret verdi ve Peabody de karşılık vererek Pachai'ye doğru ilerledi. "Kaybınız için üzgünüm," diye başladı o çok iyi kullandığı rahatlatıcı sesiyle. "Sana yardım etmeme izin ver. Kalkmana yardım edeyim. Neden şuraya gidip oturmuyoruz?"

Justin, "Nasıl , özür dilerim," dedi. "Sadece düşünemiyorum. Saldırıya mı uğradılar? Batı On İkinci Cadde'deki binada mı?" "Evet."

"Ama neden, Tanrı aşkına? Hiçbiri bir çeteye mensup değildi, hiçbirinin değerli eşyası yoktu. Bu sadece rastgele bir cinayet miydi?"

"Onlara -herhangi birine- zarar vermek isteyecek birini tanıyor musunuz?"

"Hayır. Hayır, bilmiyorum. Hayatlarını değiştiriyorlardı ve üçü arasında güçlü bir bağ oluşmuştu. Kendi küçük destek grupları."

"Onlar bağımlıydı."

Justin hemen, "İyileşme sürecinde," dedi.

"İyileşmeden önce birlikte çalıştıkları, temizlenmelerine ve temiz kalmalarına içerlemiş olabilecek herhangi biri var mıydı?"

"Bilmiyorum, ama eğer öyleyse, bana bundan bahsetmediler. Eğer biri, bir şey varsa, onlardan biri Arianna'ya söylemiş olabilir. Arianna Whitwood. Üçünün de terapistiydi."

"Nişanlın."

"Evet." Uzaklara baktı, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Tanrım, çok gençtiler, çok umutluydular."

"Onlara o mülkü işgal etmeleri için izin verdiniz."

"Evet. Jen'in dairesinin kirasını ödeyemediler. İyileşme taahhüdünde bulunmadan önce kirayı ödeyememiş. Pachai bana sokakta yattıklarını söyledi. Bir yer bulana kadar başlarını sokacak bir çatı olur diye düşündüm."

"Onlarla bir bağ mı kurdunuz?"

"Jen'e, sonra da onun aracılığıyla Coby ve Wil'e. Çok kararlıydı ve içindeki ışığın geri geldiğini görebiliyordunuz. Sessizliğini bulduğunu görebiliyordunuz. Bu memnuniyet vericiydi. Hatta ilham vericiydi."

"Sanırım neden onlara kira ödemediğinizi merak ediyorum."

"Keşke yapsaydım." Ağzı sıkı bir şekilde Peabody'nin Pachai'ye mırıldandığı yere baktı. "Programdaki hiç kimseye borç para vermeme politikamız var, ancak yardım etmek için başka bir yol bulmaya çalışıyoruz."

Kendilerine yardım etmeleri için onlara rehberlik etmek. Hiç hayal etmemiştim. birlikte güvende olmalıydı. Tanrı biliyor ya, her birinin sokakta kendi başlarının çaresine bakma tecrübesi vardı."

"Bu sabah saat bir ile dört arasında nerede olduğunuzu sormak zorundayım."

"Evet. Ben . . . Şey, buradaydım. Buradaydım."

"Yakılacak çok fazla gece yarısı yağı var."

"Üzerinde çalıştığım şey, -inanıyorum ki- kırılma noktasında. Saat ikiye kadar çalıştım, sonra da ce'deki kanepeye uzandım."

"Bu süre zarfında herhangi birini gördünüz mü ya da onunla konuştunuz mu?"

"Hayır. Ken ve Pachai'yi saat on bir gibi eve gönderdim, sanırım öyleydi. Onlara sorabilir ya da çıkışları kontrol edebilirsiniz. Marti daha erken ayrıldı. Arianna ile konuştum. Emin değilim, bağlantı kayıtlarına bakmam gerek. Çocukları eve göndermeden önce belki on ya da on buçuktu."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Derin ve kronik bağımlılık ve madde bağımlılığına karşı bir serum. Arzuyu hem fiziksel hem de psikolojik düzeyde tedavi edecek, yoksunluk sırasında ve sonrasında bu ihtiyacın şiddetini yatıştıracaktır."

"Bunun için zaten ilaçlar var."

"Temelde bir kimyasalın yerine başka bir kimyasal koyan ilaçlar. Ben, beyindeki ve vücuttaki kimyanın bağımlılıktan önceki seviyelere dönmesini tetikleyecek doğal bileşenlerle çalışmaya çalışıyorum. Yeniden dengeleme diyebiliriz."

Tekrar şakağını ovuşturdu, aynı iki parmağı aynı noktada aynı dairesel hareketi yapıyordu. "Şu anda onlar için yapabileceğim bir şey var mı? Aileyle iletişime geçmek? Bunun ayrıntılarını hatırlayamıyorum ama Arianna'da vardır. Cenaze töreni, anma töreni? Herhangi bir şey?"

"Yakın akrabalarına haber vereceğiz. Bayan Whitwood ile mümkün olan en kısa sürede konuşmam gerekiyor. Önce diğer asistanlarınızla konuşmak istiyorum."

"Stajyerler," diye düzeltti otomatik olarak. "Marti Frank ve Ken Dickerson stajyer bursuyla buradalar. Kusura bakmayın, bunun pek önemi yok. Ari'ye yüz yüze söylemek istiyorum, bağlantı üzerinden değil. Hastalarımızı kaybediyoruz, Komiser. Bağımlılıklarına, sıklıkla yarattığı şiddete ya da neden olduğu fiziksel istismara. Ama bu? Bu çok, çok zor geliyor."

"Şu anda Merkez'de mi?"

"Evet, şu anda oturma odamda olmalı. Yukarı çıkıp ona söyleyeceğim."

"Ayrılmadan önce onunla konuşmak istediğimi söylerseniz çok memnun olurum."

"Evet. Sizinle bu şekilde tanıştığım için üzgünüm. Sadece üzgünüm." Eve onun gitmesine izin verdi ve önce kızıl saçlı kadını almaya karar verdi.

"Resmi aldın," diye başladı Eve.

"Evet. Gerçekten çirkin bir resim."

"Kurbanlara yakın mıydınız?"

"Bu kelimeden nefret ediyorum. Kurban." Ellerini sanki sabit tutmak istermiş gibi kucağında birleştirdi. "Çok fazla kullanılıyor."

"Bu benim işim."

"Evet, sanırım. Pek yakın sayılmaz. Onları severdim. Özellikle Jen'i. Çok sempatik biriydi."

"Laboratuvarda çalışıyorsunuz. Programdaki pek çok kişiyle arkadaşlık kuruyor musun?"

"Etkileşim var. Bu da bunun bir parçası. Tesis içinde ortak bir yemekhane var, bu nedenle personel çoğu zaman hastalarla ve iyileşenlerle birlikte yemek yiyor. İş izin verdiğinde, oturumlara veya derslere katılmaya teşvik ediyoruz. Bu laboratuvar çalışmasından daha fazlası, özellikle de Justin için. Bu bizim tüm hayatımız ve kim ve ne için çalıştığımızı anlamamız demek. Bunu öğreneceksiniz" diye ekledi. "İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Kardeşim bir keşti, Zeus ile bağlanmış Jazz'ı tercih ederdi. Aşırı dozdan ölene kadar bunu çok tercih etti. Benim, annemin ve babamın hayatını cehenneme çevirdi. Keşten nefret ediyorum ve keşten nefret etmeyi bırakmam uzun zaman aldı."

Omzunun üzerinden baktı. "Ken'in babasıydı. İşin içine geç girdi diyebiliriz. Bir araba kazasından sonra reçetelerle başladı, evliliğini mahvedene kadar tırmandı, karısını ve Ken'i dövdüğü için hapis yattı, sonunda sokakta on iki dolar ve bir bilek ünitesi için birini bıçaklayarak öldürdü. Birisi iyiliğine karşılık verince hapishanede öldü."

Eve noktaları birleştirdi. "Peki ya Pachai?"

"Çocukluk arkadaşı. Çok yakındılar, kardeş gibiydiler. Arkadaşı keyif verici maddelerle oynadı, onları çok sevdi, ta ki Ups ve Bounce ile uçup Chill ile çakılana kadar. Sonra Pachai onu ölü bulduğunda sadece bir aşırı doz bağımlısıydı-iki gün önce ölü. Justin kendisi için çalışan insanların yatırım yapmasını istiyor, tüm tarafları, tüm katmanları bilen ve burada olmak için bir nedeni olan insanların."

"Kişisel olmasını istiyor."

"Evet, öyle." Önce Pachai'ye, sonra da katlanmış ellerine baktı. "Jen ve diğerlerinin başına gelenler, kurtuluş için gerçek bir şansı olan, gerçekten her şeylerini ortaya koyan insanların başına gelenler? Bu da kişisel bir şey. Hepimiz için."

"Anlaşıldı. Nasıl çalıştığını biliyorsanız, sormam gerektiğini de biliyorsunuz."

Bu sabah saat bir ile dört arasında neredeydin?"

"Yatakta." Bakışları yukarı baktı ve Eve'inkilerle buluştu. "Yalnızdım ve uyuyordum. Bir randevum vardı, ama hiçbir yere gitmedi. Ben eve sadece sonra geldim."

Gece yarısı. Bir oda arkadaşım var ama bir randevusu vardı ve bir yere gitti. Bu sabah altıya kadar eve gelmedi."

Eve'e dar bir bakış attı. "Her neyse, söylediklerine göre nasıl öldürülmüşler? Üçümüzün birlikte delirmesi, oraya girmesi ve onları bir sürü gibi öldürmesi gerekirdi."

"Bu da bir düşünce, değil mi? Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Aklınıza bir şey gelirse benimle ya da ortağım ile irtibata geçin."

Eve sonuncuya geçti.

"Ken Dickerson," dedi. "Sokakta saldırıya uğramış olabilirler mi?" Eve'i korku ve umutla izledi. Solgun ve zayıf yüzünde yorgunluk belirtileri vardı. "Belki de kaçmışlardır," diye devam etti, gözyaşlarına karşı verdiği savaşta titreyen bir sesle. "Ve onlara saldıran insanlar binaya vardıklarında üzerlerine yürümüşlerdir."

"Hayır."

"Gerçek gibi görünmüyor," diye mırıldandı, nemli ve yorgun gözlerini ovuşturarak. "Uyandığımda bunların hiçbirisi olmamış olacaktı gibi hissediyorum."

"Kurbanları ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"I . . . Tanırım. Bilmiyorum. Konuşmak için. Pach gibi değil ama birkaç kez takıldık. Amcam bir Slice işletiyor ve Jen'e, sonra da Coby'ye orada iş bulmaları için yardım ettim. Yani, amcama onları deneyip deneyemeyeceğini sordum. İnsanlara bir şans verme konusunda iyidir."

"Kaldıkları yere hiç gittiniz mi?"

"Bir kere. Restoran yaşadığım yere yakın, o yüzden sık sık giderim. Bir gece Jen ve Coby ile geri döndüm. Amcam onlara biraz yemek verdi. Ve takıldık." Biraz gülümsedi. "Güzeldi."

"Bağlantıları var mıydı?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Elbette. Herkesin en az bir 'bağlantısı' vardır."

"Onlara zarar vermek isteyecek tanıyor musun?"

"Kimin neden yapacağını anlamıyorum. Onlar zararsızdı. Ellerinde bir şey yoktu, kimseye zarar vermediler. Jen sekreterlik yapabilmek için . Bir iş yerinde çalışmak istiyordu. Bu çok da fazla bir şey değil."

Hayır, diye düşündü Eve. Çok şey istemedim.

Justin içeri girdiğinde bitkin görünüyordu. "Arianna'ya birkaç dakika izin verirsiniz, sizinle Meditasyon Bahçesi'nde buluşacak."

"."

"Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?" "Şu anda yok."

"Beni-bizi-bilgilendirmeye devam edecek misin?"

"Bunu yapabilirim. Aklına bir şey gelirse, herhangi bir şey, bana haber ver." Peabody'ye işaret etti, o da elini Pachai'nin elinin üzerine koydu.

kalkmadan önce omuz.

"Arianna Whitwood, bahçede," dedi Eve ona. "Bir şey bulabildin mi?"

"Darnell'e aşıktı," dedi Peabody tekrar aşağı inerlerken. "Bana söylemekten çekinmedi ya da belki onun da bir şeyler hissettiğini düşündü. Mazereti yok ama nazik, tatlı bir hava yayıyor. Üç kişiyi katlettiğini düşünemiyorum."

"Öte yandan, o ve laboratuvarındaki herkes üç kurbanı ve nerede çömeldiklerini biliyordu. En azından ikisi - ve üçüncü olarak Rosenthall'ı da ekleyebilirim - oradaydı, düzeni biliyordu. Bu çok ağır. Onları ve düzeni Get Straight ve Slice'tan tanıyan başkaları da olacak. Bu rastgele bir şey değildi."

"Hayır. Rastgele uymaz."

"Çünkü?"

"Tanrım, bir sınav. Arka taraftan kasıtlı olarak içeri girmişler ve diğer katiller -çünkü tek bir kişi olduğunu sanmıyorum- ön tarafa geçip onlara çılginca ama sistematik bir şekilde saldırmışlar. Mekânı harabeye çevirmişler ama bildiğimiz kadarıyla bağlantılarından başka bir şey ve en azından birinin koruyucu giysisi varmış, yani ne onun ne de kendilerinin giysilerinde kan yok. Büyük olasılıkla silahları -bıçak, neşter ve bir çeşit sopayla vurma aleti- yanlarında getirmişler. Hazırlıklı, önceden planlanmış ve hedefleri belli."

"Geçtim mi?"

"Fena değil." Ana kattaki bir avludan geçip gelişen bahçelere girdiler. "Hiç de fena değil," dedi Eve etrafına bakarak.

"Tamamen mag. Huzurlu. Bir çeşit Zen. Bakın, kelebekler." Peabody'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kelebekler insanı mutlu eder."

"Böcek gibi bir vücutları ve ürkütücü küçük antenleri var. İnsanlar bunu düşünmüyor çünkü kanatlar dikkatlerini dağıtıyor. Her zaman dişleri olup olmadığını merak etmişimdir. Minik, keskin dişleri olmalı."

"Mutluluğumu bozmuyorsun."

Eve üzerinde Meditasyon Bahçesi yazan patikadan çiçeklerin ve kelebeklerin arasından ilerledi. Arianna'yı taş banklardan birinde gördü, sol elindeki elmas ışık huzmelerinde yanıyordu. Dantel köpüklü, yaprak yeşili bir takım elbise ve uzun bacaklarını ortaya çıkaran aynı renkte yüksek, jilet gibi ince topuklu ayakkabılar giymişti. Zengin, ceviz kahvesi saçları, olağanüstü yüzünü çerçevesiz bırakan karmaşık bir kıvrımla sarılmıştı. Onunla ilgili her şey klasik ve klas diyordu ve Eve'e Mira'yı hatırlatıyordu.

Yaklaşıklarında Arianna başını çevirdi. Yeşil ile kahverengi arasında bir renkte olan gözleri öfkeyle parlıyordu.

Ayağa kalktı.

"Teğmen Dallas. Sizinle tanışmayı umuyordum ama bu şekilde değil. Dedektif Peabody. Oturabilir miyiz?" Öyle yaptı, ellerini tekrar kavuşturdu. "Sizinle burada konuşmak istedim. Burada biraz sessizlik bulmayı umuyordum. Ama henüz değil."

Eve, "Üç kurbanın da terapisti sizdiniz," diye söze başladı.

"Evet. Başarabilirlerdi. Ben buna inanıyorum. Profesyonel ve kişisel düzeyde, Coby ve Wil'in başaracağına inanıyorum. Jen'in başaracağını biliyorum. Kısa sürede çok yol kat etti. Sessizliği bulmuştu."

"Dr. Rosenthall bu terimi kullandı. *Sessiz*."

"Evet, sanırım bunu ondan öğrendim." Arianna bir elini kalbinin üzerine koydu. "Bağımlılık asla sessiz değildir. Şiddetli, sinsi ya da baştan çıkarıcıdır. Genellikle üçü birden. Ama Jen sessizliğini ve gücünü buldu ve Coby ile Wil'in de kendilerininkini bulmalarına yardımcı oldu."

"Böyle bir ilerleme kaydetmeyen diğer bağımlılar, kendi bağımlılıkları için onlara kızabilirler."

"Bu doğru. Onlara baskı yapan, onları tehdit eden biri olsaydı bana söylerlerdi. Jen eroin bağımlısıydı, sokakta Chill dedikleri karışımı tercih ediyordu. Sık sık vücudunu eroinle takas ederdi. Annesi de aynıydı, babası annesinin satıcısıydı, öyle sanıyor."

"Sistemde biraz zaman geçirmiş," diye araya girdi Eve. "İslahevi, grup evleri, koruyucu aileler."

"Evet. Sorunlu ve tarikatlarla dolu bir çocukluk geçirmiş. Jen on altı yaşındayken kaçmış ve yaklaşık dört ay önce bir alemden sonra uyanana kadar bu sorunlu, tarikat hayatına devam etmiş. Üç gün kaybetmiş ve oraya nasıl geldiğini hatırlamadığı bir bodrum katında kesikler, çürükler, pislik ve kendi kusmuğu içinde kendine gelmişti. Dışarı çıktı, yürümeye başladı. Bir sonraki skoru düşündü, hayatına son vermeyi düşündü ve Doğruyu Bul'a geldi. Yürümeye devam etmek, bir sonraki skoru denemek ya da hayatına son vermek yerine içeri girdi."

"Bu onun ilk rehabilitasyon denemesi değildi."

"Hayır." Arianna Eve'in gözleriyle buluşmak için başını çevirdi. "Mahkemenin atadığı üç rehabilitasyon geçirdi ve hiçbirini kabul edilmedi. Bu sefer kendi seçti. Kendi başına geldi. Yardım edilmeye hazırды ve onlar da ona yardım ettiler. Justin ve ben o gün oradaydık. Sık sık bunun onun için bir başlangıç olduğunu söylerdi. "Tanıştığımız zaman."

Sesi sertleşirken Arianna yine gözlerini kaçırdı.

"Geri çekilme zor ve acı vericidir ama o asla pes etmedi. Coby'yi getirdi. İyileşenleri bağımlılıklarının bir parçası olan insanlarla bağlarını koparmaya teşvik ediyoruz ama o dinlemedi. O

Coby'yi kurtardı, çünkü ondan da vazgeçmeyecekti ve sonra Wil. Onu sevdiler ve ona ve birbirlerine duydukları sevgi bağımlılıktan daha güçlü olduğunu kanıtladı. Bu da bir tür mucize. Ve şimdi ..."

"Size onları endişelendiren, üzen, tekrar kullanmaları için baskı yapan herhangi birinden bahsettiler mi?"

"Hayır. Hiçbirinin ailesi yoktu, yakın oldukları ya da uzun süredir görüştükleri kimse yoktu. Merkez'de ve Get Straight'te arkadaşlıklar, birliktelikler kurdular. Hala balayı aşamasındaydılar, bulundukları yerde olmaktan ve birbirlerine sahip olmaktan çok mutluydular."

"Samimi miydiler?"

"Hayır, cinsel olarak değil. Jen ve Coby, eğer buna yakınlık denebilirse, ikisi de kullanırken yakınlaşmışlardı. Şimdi kurdukları şey bir aileydi ve bu şekilde yaşıyorlardı. Jen için seks bir takas aracı ya da başka bir bağımlılıkla yapılacak bir şeydi. Seks konusunda duyarsızlaşmıştı. Sanırım normal ve doğal dürtüler hissetmeye başlamıştı. Pach-Pachai Gupta'ya ilgi duyuyordu.

-O da ona. Ama ikisi de bu konuda harekete geçmedi." "Nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Bana söylediler. Dürüstlük iyileşme sürecinde onun için hayati bir araç haline gelmişti ve bana güveniyordu. Jen, Coby ve Will altı ay boyunca alkolden uzak duracaklarına ve birey olarak kendilerine odaklanacaklarına dair yemin etmişlerdi. Coby bu konuda şaka yapıyordu. Komik ve zeki biriydi. Bu cazibesini ve zekâsını sokaklarda hayatta kalmak için kullanmıştı. Şimdi de kendisini ve arkadaşlarını sabit tutmak için kullanıyordu. Wil daha ruhani bir yol izledi. Ölene kadar büyük büyükannesine yaşamış ve onu kiliseye götürmüştü. Tekrar gitmeye başlamıştı. Jen ve Coby de birkaç kez onunla birlikte gittiler ama ilgiden çok arkadaşlık için."

"Ne kilisesi?"

"Ah . . . Chelsea Baptist."

"Rutin olarak başka nereye gidiyorlardı, rutin olarak?"

"Twelfth Street Diner'da takılmayı, kahve içmeyi ve konuşmayı seviyorlardı. Hepsi Get Straight'e zaman ayırdı, toplantılara katıldı, ev işlerini üstlendi - temizlik yapmak, bağışları organize etmek - bu programın bir parçası. Burada olduğu gibi orada da gruplara katıldılar. Arada bir video izliyorlardı ama esas olarak çalışıyorlardı -yaşayacak bir yer bulmak için para biriktiriyorlardı- programa odaklanıyorlardı, çalışıyorlardı. Ya da Jen öyle yaptı. İşletme dersi alıyordu."

"Binada yaşamaları için onlara izin mi verdiniz?"

"Evet. Justin bana sordu ve biz de bunun onlara bir nefes aldıracağını, kendi başlarına yaşamalarına, tasarruf etmelerine, ailelerine yakın olmalarına izin vereceğini düşündük."

Merkeze. Şartları, mekânı ve kendilerini temiz tutmalarıydı. Öyle de yaptılar."

"Onları orada mı ziyaret ettiniz?"

"Justin ya da ben haftada bir uğrardık. Yerinde kontrol ederdik," dedi ilk kez gülümseyerek. "Onlara güveniyorduk. Ama bağımlılığa güvenemezsiniz."

"Arianna!"

Keskin çağrı sessiz bahçeyi yararak geçti. Uzun boylu, siyah saçları bronzlaşmış yüzüne yakın kesilmiş bir adam aceleyle onlara doğru geldi. Sesi kadar keskin bir yeşil olan gözleri Arianna'ya dikilmişti. Eve ve Peabody'yi görmezden gelerek onun ellerini tuttu ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Olanları duydum. Sizin için ne yapabilirim?"

"Eton." Gözlerinde yaşlar parılıyordu. Eve onun gözyaşlarına dayandığını gördü. "Sana kendim söyleyecektim ama polisle konuşmam gerekiyordu. Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, ortağım Eton Billingsly."

"Polis." Eve'e iğrenmiş bir bakış fırlattı. "bir zamanda mı?"

"Cinayet genellikle polisleri getirir."

"Arianna'yı sorguya çekmeye hiç gerek yok, hele de bunu sindirecek zamanı olmadan önce."

"Tamam. Seni sorgulayalım. Bu sabah saat bir ile dört arasında neredeydin?"

Öfkelendi. Eve onun çıkardığı sesler ya da ayağa fırlarken yüzünde beliren ifade için başka bir kelime bulamadı. "Senin aşağılayıcı sorularının hiçbirine cevap vermeyeceğim, Arianna da öyle."

"Evet, öylesin," diye düzeltti Eve, "burada ya da Polis Merkezi'nde. Seçim sizin."

"Eton." Arianna ayağa kalktı. "Kes artık. Üzgünsün. Polis Jen'e ve çocuklara kimin ve neden zarar verdiğini bulmaya çalışıyor."

"Burada, seninleyken öğrenmeleri çok zor." Tekrar onun ellerini tuttu. "Justin buna asla izin vermemeliydi."

"Justin hiçbir şeye *izin vermez*." Arianna yavaşça ama bilinçli bir şekilde ellerini çekti.

"Haklısınız, elbette. Ama seni bu tür çilelerden korumak istemem çok doğal. Bu iyileşmelere ne kadar yatırım yaptığınızı biliyorum."

"Henüz bir cevap duymadım Bay Billingsly."

"Dr. Billingsly," diye tersledi Eve'i. "Ve sabahın o saatinde evde, yatağımdaydım."

"Yalnız mı?"

"Evet."

"Kurbanlarla ilişkiniz neydi?"

Belki de yüzü kızardığı için Arianna onun yerine cevap verdi. "Eton psikologlarımızdan biri. Hipnoterapi konusunda uzmanlaşmıştır. Bu süreç onların yoksunluklarını atlatmalarına yardımcı olabilir, odaklanmalarını sağlayabilir ve genellikle bağımlılıklarının kökenini yüzeye çıkarmalarına yardımcı olabilir."

"Peki, kurbanlarla 'uykunuz geliyor' numarası yaptınız mı?" Eve ona sordu.

"Evet."

"Ve?"

"Arianna'nın da size söyleyebileceği gibi, mükemmel, hatta olağanüstü bir ilerleme kaydediyorlardı."

"Ne zaman ve son zaman sen vardı İletişim ile onlar-her biri onlardan?"

"Kitabıma bakmam gerek. Aklımın ucundan bile zor hatırlıyorum."

"Bunu yap. Yaşadıkları binayı hiç ziyaret ettiniz mi?" Dudakları inceldi. "Hayır. Neden ki? Burada zaman harcamak yerine, sokaklarda bunu yapan manyakları arıyor olmalısınız. Belli ki şiddet eğilimli bağımlıların, programa başlamadan önce birlikte oldukları kişilerin bir sonucu."

"Bu noktada hiçbir şey açık değil. Çok yardımcı oldunuz," dedi Arianna'.

"Bize ne zaman haber verirsiniz? Justin ve ben bir anma töreni düzenlemek istiyoruz. Kalıntıları için düzenleme yapmak istiyoruz."

"Arianna," diye başladı Billingsly.

"Eton, lütfen. Yeterince küçük."

Eve ona, "Yakın akrabalarını bilgilendirmem gerekiyor," dedi. "Bildirdikten sonra sizinle temasa geçeceğim. Onlarla yaptığınız seansların dökümleri sizde var. Bana yardımcı olabilirler. Doktor-hasta hastalar öldüğünde geçerli değildir."

"Öğleden sonra size gönderirim. Size çıkış yolunu göstereyim."

"Biz , teşekkürler."

Onlar uzaklaşırken Eve arkasına baktı. Eton yine onun ellerini tutmuş, hızla konuşurken başını onunkine doğru eğmişti.

Peabody'nin görüşü "Pislik" oldu.

"Büyük, alevli bir öfke ile büyük, alevli pislik. Formunu koruyor gibi görünüyor. Bahse girerim bol bol spor yapıyordur. Ve Arianna Whitwood'u kendine istiyor."

"Oh evet, ve onu kendisi için istemiyor."

"Bu onun için çok sinir bozucu. Eminim kurbanlara Billingsly'ye verdiğinden çok daha fazla zaman, ilgi ve şefkat vermiştir, bu da onun için başka bir sinir bozucu."

"Onları öldürmek bunu değiştirmez. Oldukça karanlık bir sebep olurdu."

"Belki, ama ondan řimdiden nefret ediyorum. Ayrıca, hipnoterapi. Kim bilir ne işler eviriyordur?"

"Neden transkriptini istemediniz?"

"ünkü arama emri olmadan onları teslim etmez, ki biz Get Straight'e giderken sen de bu işi hallededeceksin."

"Oooh, bu Billingsly için başka bir sinir bozucu olacak."

"Umarım bu sonuncusu olmaz."

DÖRT

Get Straight'ten daha önce duydukları her şeyi teyit etmekten ve daha fazla kederden başka bir şey alamadılar. Sonbaharın ilk hafif ipucunu tutarak havaya adım attıklarında bile Eve'in telsizi sinyal verdi. Ekranındaki ilk sahneyi tanıdı.

"O cer Slovic."

"Efendim, olay yerinin arka tarafında birini gördüğünü iddia eden bir tanık bulduk ve bu kişinin kanlı koruyucu giysileri bulduğumuz geri dönüşüm kutusunda bir şeyler karıştırdığını gördük."

"Bu bir mola. Ne kadar iyi görünüyor?"

"İyi, sağlam bir tane olduğunu iddia ediyor. Bir sokak lambası var ve onu net bir şekilde gördüğünü ve dans ettiğini söylüyor."

"Pardon?"

"Bu onun ifadesi, Teğmen." Eve onun sesindeki omuz silkmeyi duydu. "Tanımı oldukça tuhaf, ama buna sadık kalıyor ve bana çılgın bir iş gibi gelmiyor. Dairesi bölgeyi iyi ve çocuğu dış çıkarırken onu gezdiriyormuş. Doğum izninde olan bir aşçı. Onu seçime soktuk."

"Ne gördü?"

Boğazını temizledi. "Bir canavar. Muhtemelen bir iblis."

"Ey cer Slovic, gerçekten vaktimi bununla mı harcıyorsun?"

"Efendim, ben olsam yapmazdım, ama detayları verdi, zamanı not etti ve kulağa çılgınca geldiğini kabul ediyor."

"Bana detayları ver."

"Erkek, orta yapılı - diye düşünüyor - koyu renk saçlı, vahşi ve tel tel." Yine boğazını temizleyen bir ses çıkardı. "Yeşilimsi bir ten, kırmızı, şişkin gözler, çarpık yüz hatları ve belirgin dişler, siyah bir pelerin giyiyor ve siyah bir çanta taşıyor."

"Ve bu yeşil, kırmızı gözlü canavar sokak lambasında dans ediyordu."

"Ve gülüyor, efendim, nüktedanın vahşi, gırtlaktan gelen bir kahkaha olarak tanımladığı şekilde. Ona inanıyorum, Komiser, yani gördüklerine. Şahıs maske takıyor ya da kılık değiştiriyor olabilir."

"Evet." Eve derin bir iç çekti. "Bir sanatçıyla çalışacak mı?" "Çok hevesli."

"Merkezdeki Dedektif Yancy ile temasa geçin ve onu ona götürün." "Emredersiniz, efendim."

Telsizi cebine soktu. "Yeşil, kırmızı gözlü, pelerinli bir canavar."

"Ya da muhtemelen iblis," diye araya girdi Peabody ve bir alay kazandı. "Canavarlara ve ibislere inandığımı söylemiyorum, ama Zeus'a abanan biri, diyelim ki öyle olduğuna ikna oldu, üstüne bir de vites taktı. Zekâ sadece tek bir adam gördüğüne ve kanıtlar tek bir adama yöneldiğine göre, bir şeylere abartılmış olmalı. Zeus sizi sadece delirtmekle kalmaz, aynı zamanda acıya karşı duyarsızlaştırır, adrenalin pompalar."

"Olabilir. Bunu göreceğiz." Saati kontrol etti. "Slice'a gitmeni, patronla, iş arkadaşlarıyla konuşmanı ve aynı şeyi yirmi dört/yedi'de de yapmanı istiyorum. Takıldıkları yer olarak kullandıkları lokantaya da uğrayabilirsin. Belki dün gece başları belaya girmiştir ya da biri onları eve kadar takip etmiştir. Morga uğrayıp Morris'in bize ne verebileceğine bakacağım. Merkez'de buluşuruz."

"Morga gitmektense bir pizzacıya gitmeyi tercih ederim. Sana bir dilim getirmemi ister misin?"

"Hayır, belki. Evet."

Eve direksiyonun arkasına geçti ve morga doğru yola koyuldu.

Zeus'un iyi bir uyum olduğunu düşündü, ama mükemmel bir uyum değildi. Şiddete, çılgınlığa uyuyordu. Ama hesaplamaya değil. Yine de bir karışımı ... ve girişimci bir ruh her zaman kaçakçılık oyununda yeni ve geliştirilmiş bir şey buluyordu.

Zeus'un üzerinde uçan bir adam kesebilir, dövebilir, boğabilir ve bunları yaparken kıcıyla gülebilirdi. Ama plan yapamazdı -kostüm, silah ve koruyucu teçhizatla dolu çanta, eldivenli ya da mühürlü eller. Süpürgecilerin katilin parmak izlerini onun için hediye paketi yapmasını beklemiyordu.

Arka pencereden içeri girmiş, diye düşündü Eve, o sahneyi aklına getirerek. Bunun için çantada bir alete ihtiyacım var. İçeri tırman, güzel ve sessiz - Zeus'a uymayan başka bir şey, saf Zeus değil. Banyo, arka oda temiz ve düzenliydi, yani katil doğruca dükkânın ön tarafına ve havalandırmaya geçmişti.

Hedefe özel, önceden planlanmış, planlı. Bundan emindi.

Cinayet nedeni karanlık bir alandı.

Şehir merkezindeki tra c boyunca çeşitli teorileri düşündü, reddetti, kurcaladı, sonra morgun beyaz tüneline yürürken bunların kaynamasına izin verdi.

Morris gri bir takım elbise giymiş ve güçlü bir kırmızı kravat takmıştı. Bu seçim onu biraz neşelendirmişti. Sevgilisinin öldürülmesinden beri gardırobu nadiren siyahtan farklı olurdu. Koyu renk saç örgüsünden geçirdiği bant kravatıyla uyumluydu.

Uzun, zeki gözleri Jennifer Darnell'in açık bedeninde onunkilerle buluştu. Hoparlörlerden bir saksafon cazvari bir riff çıkarıyordu.

"Görüyorum ki bana üçlü bir başlık bulmuşsun." "Canavar yaptı."

"Bu durumu göz önüne alındığında inanılması güç bir durum. Yıllarca yasadışı gıda tüketmekten ve kötü beslenmekten kaynaklanan içsel istismar var. Kısa süreleri boyunca zor yaşamışlar. İyileşme ve tersine dönme belirtileri buldum. Eğer yaşasalardı ve temiz kalsalardı, yeterince iyi olurlardı."

"Temiz kalıyorlar mıydı?"

"Soracağınızı bildiğim için önce koşup toksikoloji ekranına baktım. Gece yarısına doğru yediklerini tahmin ettiğim son yemekleri pizza ve kız için diyet kola, oğlanlar için de sek kolaydı."

"Cinsel aktivite, rızaya dayalı mı yoksa zorla mı?"

"Hayır. Birinci kurban - ölüm nedeni sırasına göre - bazıları ölümden sonra olmak üzere çok sayıda kırık kemik ve kaburgadan muzdaripti. Ölüm nedeni kafatası kırığı olabilir. Kelimenin tam anlamıyla beyni parçalanmış. Yaklaşık 15 santim çapında bir sopa ya da boruyla ve aşırı güçle. Yaralarda bazı boya parçaları buldum. Onları laboratuara gönderdim."

"Önce kafa darbesi mi?" Eve tahmin yürüttü.

"Hâlâ ön hazırlık aşamasında olan rekonstrüksiyonuma göre, evet. Buraya bir darbe." Morris elinin yan tarafıyla sağ şakağının üzerine çaprazlamasına vurdu. "Bu onu bayıltmış olmalı. Gerisini hissetmesi pek olası."

"Küçük bir iyilik."

"İkinci kurban, yaklaşık beş santim uzunluğunda sivri uçlu bir bıçakla çok sayıda bıçak yarası almış. Av ya da oyma bıçağı değil. Daha çok ucuz bir et bıçağı. Ucu kemikte kırılmış ve bu da laboratuarda. Önce göğsünün ortasından, iki kez ve bir kez de karnından bıçaklanmış. Yine ön incelemelerime göre, diğer yaralar birkaç dakika sonra oluşmuş."

"İki erkeği de etkisiz hale getirin."

"Ve o. Notlarınızda da belirttiğiniz gibi, arkadaşını öldüren sopayla dizlerine vurulmuş ve diz kapakları parçalanmış. Kulak, göz ve dil ölümden sonra pürüzsüz, keskin bir bıçakla -bana kalırsa neşterle- çıkarılmış. Ve bu hassasiyetle yapıldı. Bundan kaç kişinin sorumlu olduğunu biliyor musunuz?"

"Bir."

Morris'in kaşları havaya kalktı. "Bir mi? Entrika yaratmakta asla başarısız olmuyorsun." Cesetlere tekrar baktı. "Buradaki hasar, güç, ilk kurbanı yenmek için harcanan saf enerji kayda değerdi. İkincisinde bıçak yaraları çok derin, çok güçlü ve o talihsiz çocukta seksen beş delik var. Bu da güç ve enerji gerektirir. Hatırı sayılır bir dayanıklılık."

"Ve orada işi bittiğinde, hala elle boğmaya yetecek kadar parası vardı, doğru mu?"

"Evet," diye doğruladı Morris, "kendi ellerini kullandı."

"Üçüncüyü elle boğmak da güç gerektirir. Ondan sonra da sandalyeleri, masaları kırıp ortalığı birbirine katmaya devam etti. Birlikte çalıştığımız zekâya göre, kaldırımda dans ederek olayı sonlandırdı."

"O zaman güçlü bir bünyesi var, muhtemelen kimyasal olarak güçlendirilmiş. Bundan zevk alıyordu." Morris, Jennifer Darnell'in başına nazik bir el koydu. "Ben Mira değilim, yani bu sadece ölü bir doktorun görüşü. Ama sen ve ben her gün bir insanın diğerine neler yapabileceğini görüyoruz. Bu seferki çok eğlendi."

"Evet ve o kadar eğlendiklerinde bunu tekrar yapmak istiyorlar."

Merkeze doğru yola çıktı. Notlarını gözden geçirmesi, ilk raporunu yazması -süpürgecileri ve laboratuvarı taciz etmesi- cinayet panosuna ve kitabına başlaması gerekiyordu. Ve zekâya ya da en azından Yancy'nin taslağına bir göz atmak istiyordu.

Orada bir yerde Eton Asshole Billingsly'ye iyi ve sağlam bir çalışma yapmak için biraz zaman ayırmak istedi.

Nezarethaneye adımını atar atmaz kurabiyelerin kokusunu aldı, Jenkinson'ın gömleğindeki kırıntıları yakaladı, Baxter'ın ona kocaman bir gülümseme sunmadan önce bir tanesinin kalıntılarını ağzına tıkmasını izledi.

"Nadine sizin ce'nizde, Teğmen."

"Acınası. Kötü adamları yakalamak yerine masalarında oturan bir grup polise kurabiyelerle rüşvet verilebilmesi çok acıklı."

Jenkinson elini kaldırdı. "Birini bulduk, Dallas. Reineke onu nezarethaneye götürüyor. Ben beşli yapıyorum."

"Gömleğinde kurabiye kırıntıları varken."

Nadine Furst ziyaretçi koltuğuna uzanmış, kurabiyelerini kemiriyor ve PPCsi üzerinde çalışıyordu. Olağanüstü muhabir Nadine Furst, ziyaretçi koltuğuna uzanmış, bir yandan kurabiye kemiriyor, bir yandan da PPC'si üzerinde çalışıyordu.

Eve hiçbir şey söylemeden masasının üzerindeki fırın kutusunun kapağını kaldırdı ve içinden yağlı bir çikolata parçası çıkardı. "Ne istiyorsun?"

"İnanılmaz bir cinsel cesarete, büyük bir duyarlılığa, muazzam karın kaslarına ve bir meleğin yüzüne sahip bir adam. Hınzır bir mizah anlayışı ve muazzam bir zenginlik, üzerinde yürüdüğüm toprağa tapan biri. Bekle, ona zaten sahipsin."

Eve kurabiyeyi ısırdı.

"İkinci seçenek mi?"

Nadine dağınık sarı saçlarını geriye doğru kabarttı, kedi gözleri parlayarak kedigil gülümsemesini takındı. "Dağınık bir tane yakaladığını duydum."

"Bu doğru. Size verecek bir şeyim yok. Henüz bir araya getirmedim."

"Dövülmüş, bıçaklanmış ve boğularak öldürülmüş üç kurban, Whitwood Grubu'yla bağlantısı olan iyileşmekte olan bağımlılar - aslında aynı gruba ait mülkte öldürülmüşler. Whitwood'lar her zaman güçlü bir hikayedir."

"Hikaye kurbanlardır."

"Biliyorum." Nadine'in gülümsemesi soldu. "Gençtiler, işleri yoluna koymaya çalışıyorlardı. Çete ve/veya kaçaklarla ilgili cinayetlere mi bakıyorsunuz?"

"Her şeye bakıyorum, herkese."

"Whitwood'lar ve rüya gibi Justin Rosenthall da dahil."

"Dahil." Eve, Nadine'in her zaman iyi bir kaynak olduğunu hesapladı. "Eton Billingsly hakkında ne biliyorsun?"

"O bir pislik."

"O kadarını
anladım." "O bir
şüpheli mi?"

"Nadine, daha çok erken."

"Umarım öyledir, çünkü dediğim gibi, o bir pislik. Paradan geliyor. Whitwood seviyesinde değil ama yüklü bir portföyü var. Ayrıca Rosenthall'a aşık olan güzel Arianna'ya da ciddi bir şekilde kur yaptı. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama öğrenebilirim."

"Üzerinde çalışıyorum." Eve kurabiyeden bir ısırık daha aldı. Çok güzel bir kurabiye. "Başka ne istiyorsun?"

"Dallas'taki büyük bir kapanıştan yeni döndünüz. Isaac McQueen -Onu ikinci kez indirdiğinde. Bu sıcak bir hikaye, Dallas. Senin peşinden geliyor, eski kurbanlarından birini kaçırıyor. Şimdi gelip bu konu hakkında konuşmanı istiyorum."

Eve kurabiyeyi bir kenara koydu. İyi olsun ya da olmasın, iştahı kesilmişti. "Bunu yapmayacağım."

Başka bir şey söyleyemeden Nadine elini kaldırdı. "Ve sana baskı yapmayacağım. Sormak zorundaydım."

"Bu kadar kolay pes etmek sana göre değil."

Nadine bacaklarını yeniden birleştirdi. "Birkaç yıl önce sen ve ben DeBlass davası için bir araya geldiğimizde küçük bir araştırma yapmıştım. Kiminle çalıştığımı bilmek isterim."

Eve hiçbir şey söylemedi.

"Hakkınızda fazla bilgi edinmek kolay değil ama çocukken Dallas'ta bulunduğunuzu ve yaralandığınızı biliyorum. Muhabir röportaj yapmak istiyor Dallas, ama arkadaşın zorlamıyor. Arkadaşlık bir hikayeden daha güçlüdür."

"Tamam." Ve oldu.

"Bu yeni davayla ilgili bir şey öğrendiğinizde, belki bana haber verebilirsiniz."

"Belki yapabilirim. Bree ve Melinda Jones ile temasa geçmelisin," dedi Eve, Nadine ayağa kalkarken. "Olayın gerçekleştiği Dallas'a gitmeli ve onlarla orada konuşmalısın."

"Onlarla temas kurmaya niyetliydim." Nadine başını eğdi. "Özel bir yer mi? Hiç fena değil. Bir kısmı Melinda Jones ve kızı tuttuğu dairede, bir kısmı da senin peşinden geldiği otel süitinde. Hayır, o kadar da kötü değil. Gitmem gerek."

Kapıda Nadine durakladı ve arkasına baktı. "Dallas, ne zaman arkadaşınla konuşmak istersen, herhangi bir konuda, muhabir geri çekilecek."

"Minnettarım."

Yalnız kalan Eve 'link'ine döndü ve başka bir arkadaşıyla temasa geçti. Doğrudan Dr. Louise Dimatto'nun e-postasına yönlendirildi ve bir buluşma talep eden bir mesaj bıraktı.

Ayağa kalkarak kahve programladı ve ardından tahtasını kurmaya başladı.

Görsellerle daha iyi çalışırdı.

İşini bitirdiğinde raporuna başladı.

Roarke kapı aralığında, "Bu özellikle dehşet verici," dedi.

Eve, Nadine'in onu özetlerken haklı olduğunu düşündü. Birkaç şeyi atlamıştı ama sonuçta. Bir meleğin yüzüne sahipti, düşmüş bir meleğin, kanatları iyice açılmış, ama bu onu daha çekici kılıyordu. Bu ve o çılgın mavi gözler, ipeksi siyah saçlar. Keskin iş takımlarından birini giymişti ama Billingsly'de olduğu gibi bir pislik havası yoktu.

Bu güç, başarı, seks ve tehlikenin tek bir pakette toplanmış haliydi ve İrlanda onun sesini yaldızlıyordu.

Hala.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yakınlarda bir işim vardı ve karımı görme şansımı denedim. Ve işte burada. Bu yeni bir şey," dedi ve tekrar tahtaya baktı.

"Yakalandımo Bu Sabah. Oh, Justin
Rosenthall ve Arianna Whitwood selam söyle."

"Öyle mi?" Bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Onların bununla ne ilgisi olabilir ki?"

"Bu bir soru. Onları ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"O kadar da iyi değil." Tahtaya yaklaşırken bir elini dalgınca Eve'in omzunda gezdirdi. "Yüzeysel, sosyal, hayırsever vakıf etkinliklerini bilen biri. Adam vaaz vermeden yoğun, kadın da yorucu olmadan kendini adanmış. Ve her ikisi de kendi amaçları için zaman ve çaba harcıyor."

"Eton Billingsly."

"Git," dedi Roarke, çocukluk argosunu aşağılamak için kullanarak.

"Belki bunu daha sonra detaylandırabilirsin, ama şu anda

- "Sözünü yarıda kesti ve 'bağlantısına' cevap verdi. "Dallas."

"Kroki bende, Teğmen," dedi Yancy ona. "Sanırım onu görmek isteyeceksiniz."

"Yola çıkıyorum."

Kapattı, ayağa kalktı.

"Neden bilgisayarına göndermiyorsun?"

"Çünkü bunu bana açıklamak isteyecektir." Tarifini düşündü. "Sen de peşime takılabilirsin."

"Neden olmasın, seni geç bir öğle yemeğine ya da erken bir akşam yemeğine ikna etmem pek mümkün değil." Fırın kutusunu çevirerek açtı ve bir kurabiye aldı. "Bu yeterli olacaktır. Polis raporlarını inceleyecek vaktim olmadı," diye ekledi yürürken. "Bana davadan bahset."

Yancy'nin hizasına gelmek için kızakları kullanırken o da öyle yaptı.

"Güçlü bir Whitwood-Rosenthall bağlantısı," diye yorumladı. "Dediğim gibi, onları iyi tanımıyorum ama bu işe karıştıklarını sanmıyorum. Ne yazık ki Billingsly'yi de bu işin içinde göremiyorum. Ellerini kirletmeye tenezzül etmeyeceği kesin."

"Her gün bağımlılarla çalışan insanlar, bazen kendileri de kullanmaya başlıyor. Belki biri ya da birden fazlası çok derine iniyor. Yeni iyileşenler din değiştirenler gibi olabilir. Ateşli. İçlerinden biri bunu öğrenir ve yaymakla tehdit eder. İtibar mahvolur, merkez kararır, falan filan.

"Bunu her kim yaptıysa tıbbi bir eğitim almış," diye ekledi. "Morris, amputasyonların bir amatörün işi olmadığını doğruluyor."

"Merkezde ve Get Straight'te çalışan herhangi bir sayıda kişi tıp eğitimi almış olabilir."

"Evet, ben de bakacağım."

Yancy'nin bölümüne doğru ilerledi, doğruca onu ve kucağında bir bebek olan otuzlu yaşlarının başında bir kadını gördüğü cam küpe gitti.

Yancy Eve'e başıyla onay verdi.

"Cynthia, bu Teğmen Dallas. Teğmen, Cynthia Kopel-ve Lilian."

"Geldiğiniz için teşekkürler Bayan Kopel."

"Memnuniyetle. Keşke dün gece onu gördüğümde polise haber verseydim. Ama bunun bir çılgınlık olduğunu düşündüm. Bugün O cer Slovic kapıyı çalana kadar bu insanlardan haberim yoktu."

O konuşurken bebek, ebeveynlerin bebeklerin çılgılık atmasını engellemek için kullandıkları tıkaçlardan birini kahramanca emiyordu - Eve'in bildiği kadarıyla.

"İşbirliğiniz ve verdiğiniz bilgiler için teŖekkür ederiz. Krokiyi görebilir miyim?"

Yancy tanıkla bakıştı ve Cynthia çekti. "Ben böyle gördüm. Nasıl göründüğünü biliyorum ama gördüğüm buydu."

Eve çıktı için elini uzattı. Yancy çıktıyı ona verdiğinde bir canavarın yüzüne baktı.

BEŞ

Çarpık çene, uzun, keskin ve belirgin dişlere sahip çarpık bir ağzı vurguluyordu. Üzerine ince bir burun kancalanmıştı. Gözleri şişkin ve soluk, hastalıklı yeşil bir cilde karşı kırmızı parlıyordu. Saçları yağlı kıvrımlarla geniş bir alnın üzerine, belirli bir noktaya sahip kulakların üzerine, neredeyse girdaplı siyah bir pelerinin omuzlarına kadar dökülüyordu.

"Nasıl görüldüğünü biliyorum," diye tekrarladı Cynthia, ya sinirden ya da alışkanlıktan bebeği dizinde zıplatarak. "Deli gibi görüldüğümü biliyorum ama değilim. İyice bakabildim çünkü sokak lambasının altında dans ediyordu, sanki sahnedeki bir spot ışığıymış gibi. Çok garipti. Bir an için ödümü kopardıktan sonra sadece garip bir adam olduğunu düşündüm. Ama sonra polis gelip o üç kişinin caddenin karşısında öldürüldüğünü söylediğinde ...

."

"Belki de bunun için giyinmiştir," diye düşündü Eve. "Tiyatro."

"Ürkütücü olduğunu biliyorum. Ve o gülüşü." Cynthia ürperdi. "Manyakça bir kahkahaydı, ama alçak ve derin ve biraz da çiğ. Sanki boğazına bir şey takılmış . Geri dönüşüm kutusuna bir şey attıktan sonra eğildi, ellerini dizlerine koydu ve kahkahalarla gülmeye başladı. Gidip Reed'i uyandırmaya başladım -Lilian'ın babasını- ama sonra o -Bu adam gitti. Caddede dönerek ilerledi, böylece giydiği pelerin dönmeye başladı."

İçini çekti. "Şehirde her türlü garip şeyi ve insanı görürsünüz ve çoğu zaman farkına bile varmazsınız ya da bundan alırsınız, bilirsiniz. Ama bu Şey, ensemdeki tüyleri diken diken etti."

Eve, "Gecenin bir yarısı pencerenizin önünde böyle bir şey gördüğünüzde, bu sizi ürkütür," diye yorum yaptı.

Cynthia'nın yüzündeki gerginlik azaldı. "Kimsenin bana inanacağını düşünmemiştim. Kendimi aptal gibi hissettim, ama sonra o üç kişi, öğrendiğimde bunu bildirmek zorundaydım. Nasıl görünürse görünsün, onları öldürdükten sonra nasıl gülebilir ve dans edebilirdi? O bir canavar." Bebeği daha da yaklaştırdı. "İçeride, tam olarak görüldüğü gibi. Şeytani."

Yancy, Cynthia'yı dışarı çıkardıktan sonra, "Nasıl görüldüğünü ben de biliyorum," dedi. "Ama o sağlamdı, Dallas."

"Evet, anladım. Şu anda bu yüz için arama emri çıkaracağımızı sanmıyorum ama o gördüğünü gördü. Tavırları uyuyor - gülmek, dans etmek, tiyatral hareketler. Cinayetlerde kesin bir neşe vardı. Bu yüzden giyinip kuşanmış, biraz da canlılık katmış." Çizim üzerinde kaşlarını çattı. "Darnell'i yüz yüze boğdu. Bu onun

görmesini istemiş olabilir mi? Daha fazla korku ekliyor ama onu değil de bu maskeyi, bu kılığı görmesi o kadar da kişisel değil."

"Onu tanıdığından emin misin?" Roarke sordu.

"Ah evet. Birbirlerini tanıyorlardı. O hepsini tanıyordu. Kulak, göz, dil. Ne duydular, ne gördüler? Ne demelerinden korkuyordu? Bu yüzden . . . bana dosyanın kopyasını gönder," dedi Yancy'ye. "Kostüm mağazalarını, tiyatroları kontrol etmeye başlayacağız."

"Eğer makyajsa," dedi Yancy ona, "o bir profesyonel ve uzman. Eğer bir tür maske ise, çok iyidir, bu yüzden pahalıya mal olur."

"Evet. Ve bu yardımcı olmalı. İyi iş, Yancy."

"Hizmet için buradayım. Şimdiye kadar yaptığım en garip eskiz ve bazı garip şeyler yaptım."

"Bir kombinasyon düşündün mü?" Geri dönerlerken Roarke sordu. "Bir tür deformitesi olduğunu ve bunu oynadığını. Çenesi -eğer tanışınız doğruysa- ciddi şekilde yerinden çıkmış görünüyor."

"Bu açığı üzerinde çalışacağım ama şu ana kadar görüştüğüm hiç kimsenin yüzünde herhangi bir deformasyon yok. Böyle bir şeyi saklayamazsınız. Eğer tıbbi bir durumsa. Louise'in beni etiketlemesini bekliyorum. Belki onun bu konuda bir fikri vardır. Ya da Mira'nın. Bunu Mira ile konuşmam gerek."

Tekrar çalışma odasına girdiklerinde Peabody onu selamladı. "Slice'tan, yirmi dört/yedi'den ya da lokantadan ekleyecek pek bir şey yok. Yazıyorum. Hey, Roarke. Neyse ki sana özel bir turta getirdim. Belki Dallas seninle paylaşır."

Eve yemeği aldı ve Roarke'a uzattı. "Belki gelir. Böyle birini gördünüz mü?" Peabody'ye çizimi uzattı. "Vay be. Ciddi misin?"

"Yancy zekânın sağlam olduğunu düşünüyor ve onunla bizzat konuştuğum için ben de aynı fikirdeyim."

"Yarı iblis, yarı canavar, yarı insan. O bir mutant gibi."

"Kostüm giymiş biri gibi," diye düzeltti Eve. "Bu görünümü araştırmaya başla. Tiyatrolar, kostüm mağazaları. Bakalım uygun bir şey bulabilecek misin?" Pizza için para çıkarmaya başladı.

Peabody ona, "sen aldın," dedi.

"Muhtemelen buldum. Bakalım merkezle ya da Get Straight ile bağlantılı, tiyatroyla ya da tiyatro makyajıyla ilgilenen birini bulabilecek miyiz? Kostüm partileri," diye ekledi. "Merkez gibi yerlerde böyle bağış toplama etkinlikleri oluyor, değil mi? İnsanları aptal gibi giydirip sonra da bağış için sıkıştırıyorlar."

Roarke, "Bunu tam olarak bu terimlerle düşündüklerinden şüpheliyim," diye düşündü. "Ama evet."

"Buna bakacağız. Eğer isabete yakın bir şey bulursanız," dedi Peabody'ye, "bana haber verin."

Roarke'la birlikte odasına geri döndü. "Devam et," dedi, paket servis kutusunu işaret ederek. "Mira ile buluşmayı denemek istiyorum."

Oturdu ve Mira'nın kapısındaki ejderhanın pullarını yontmaya başladı. "On dakika," diye ısrar etti Eve. "Üç DB'm var."

"Ve Dr. Mira'nın bugünkü programı dolu."

"On dakika," dedi Eve tekrar. "Bunun için." Bağlantısı cinayet tahtasını yakalayacak şekilde eğildi.

Yönetici ona "Otuz dakika içinde," dedi. "Geç kalmayın."

"Geç kalmam."

Pizzanın tadına bakan Roarke onun tahtasına doğru yürüdü. "Biliyor musun, Mira'yla doğrudan iletişime geçebilirsiniz."

"Evet, ama bu doğru değil. Kanalların kanal olmasının bir sebebi vardır, sinir bozucu olsalar bile."

"Sanırım. Bunun geçmişlerinden biri tarafından yapıldığını göz ardı mı ettiniz? Bir bağımlı, bir satıcı."

"İndirimli değil." Pizzayı kendisi de denedi. "Ama o zamanlar vücut parçalarını ameliyatla alma becerisine sahip birini tanıma olasılığı düşük. Bence bunu yaparken bir şeylerin etkisindeydi -çılgınlık, güç ve dayanıklılık, sonra gülmek ve dans etmek. Yani uçarken bile becerisi vardı, eli sağladı. Buna ek olarak, Darnell yaklaşık dört aydır bu işin dışında ve izini bulmak zor olmaz. Bu beceriye sahip birini tehdit eden bir şey bilseydi, onunla daha önce ilgilenmez miydi? Dört aydır Merkez'e ve programa dalmış durumda. Buna bağlı biri."

"Mantığınızı suçlayamam. Nadiren hata yaparım." Bağlantısı işaret verdi.

"Dallas."

"Dallas, ameliyattaydım." Hâlâ önlüklü ve maskesi sallanan Louise ekrana geldi. "Az önce duydum. Buna inanamıyorum."

"Onları tanıyordun."

"Evet. Ben aslında Jen Darnell'in kayıtlı doktoruyum. Aylık muayenelerini ben yapıyorum. Yaptım," diye düzeltti. "Merkez'de ya da Get Straight'te rotasyon yaptığımda onu sık sık görüyordum. Son birkaç aydır Coby'yi de. Geçenlerde Wil ile tanıştım. O kadar uzun süredir programda değil."

"Rosenthall ve Arianna Whitwood'u ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Çok iyi. Charles ve ben evlendiğimizde Haiti'de yeni bir kliniğin kurulmasına yardım ediyorlardı, yoksa düğünde olurlardı."

"Eton Billingsly."

Louise'in güzel yüzü budanmış. "O mükemmel bir terapist ve tam bir pislik."

"Seninle bu konu hakkında konuşmam gerek."

"Ben var başka bir Ameliyatplanlanmış. Bu minör, ama zaten hastayı hazırlıyorlar."

Roarke, "O ve Charles bizimle bir şeyler içmek için buluşsun," diye önerdi ve Eve'den boş bir bakış aldı.

"İşte." Onu basitçe kenara itti. "Merhaba Louise." "Roarke.

Orada olduğunu fark etmemiştim."

"Neden Charles ve sen işten sonra bir şeyler içmek için bizimle buluşmuyorsunuz? Sen ve Eve konuşulması gerekenleri tartışabilirsiniz."

"Evet, sanırım bu işe yarar."

Roarke onu hazırlarken, Eve tahtasına geri döndü. Louise ve Charles'tan hoşlanıyordu ama bir kaynakla yaptığı görüşmenin sosyal bir saate dönüşmesi konusunda ne hissettiğinden emin değildi.

Ne be?

Eve, "Olay yerinin yakınında buluşacak bir yer bul," dedi ve Roarke'a adresi verdi. "Tekrar üzerinden geçmek istiyorum."

"İşte." Roarke sözlerini bitirdiğinde 'link'ten uzaklaştı. "Şimdi Louise'le konuşabilir, suç mahallini tekrar ziyaret edebilir ve arkadaşlarıyla biraz vakit geçirebilirsin. Batı On Birinci Cadde'de, Altıncı ve Yedinci Cadde arasında. Saat beşte ya da yapabildiğin kadar yakın."

Bir parmak ucuyla çenesindeki çukuru sıyırdı. "Bu e cient."

"Sanırım öyle."

"Birazdan bir toplantım var, orada görüşürüz." Eğilerek dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Polisime iyi bak," dedi ve gitti.

Eve, pizza ve veda öpücüklerini paylaşmanın, içki içmek için randevulaşmanın onu tuhaflaştırmış olması gerektiğini düşündü. Öyle olduğunu kabul etti ama beklediği kadar değil. Bakışları fırın kutusuna takıldı, daraldı.

"Hmmm," dedi ve onu alarak dışarı çıktı. Kulübeden geçerken kendisine doğru yaklaşan burunlara aldırmadı ve Mira'nın odasına doğru süzüldü.

Bilgisayarıyla meşgul olan yönetici sert bir kaş çatmayla başını kaldırdı. "Erken geldiniz."

"O zaman geç kalmadım." Eve kutuyu masanın üzerine koydu. "Bana zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Kadın kutunun kapağını biraz kaldırıp içine bakınca Stern şüpheli bir tavır takındı. "Kurabiye mi? Bana kurabiye mi getirdin?"

"İyiler. Ben de bir tane vardı. Şimdi özgür mü?"

Hâlâ Eve'e bakarken kulaklığına dokundu. "Teğmen Dallas burada. Tabii ki. Hemen içeri girebilirsiniz."

"Teşekkürler."

Eve kapıya doğru ilerlerken yönetici, "Bunlar bir teşekkür mü yoksa rüşvet mi?" diye sordu.

"Çikolata parçacıklılar." Kendinden memnun olan Eve, Mira'nın o ce'sinin sakinliğine adım attı.

Mira masasının arkasından gülümsedi. Eve, Arianna'yı düşünerek, belki de bu bir küçülme olayıydı, diye düşündü. Sıcak bakışlar, güzel, kadınsı takımlar, mükemmel renk ve mücevher karışımı.

"Fazla zamanınız olmadığını biliyorum."

"Umarım yeterlidir. Oturun." Eve, Mira'nın mavi sandalyelerinden birine otururken, Mira da masanın etrafından dolanıp karşısındakini aldı. "Verileri ve olay yeri fotoğraflarını inceledim. İlk sorum şu: Tek bir katil olduğundan ne kadar eminsiniz?"

"Hem de çok. Onu binanın arka tarafında, zorla girdiği yerde gören bir tanık var. Dedektif Yancy ile birlikte çalışıyordu." Eve krokiyi çıkarıp uzattı.

"Pekâlâ." Mira sakin bir şekilde krokiyi inceledi. "Şimdi sormak zorundayım, tanığınız ne kadar iyi?"

"Tekrar söylemeliyim ki çok. Sanırım kendini buna hazırladı, dramayı ekledi. Nüktedan, sokak lambasında dans ettiğini, çirkin kıcıyla güldüğünü söylüyor. Benim sahneden anladığım çılgınca bir neşe. Bir şeylerin etkisinde olmalı çünkü üç kişiyi öldürmek dayanıklılık ister."

"Katılıyorum." Mira çizimi incelemeye devam ederken bir tutam samur rengi saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Teatral, kendinden emin, organize. Nereden gireceğini biliyordu, hazırlıklı geldi ve aşırı şiddet kullanarak üç kişiyi tek başına ve nispeten kısa bir süre içinde öldürebildi. Dayanıklılık, evet, ve öfke."

Yer değiştirdi ve Eve'in gözlerini kendi sakin mavi karşıladı. "Bir çeşit tıp eğitimi aldığı yönündeki değerlendirmenize katılıyorum. Ampütasyonlar ustalıkla yapılmış. Bu ödülleri, bu sembolleri saklayacağına inanıyorum. Kurbanları artık onu göremiyor, duyamıyor ya da ondan bahsedemiyor."

"Ama ölümlerinden önce vardı."

"Neredeyse kesinlikle. Birbirlerini tanıyorlardı. Dans ediyor, gülüyorlardı, yani evet, eğleniyordu. Kutlama yapabilir ve ışıpta, belki de görülmeyi umarak. Başarısından sonra spot ışıkları.

"Onların dostluğunu kısıkanıyordu," diye devam etti Mira. "Aralarındaki bağı ve mutluluklarını. Kolay kolay arkadaş edinemeyecek, o bağı hissedemeyecek. Büyük olasılıkla yalnız yaşıyor, işinde takdir edilmediğini hissediyor. Yetenekli biri. Ayrıntılı kılık değiştirme bana fark edilmek istediğini ve yeterli olmadığını hissettiğini söylüyor. Hiçbir şey yeterli değil. Başkalarının sahip olduğu şeyleri istiyor -arkadaşlar, aile, topluluk- ve aynı zamanda kendini onlardan üstün hissediyor. O onlardan daha iyi. 'Çıkarın

"Çöp" diye yazdı, kanlarında. Onları bu hale o getirdi. Ve bu onu eğlendiriyordu. O bir dizi çelişki, Eve. İki insan, belki de daha fazlası bir arada. Güçlü bir yasadışının etkisi altında şiddet yanlısı bir sosyopat. Hem kontrollü hem kontrolsüz, hem kurnaz hem umursamaz. Düşük benlik saygısıyla savaşıyor bir tanrı kompleksi, acı bir kıskançlığı var ve öldürmekten tatmin ve kişisel zevk alıyor."

"Yine yapacaktır."

"kısa zamanda."

"Bu yüz. Makyajın ya da maskenin altında, ne ise, bir deformitesi olabilir mi? Çenesi çok aşırı."

"Evet, bunu anlıyorum ama böyle bir deformite? Sürekli acı içinde olurdu. Yemek yemesi neredeyse imkansız olurdu. Konuşması bozuk olurdu. Tıp eğitimi almış ve bağlantıları olan biri olarak, bunu kesinlikle tamir ettirirdi."

"Yeni bir yaralanma, kaza mı?"

"Muhtemelen," diye düşündü Mira. "Ama yine de tedavi edilmemesi için bir neden düşünemiyorum. Eğer bir sebepten dolayı tedavi ettirmeyi reddediyor ve kendine ağır kesici ve diğer ilaçları veriyorsa, bu durum profilindeki çılgınlığı ve ikiliği açıklayabilir. Ama neden biri bunun acısına, toplumsal damgalanmaya katlansın ki? Bu da yine onun özgüveniyle ve üstün görülme ihtiyacıyla çelişiyor."

"Sahte olmalı. Peabody kostüm dükkanlarını, tiyatroları basmış." Eve bir an durakladı, açığı değiştirdi. "Justin Rosenthall ve Arianna Whitwood'u tanıyor musun?"

"Evet. Arianna mükemmel bir terapist. Zeki, şefkatli bir kadın. O ve ailesi sadece bağımlılıklar ve rehabilitasyon konusunda araştırma ve uygulama yapmakla kalmadılar, aynı zamanda Merkezlerini tüm insanı tedavi etmek amacıyla kurdular. Fiziksel, duygusal, zihinsel ve ruhsal olarak. Kişisel bir trajediyi büyük bir hediyeye dönüştürdüler."

"Ya Rosenthall?"

"Çok yetenekli, dikkat çekici derecede yetenekli. Arianna'dan daha yoğun diyebilirim. Bana öyle geliyor ki - her ne kadar onları sık sık görmesem ya da sosyalleşmesem de

-Bu yoğunluğu yumuşattı. Arianna'dan önce çok daha yalnız biriydi ve işinden nadiren uzaklaşırdı. Başka birinden farklı değil," dedi Mira gülümseyerek. "Onunlayken yetenekli, becerikli, kendini işine adanmış biri olmaya devam ediyor ama daha mutlu. Ve bu şekilde üç kişiyi öldürebilecek kapasitede değil."

"Herkes yeteneklidir," dedi Eve.

"Evet, haklısınız. Hepimiz belirli koşullar altında aşırı ve şiddet içeren davranışlar sergileyebiliyoruz. kontrol ediyor, yönlendiriyor, bazı durumlarda da ilaçla tedavi ediyoruz. Justin bir doktor.

Şifa, bilim ve akıl adamı. Bunu yapan kişi akıllı ve insanlığı reddediyor. Kendine bir canavar yüzü vermiş. İnsanlık onun için çok az şey ifade ediyor."

"Tamam. Eton Billingsly'e ne dersin?"

"Yetenekli bir terapist ve tam baş belası."

Eve sırtıtmak zorunda kaldı. "Daha önce kimseye baş belası dediğini duyduğumu sanmıyorum."

"Ondan hoşlanmıyorum, bu yüzden objektif olmak zor. Kendini mükemmel gören, kendini beğenmiş bir züppe. Kaba, sinir bozucu ve kendini beğenmiş biri."

"Tanrı kompleksi mi?"

Mira'nın kaşları kalktı. "Evet, öyle diyebilirim. Yetenekli olup olmadığını merak ediyorsun. Onu yeterince iyi tanımıyorum. Yetenekli biri, tıp doktoru ve uzmanlık alanına odaklanmadan önce neşterle biraz zaman geçirmiş olabilir."

"Hipno-vooodoo."

Mira hızlı ve bıkkın bir kahkaha attı. "Bu tekniğe şüpheyile yaklaştığını biliyorum ama geçerli ve çok etkili olabilir. Billingsly kesinlikle fark edilmek, ödüllendirilmek ve övülmek istiyor. Ama ..." Çizimi tekrar inceledi. "Onun gibi bir adamın kendini kasten çirkinleştirdiğini düşünmek benim için çok kült. Ayrıca kibirli biri."

"Yine de düşünülmesi gereken bir şey. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." "Seve seve veririm. Bana nasıl olduğunu anlat."

"Ben iyiyim."

"Döneli çok olmadı. Kolun nasıl?"

Eve bunu reddetmeye başladı, sonra gerçeği kabul etti. "Sabahları ve gün sonunda biraz ağrım oluyor. Yine de çoğunlukla iyi."

"Bu tür bir yaralanmada beklenen bir şey. Kabuslar mı?"

"Hayır. Belki de New York'a dönmüş olmak yeterlidir. En azından şu anda. Isaac McQueen ait olduğu kafese geri döndü. Bu kötü bir şey değil. Annemi, orada olanları düşünmüyorum," dedi Mira sormadan önce. "Henüz değil. Olan oldu ve şu anda benim için sorun yok."

"Ne zaman eğer değilse, benimle konuşacak mısın?"

"Yapabileceğimi biliyorum. Bu oldukça büyük bir başlangıç, değil mi?" "Evet, öyle."

Eve ayağa kalktı, kapıya doğru ilerledi. "O da senin gibi mi?" diye sordu. "Arianna Whitwood mu?"

"Benim gibi mi?"

"Ondan aldığım his bu. Bana seni düşündürdü. Sadece çekici bir kadın psikiyatrist olduğu için değil. Bu . . . Bilmiyorum, bir his. Eğer o da senin gibiyse, o zaman bu işte bir rolü yok. Ve

Bunu düşününce, umarım Justin Rosenthal bunu yapmaz, çünkü onu sevdiğine inanıyorsunuz. Umarım o temizdir."

"Ben de öyle."

"Sana haber veririm," dedi Eve ve gitti.

ALTI

Eve, Peabody çalışma odasına geri dönerken ona ve başını iki yana salladı.

Yani maske ya da makyaj konusunda henüz bir şans yok. O ce'ye gitti, kahve aldı, sonra masasına oturdu, çizmelerini giydi ve tahtayı inceledi.

Rosenthall'ı herkes severdi; Billingsly'yi kimse sevmezdi. İçgüdüleri Billingsly'yi zorlamasını söylüyordu ve o da bunu dinlemeye niyetliydi. Ama iyi doktoru da biraz zorlayacaktı.

Arianna Whitwood. Güzel, zengin, akıllı, kendini işine adanmış, şefkatli. İyi bir kız ve yine iyi bir doktor.

Bu ilginç bir üçgen oluşturmadı mı? Billingsly onu istiyordu- ve bunu gizleme zahmetine girmedi (ha-ha). Rosenthall ona sahipti.

Peki bunun üç kurbanla ne ilgisi var?

Onlar Arianna'nındı. Onun hastaları, onun yatırımı, onun başarısı - en azından şimdiye kadar. Rosenthall'ın da.

Belki de Arianna onlara çok fazla zaman ayırmış, ilgi göstermiş, çok büyük bir yatırım yapmıştı. Bir erkek buna içerleyebilirdi. Bazen Roarke'ın onca zamana, ilgiye, işe yaptığı yatırıma neden kızmadığını merak ediyordu.

Ama dünyada çok fazla Roarke yoktu.

Belki de üç yardımcı -ya da herhangi biri- Arianna ve iyi kalpli doktorun onun işi üzerine tartıştıklarını duymuşlardır. Hey, kaltak, peki ya *ben*? Senin dünyanın merkezinde olmam gerekmiyor mu? Belki de kendini kaybetmişti. Dedikodu değirmenlerinin bu konuyu işlemesine izin veremezdim.

Ve hayır, bu tür bir katliam için yeterli değil.

Belki kurbanlar ya da onlardan biri, Rosenthall ürün numunesi aldığı için iki aşık doktorun tartışmasına kulak misafiri olmuştur. Deney yapıyordu. Laboratuvarda yaptığınız şey budur. Deney yaparsınız. Belki de o deneyler sırasında kendi problemini geliştirmiştir. Şimdi bu, ortaya çıkarılmakla birleşince, kanlı, vahşi bir cinayete yol açabilir. Arianna bilmiyor olabilir. Tedavi etmesi gereken şeye dönüştüğünü öğrenmesine izin veremem.

Bu oynayabilir.

Ya da Billingsly'ye. Kendisini güzel ortağının üzerine itti ve yine onlardan biri ya da hepsi olayı gördü. Mümkün.

Ya da sinir bozucu doktor bir hastayla oynadı, belki- hmm-belki de Darnell'e bir hamle yapmaya çalıştı. Reddedildi, aşağılandı,

Arianna'ya söyleyeceğinden endişeleniyordu. İsteddiği kadınla olan tüm şansını ve doktorluk lisansını kaybedecekti.

Bu da oynayabilir.

Ama hiçbirisi çok iyi çalmadı. Belki de biraz ince ayar yapması gerekiyordu.

Şimdilik Peabody'nin Slice ve lokanta mekânı twenty-four/seven'da yaptığı görüşmelerle ilgili notlarını okudu. Orada bir şey yok, diye düşündü Eve, ama Peabody'nin bu arenalardaki oyuncular hakkında bir dizi derinlemesine çalışma başlattığını ya da tamamladığını düşünmeye devam etti.

Eve ayağa kalkarak bir fincan kahve daha aldı ve ardından Rosenthall, Billingsly, Arianna, Marti Frank, Ken Dickerson ve Pachai Gupta ile ilgili daha derin araştırmalara başladı.

Gupta varlıklı bir aileden ve üst sınıf bir sosyal tabakadan geliyordu ve kendisi gibi doktor olan anne babasının yıllar önce Rosenthall ile çalışmış olmasını göz önünde bulundurdu.

Şimdi Gupta, büyük bir projede ünlü doktorun laboratuvar asistanı olarak önemli bir pozisyona sahipti. Böyle şey kariyer yapmasını sağlayamaz mıydı?

Gupta'nın üst sınıf ailesi onun iyileşmekte olan bir bağımlıyı arzulaması hakkında ne düşünürdü? Muhtemelen bunu gizli tutmak istedi ve muhtemelen Darnell de bunu halka açıklamak istedi.

Muhtemelen.

Hem Marti Frank hem de Ken Dickerson sıradan, Dickerson'ın durumunda ise kötü muamele yapan ölü bir bağımlı babanın zor koşullarından gelmişlerdi. Her ikisinin de okulda başarılı olduğunu belirtti. Frank tam burslu olarak üniversitede sınıf birincisi olmuş. Dickerson ise üçüncü, hızlandırılmış bir yol izlemiş. Liseyi on altı yaşında, üniversiteyi -yine burslu olarak- on dokuz yaşında bitirmiş ve doğrudan tıp fakültesine girmişti.

Her ikisinin de hâlâ burslu olarak Merkez'deki staj programına devam ettiğini belirtti.

Laboratuvar düzenini tekrar aklına getirdi. Proje üzerinde birlikte çalışıyorlardı, diye düşündü, ama çok ayrı görünüyorlardı, değil mi? Rosenthall merkezdeyken. Bozulduğunda ne Dickerson ne de Frank Gupta'ya gitmişti.

Yani arkadaş değil, özellikle de değil.

Rakipler mi? Sınıfınızda birinci olmak ya da hızlanmada en üst sıralarda yer almak için rekabetçi bir çizgiye sahip olmanız gerekmiyor muydu?

Ve merak etti, altısının da amputasyonları gerçekleştirmek için yeterli tıp eğitimine sahip olduğunu öğrenmek ilginç miydi yoksa sinir bozucu muydu?

Kadınları eleyecekti ama içlerinden biri danışıklı dövüş yapmış olabilirdi. Listede çok alt sıralarda olduğuna karar verdi ama elemek için çok erken olduğunu hissetti.

Hepsi kurbanların yerini biliyordu. Hiçbirinin söz konusu zaman için mazereti yoktu. Hepsi kurbanları tanıyor ve/veya etkileşim halindeydi. Hepsinin uyuşturucuya erişimi vardı ve koruyucu teçhizatı kolayca ele geçirebilirlerdi.

Her bir şüpheliyle ilgili verileri gözden geçirdi, notlarına ve panosuna ekledi. Süpürgecilerin ilk raporu geldiğinde harekete geçti. Daha fazla boya parçası, pencere kaplamasından bazı siyah lifler, bazı saçlar - kök yok. Hepsi laboratuvara gönderildi.

Kurbanların hiçbirinin bağlantıları olay yerinde bulunamamıştı. Yani onları almış. Bağlantıları almış, diye düşündü, ama parayı değil. Pencere kenarındaki lifler, kandaki ayak izleri. Yani sadece ellerini mühürlemiş ya da eldiven giymişti.

Ve kanın içinde yürümek, bu sadece aptalcaydı. Amatör işi. Ayakkabıları bulurlarsa, onu yakalamış olurlar.

İlk cinayet, diye düşündü. Bunun onun ilk cinayeti olduğunu söyleyecekti. Geri dönme zamanı.

Peabody'ye doğru yürüdü. "Ben olay yerine geri dönüyorum."

"Tamam. Zaten bir yere varamayacağım."

"Hayır, sen devam et. Daha sonra Louise ile konuşacağım, sonra da evden çalışacağım."

"Hiçbir yere varamama konusunda ciddiylim." Peabody nefesini tuttu, saçlarını karıştırdı. "Şehirdeki en iyi kostüm mağazalarıyla ve bazı kostüm ve tiyatro makyajı tasarımcılarıyla konuştum. Aldığım cevap, ten rengi sorun değil; saç, büyük değil; burun, dış, emin olabilirsiniz. Ama gözler? Hepsinin bana söylediği, eğer böyle bir aparat kullanırlarsa -gözleri şişirmek ya da öyle göstermek ve kırmızılaştırmak için- görüşü engelleyeceği. Aynı şey çene için de geçerli."

"Karanlıktı, sokak lambası bile vardı. Gecenin bir yarısı. Belki de nüktedan biraz abartmıştır."

"Olabilir. Konuştuğum birkaç kişi bu konuda çok hevesliydi, nasıl çalıştıracaklarını bulmaya çalışıyorlardı. Ne yapabileceklerini görmek için deney yapacaklarına söz verdiler. Ama kimsenin elinde böyle bir şey yok. Ne bir maske, ne de makyaj ve protezle yapılabilecek bir şey. Bunu takan kişinin net bir şekilde görmesini, konuşmasını ya da nüktedanın tarif ettiği şekilde gülmesini sağlayacak bir şey yok."

"Yine de devam edin, çünkü yapıldığı gibi yapılabilir." "Ya bir çeşit ucubeyse?"

"Peabody."

"İblis ya da canavar demedim. Sirk ucubesi gibi, anlıyor musun? Bir akrobat ya da ucube gösterisi gibi. Buna benziyor ya da bunun gibi bir şey ve sadece pompaladı."

"Sirk. Bu bir açı. Bunu evde çalışacağım. Fena değil, Peabody."

"Canavar desem kıcıma tekmeyi basarsın."

"Baştan çıkarsan bunu aklında tut," diye uyardı Eve, sonra da yola koyuldu.

Arabayı sürerken makyajı, ucubeleri, değiştirilmiş görünümleri düşündü.

-Ve bir beyin fırtınası yaptı. "Mavis Freestone ile bağlantı kur, cep bağlantısı." Temas başlatıldı.

"Hey, Dallas!" Mavis'in güzel, mutlu yüzü gösterge ekranını doldurdu. "Dallas'a merhaba de, Bellorama."

Bir anda bebeğin tombul, sırıtan yüzü annesinin yerini aldı. "Das!" diye bağırdı mutlak bir sevinçle ve ıslak dudaklarını cep telefonunun ekranına bastırdı.

"Evet, merhaba evlat. Öp, öp."

"Slooch!"

"Doğru. Smooch."

"Sesi çıkar, Dallas," dedi Mavis ekran dışından.

Eve gözlerini devirdi ama öpücük sesiyle karşılık verdi. Bella daha fazla zevkle ciyakladı.

"Oyun zamanı." Biraz yer değiştirmeler, kıkırdamalar oldu, sonra Mavis Bella'nın salyalarının oluşturduğu filmin arkasından geri geldi. "Dallas'a gideceğini bana neden söylemedin?" Mavis sordu.

"Zamanım yoktu. Bu-"

"Bu konuda ciddi bir sohbet yapacağız."

"Tamam." Mavis'le her şey yoluna girecekti. "Ama sonra. Sana ihtiyacım var- ekranını silebilir misin? Bir Saint Bernard tarafından yalanmış gibi görünüyorsun."

"Ah, pardon. Ne var ne yok?" Mavis bir bez çıkarıp ekranı parlatırken sordu.

"Sana bir taslak göndereceğim ve Trina ile temasa geçip bunu ona göstermeni istiyorum."

"Neden ona göndermiyorsun?" "Çünkü meşgulüm."

Mavis başını eğdi. Bugün altın sarısı kızıla çalan saçları dalgalanıyordu. "Korkak."

"Ben meşgul bir korkağım. Yüzüme ya da saçıma bir şey sürmediğim için bana kızmasını istemiyorum. Ya da saçımı kestirmem gerektiğini söylemesini dinlemek istemiyorum. Elimde sıcak bir şey var ve belki o bana yardım edebilir."

"Bana malları ver. Böylece videodaki işimi bitirdim," dedi Eve taslağa erişilmesini ve gönderilmesini emrederken.

"Ne videosu?"

"Nadine'in videosu-senin . *Icove Gündemi*. Kendimi oynamamı istediler. Peki ya seni oynayan hatun? Adam,

onu bir zil sesi yapmışlar. Alevli bir sopanın üzerine sıçtığım da kafayı yedim!"

"Kahretsin," diye yankılandı Bella arka planda mutlu bir şekilde.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Mavis. "Bebeğin önünde yemin ettim. Ama ne var biliyor musun, bu çok korkutucu. Şu anda kabusumu planlıyorum."

"Özür dilerim. Birinin böyle görünmesi için ne gerektiğini bilmem gerekiyor."

"Şeytanla anlaşma mı?"

"Makyaj, protez ve diğer şeylerle. Trina bu saçmalıkları bilir."

"Bunu ileteceğim ve gerçekleşme gücüne sahip olması ihtimaline karşı 'link'imden çıkaracağım."

"ama. Başka bir açıdan. Karnaval işi yapmışsın."

", tabii. Karnavallarda her zaman bir sürü iz olurdu." "Hiç böyle bir şey gördün mü? Ucube gösterisi açısından."

"Bir sürü mega tuhaf şey gördüm ama böylesini görmedim. O-o-her-neyse-birini öldürmedikçe sormazsın. Öldürmek için doğmuş gibi görünüyor. Jes-jeepers," diye düzeltti. "Her tarafım kaz gibi diken diken oldu. Şimdi Trina'yı etiketleyeceğim, böylece tek başıma peruk takmak zorunda kalmam."

"Teşekkürler. Bana haber ver."

Eve olay yerinin önündeki kaldırım da durdu.

Kapının mührünü açtı, efendisini kullandı. Ve içeride durdu, ışıkları kapalı bıraktı. Olması gerektiği kadar karanlık değildi, diye düşündü. Ama bir sokak lambası vardı, biraz ters ışık için yeterliydi.

Yine de her kurbanın hangi yatakta yattığını bilmek zorundaydı. Vahşete rağmen bir amaç ve planla hareket etmişti.

Doğruca arka tarafa geçti, pencereyi açtı ve dışarı çıktı.

Ve evet, caddenin karşısındaki bina pencereyi, kaldırım ve geri dönüşümcüyü iyi . Eve, katilin sokak lambasının olduğu yerde dans edip döndüğünü ve güldüğünü hayal etti.

Cynthia, sokakta dönüp dans ettiğini söylemişti. Yani görülmek umurunda değildi. Yakınlarda bir araç var mı? Ya da içine girebileceği bir delik. Kendi evi mi?

Taksiye, metroya ya da otobüse binmiş olsaydı? New York'ta bile biri bunu rapor ederdi. Tüm laboratuvar fareleri birkaç blok ötede yaşıyordu. Doktorların ve Arianna'nın araçları vardı.

Eve tekrar pencereye döndü. Çırpınıyor, diye düşündü, şimdi sessiz. Dans etmek ve gülmek yok, henüz değil. İçeri tırmanıyor.

Adımları takip etti, içeri girdi, ayaklarına kadar kaydı, lifleri geride bıraktı. Koruyucu palto için çantayı açtı.

Burada bazı kutular ve eski malzemelerden oluşan düzenli yığınlar olduğunu fark etti ama onlara çarpmadı. Buraya daha önce de gelmiş. Ve ön tarafa doğru yürüyor.

O bunu yaparken, kapı açılmaya başladı.

Silahını çıkarmış, eğitmişti. Sonra Roarke içeri girince tısladı.

"Lanet olsun."

"Bana nişan alınmış bir sersemletici var. "Lanet olsun diyebiliyorum."

Silahı kılıfına geri soktu. "Bir suç mahallinde kilidi gerekiyor."

"Başka nasıl girebilirdim ki? Aracınız dışarıda ve mühür kırılmış. İyi bir sivil gibi kapıyı çaldım ama cevap vermediniz."

"Arka penceredeydim."

"Doğal olarak." Olduğu yerde durup etrafına bakındı. "Ne kadar kötü bir karmaşa. Olay yeri kayıtları hiçbir zaman aynı etkiyi yaratmıyor."

Burada olduğuna göre, onu kullanacaktı.

"Camı kırdı, arkaya geçti, karanlıkta ya da yakın bir zamanda sessizce eşyaların arasından geçti. Pencereden pek bir şey görünmüyordu - ızgaralıydı - sokak lambasından. Ama onları uyandırmadı."

"Daha önce de buraya ve oraya gelmişti."

"Evet. Nasıl yönlendirileceğini ve her birinin nerede uyuduğunu biliyordu. Sopayla önden gider." Sopayı salladı. "Vix'i yattığı yerde kafasının vurdu. Şanslı olan o. Uyandığından bile şüpheliyim. Bıçağı değiştiriyor." El değiştirme taklidi yaptı. "Bickford'un göğsüne sapladı, iki darbe ve bir tane de karnına. Hızlı. Bickford ses çıkarmış, bağırmaya çalışmış olabilir ama ciğeri delinmiş. Şimdi sıra Darnell'de."

"Uyanırdı, de öyle değil mi?"

"Vur, kes, hareket et. Sanırım Bickford'la işi bitmeden uyandı. Ayağa kalktı, ya kaçmaya çalıştı ya da dövüşmeye çalıştı. Sopayı kullandı, diz kapaklarını kırdı. Belki çılgılık attı -kimse duymadı- belki de bayıldı ya da şoka girdi. Ama Vix'e geri döndü, onu jöle gibi dövdü. Her yere kan sıçradı, kemikler kırıldı, parçalandı. Arka odada koruyucu giysilerini giydi ama yüzüne kan bulaştı. Sıcak hissettiriyor, tadı sıcak. Bayılıyor. Daha fazlasını istiyor, bu yüzden bıçakla Bickford'a geri dönüyor ve bıçaklayıp kesiyor. Seksenden fazla kez."

Eve yer değiştirdi. "Kendini sürüklemeye çalıştı. Bak, kendini çalışırken dizlerinden yere kan bulaşmış. Ama korkunç bir acı içinde, şokta, histerik durumda. Adam

Şimdi gülüyor çünkü bu çok eğlenceli. Hayal ettiğinden çok daha iyi. Ve şimdi sıra onda."

Kanı görebiliyor, kokusunu alabiliyordu.

"Onun adını söylüyor. Eminim onun adını ve kendi adını söylemiştir. Onun kendisini tanımasını istiyordu. Yüz yüze, elleri boğazında, böylece nabzının çılgınca attığını hissedebiliyor, sonra yavaşlıyor, yavaşlıyor, yavaşlıyor, gözleri şişerken ve vücudu kendini yere vururken. Nabız durur, gözleri sabitlenir ve vücudu gevşerken."

"Yüce İsa, Eve."

"İşte böyle oldu." Kafasında sabitlenen görüntüler kadar soğuktu içi. "Neyse, bu kadar yakın. İşi bitmedi. Çok komik ve heyecan verici. Bıçağı kullanmıyor. Çantasından bir neşter çıkarıyor çünkü yaptığı işten gurur duyuyor. Şimdi bir noktaya değiniyor. Bir kulak, bir göz, onun dili. Onlar bir üçlü, değil mi, maymunlar gibi. "Duymak yok, görmek yok, konuşmak yok."

"Kötü," diye bitirdi Roarke. "Çünkü öyle. Az önce tarif ettiğiniz şey şeytani."

"Belki, belki onun için bile. Ama o bundan hoşlanıyor. Kötülüğün tadını, kokusunu seviyor. Doyamıyor, bu yüzden de sahip oldukları her şeyi parçalıyor. Yok ediyor. Onları duvara yapııştırıyor. Sonra da bize bir mesaj bırakmak için kanlarını kullanıyor."

Roarke duvarı inceledi. "Bunu yapmak zaman aldı. Harfleri çok dikkatlice oluşturulmuş. Kesik kesik değil, açıkça basılmış. Biraz düşünmüş."

"Çok zeki, gerçek bir şakacı. Dr. Kaos. Bahse girerim bunun için dizlerini tokatlamıştır."

Bir dakika durakladı. "Arianna bir şey söyledi. Sessizliklerini nasıl bulduklarını. Özellikle de Darnell. Bu bağımlılık sessizliği alıyor. Geri getirdiği şey buydu. Huzursuzluğu. Kaosu. O yüzden bu ismi seçti."

Arkaya doğru yürüdü. "Koruyucu giysilerini çıkardı. Kanı kıyafetlerinden uzak tutmak için ters çevirdi ve tekrar dışarı tırmanıp pencereyi kapattı. Gülüyor ve dans ediyor, o kadar eğleniyor ki kendini tutamıyor. Teçhizatı geri dönüşüm makinesine dolduruyor, cesetleri atmamızı söylediği gibi onları da düzgün bir şekilde atıyor. Küçük bir ipucu, böylece onu bulacağımızdan emin olacağız. Ve bu onu gülmekten iki katına çıkardı. Sonra da dans ederek uzaklaştı. Dr. Kaos hayatının en güzel anını yaşadı."

"Bu yeniden yaratımdan başka bir şey öğrendin mi?" "Belki. Evet."

"O zaman bunu bana şu anda çok istediğim içkiyi içerken anlatabilirsin."

YEDİ

Eve onlar içeri girerken barın etrafına baktı. Sessiz ve rahat, mahalle havasında bir yer olduğunu gözlemledi. Birkaç adam barda oturmuş, biralara ve sohbetlerine dalmışlardı. Bahse girerim müdavimleri idi, bahse girerim taburelerin koltukları kışlarının izini taşıyordu.

Parlak, genç ve kadın barmen de onlara katıldı, söyledikleri bir şeye gülerken elindeki bezle boş boş barı karıştırdı. Bir çift masada oturuyordu; ilk buluşma, işten sonra bir şeyler içip nasıl gideceğini görme havasındaydılar. Diğer dört kişi ise bir masada oturmuş, bir yandan bar cipslerini mideye indirirken bir yandan da samimi arkadaşların o hızlı, şifreli konuşmalarından birini yapıyordu.

Roarke bir masaya oturdu ve masanın üzerinden ona gülümsedi.

"Tatmin oldun mu?" "Ne konuda?"

"Burada kimseyi tutuklamak zorunda kalmayacaksınız." O da gülümsedi. "Asla bilemezsin."

Garson kız geldiğinde bir bira istedi ve Roarke iki parmağını kaldırdı. "Şimdi, biraz erken geldiğimize göre, bana orada ne öğrendiğini anlat."

"O kızdı. Jen'di. Birincil sebep oydu. Ne yaptığını, diğerlerini nasıl öldürdüğünü, onun için en önemli olan şeyi en acımasız şekilde elinden aldığını görmesini istedi. Üçü arasında öldürülmesi en kolay olan oydu ama onu en sona sakladı çünkü o en önemlisiydi. Sonra onu elleriyle öldürdü, böylece kadın onun yüzünü görebiliyordu ve o da kadının görebiliyordu. Onunla olan bağlantıları dışında diğerlerinin pek bir önemi yoktu. Adam onu istedi ama kadın hayır dedi ya da daha kötüsü onu bir erkek olarak *görmedi*."

"Ona tecavüz etmedi. Panonuzla baktım."

"Seks ya da tecavüzü güç ve kontrol olarak aşmıştı ve öldürmekten zevk alıyordu. Ama ceset parçalarını alırken, konuşmalarını göze alamayacağı bir şey görmüş ya da duymuşlardı. Her neyse, yakın zamandaydı."

Garson kız biralara servis edene kadar bekledi. "Şuradaki grubu görüyor musun?" Çenesini dört kişilik kabine doğru kaldırdı. "İki erkek, iki kız. Ama çift değiller."

"değil mi?" Roarke ondan hoşlandığını söyledi.

"Vücut diline bakın. Sıkı fıkılar ama cinsel değil. Dostlar. Ve sohbetleri hiç bitmiyor. Vesaire, vesaire, vesaire. Sürekli konuşuyorlar, sürekli takılıyorlar. Birlikte olmadıklarında birbirlerini etiketliyorlar. Onların 'link'lerini aldı çünkü bunu anladı, birlikte olmadıklarında bu şekilde bağlandıklarını biliyordu ve

'link' aracılığıyla gördükleri ya da duydukları her şey hakkında konuştukları sonucuna vardılar."

" "

"Yalnız çalıştı. Bağ kurmuyor, kimseyle yakınlık kurmuyor. Bu da benim için iki kadın şüpheliyi listeden çıkarıyor. Arianna Whitwood ya da Marti Frank değildi. Bir şey biliyor olabilirler, bildiklerini bilmiyor olabilirler ama bu adam tüm eğlenceyi kendisi için yaşamak zorundaydı. Kendini beğenmiş ve gösteriş meraklısı, bu yüzden Billingsly'yi prensip olarak seviyorum."

Roarke, "Arianna ona hayır dedi," diye belirtti.

"Ama hala onu elde edebileceğine inanıyor. Kız da onun seviyesinde. Böyle bir adam için bir bağımlıyı, bir gecekonduluyu, bir *hiçi* istemek ve onun tarafından reddedilmek ne kadar aşağılayıcı olurdu?"

"Olay yerine ikinci kez bakmak için harika bir anlaşma."

"Ama yeterli değil. İşte Louise ve Charles."

Roarke ayağa kalkarak Louise'i bir öpücükle, Charles'ı da el sıkışarak selamladı.

Eski lisanslı refakatçiyken seks terapistine dönüşen Charles karısının yanına kayarken Eve'e sırtıttı. "Nasıl gidiyor, Teğmen Sugar?"

"Elimde üç ceset ve kısa bir şüpheli listesi var. Daha kötüsü de olabilirdi. Özür dilerim," dedi Louise'e. "Duyarsız."

"Hayır. İkimiz de ölümle çok sık karşılaşıyoruz ama en azından ben hâlâ bir şans varken bu işe giriyorum."

Roarke, "Yorgun görünüyorsun," diye yorum yaptı.

"Uzun bir gündü. İyi bir gün," diye ekledi, "ölümle uğraşmadığım için." Hem o hem de Charles bir bardak beyaz şarap sipariş ettiler.

"Kısa şüpheli listeniz hakkında size ne söyleyebilirim?"

Eve çizimi çıkardı ve masanın üzerine koydu. Şaşkın Louise daha da yaklaştı. "Cadılar Bayramı'na daha bir ay var."

"Tanığın olay yerinin dışında gördüğü kişi bu."

Charles, "Bu ne biçim bir kılık değiştirme," diye yorum yaptı. "Bir insan cinayet işlerken neden bu kadar dikkat çekici giyinmek ister ki?"

"Belki de heyecanı artırmıştır. Kılık değiştirme konusunda şansımız yaver gitmiyor ve Mira çenesinin bu şekilde kırılmasına ya da yerinden çıkmasına tahammül etmesinin pek mümkün olmadığını söylüyor."

"Şimdi bunu size söyleyen iki doktorunuz var. Bu çok aşırı." Louise inci gibi soluk pembe bir parmağını çizimin üzerine vurdu. "Solunum yollarında tıkanma, nefes almada, konuşmada ve yemek yemede güçlük olabilir. Hatırı sayılır bir şişlik olması gerekir ama bu çizimde hiç göremiyorum. Acı çok büyük olmalı. Ve gözler kesinlikle doğal değil. Sadece renk değil. Hipertiroidi gözlerin şişmesine neden olabilir, ancak hiç bu kadar şiddetli bir şey görmedim. Ve

Deri mi? En kötü ihtimalle çoklu organ yetmezliği, en iyi ihtimalle de anemi teşhisi koyardım. Tüm bunları taklit etmek zorundaydı."

"Hey, o adamı gördüm." Garson kız şarabı servis ederken durakladı.

"Ne zaman?" Eve talep etti. "Nerede?"

"Dün gece. Şey, bu sabah. Böyle bir yüzü unutamazsın," diye ekledi gülerek.

"Tam olarak ne zaman? Tam olarak nerede?" Eve rozetini çıkarıp çizimin yanına koydu.

"Oh. Sanırım sadece tuhaf biri değilmiş. Dün gece geç vardiyam vardı, bu yüzden ikiye geçene kadar çıkmadım. Jane'de oturuyorum, Greenwich Caddesi'nin hemen dışında. Eve geldiğimde biraz yoga yaptım. Beni rahatlatıyor. Tam olarak bilmiyorum ama bitirdiğimde muhtemelen saat üç on beş, üç otuz ya da o civarlardaydı. Garip bir gülme sesi duydum ve pencereye gittim. Pencereyi açtım ve bu adamın caddenin karşısındaki kaldırımından aşağıya atladığını gördüm. Her türlüşünü görürsünüz, bilirsiniz, bu yüzden bir şey düşünmedim. Zıpladığını, sokak lambasının direğine asıldığını ve siyah bir çanta salladığını gördüm. Sadece tuhaf olduğunu düşündüm, pencereyi kapattım ve yatağa gittim."

"Hangi yöne gidiyordu?"

"Doğuya, sekizinci caddeye doğru gibi görünüyordu. Ne yaptı?"

"Onu bir daha görürseniz polise haber verin." Kalçasını yukarı kaldırdı ve bir kart çıkardı. "Bana ulaşın."

"Tabii. Vay canına, bir teğmen. Cinayet masası. Vay canına. Birini mi öldürmüş?" "Evet. Adınızı ve adresinizi istiyorum."

"Tabii. Tabii." Verdikten sonra garson kız aceleyle uzaklaştı.

"Onun ödünü kopardın," dedi Charles.

"Eve yalnız gitmemesi ve pencerelerini kapalı tutması akıllıca olur." Krokiyi , birasını yudumladı. "Rosenthall'ın laboratuvarında çalışanlardan tanıdığın var mı?" diye sordu Louise'e.

"Hayır."

"Tamam, onları şimdilik bir kenara bırakalım. Rosenthall sana hiç asıldı mı?"

"Hayır! Tanıştığımızda Arianna ile birlikteydi, kısa bir süre sonra da ben Charles ile birlikte oldum. Ari'ye aşık ve buna ek olarak, işi ona başka kadınlarla birlikte olmak için çok fazla zaman vermiyor."

"O kadar zaman almaz. Araştırmalarını ve çalışmalarını destekleyen kişi o ya da Grup. Eğer onu bırakırsa, bu büyük bir kayıp olur."

Louise, "Ona aşık ve iş konusunda birbirlerine bağlılar," diye söze başladı. "Eğer aralarında bir şeyler ters giderse, bu her ikisi için de kişisel ve profesyonel olarak büyük bir darbe olur."

"Ama bilim adamlarını bulmak Whitwood Grubu gibi destekçileri bulmaktan daha kolay. Eğer çalışmaları onun için önemliyse."

"Temel, diyebilirim."

" zaman onu korumak için çok şey yapardı."

"Bu olmaz, Dallas. Asla olmaz. Justin olmaz."

"Üç kurbanın katil hakkında bir şeyler bildiği teorisinden yola çıkıyorum. Korumak için öldürdüğü bir şey. Justin hiç ürün numunesi aldı mı?"

"Kesinlikle hayır."

Tamam, diye düşündü Eve, Louise kesin konuştuğu sürece Rosenthall'da hiçbir yere varamayacaklardı.

"Peki ya Billingsly?"

"Bunu söyleyemem. Bundan kesinlikle şüpheliyim ama onu iyi tanımıyorum." Louise şarabını yudumlarırken biraz gülümsedi. "Bu bilinçli bir seçim."

"Sana hamle yaptı."

"Çekici bulduğu ya da kariyerini geliştirebileceğine inandığı her kadına takıyor. Ama altın yüzük Ari'de."

"Onu başından nasıl tepki verdi?"

"Sanki benim kaybımmış gibi. Öfkeli biri ama cinayet işleyebileceğini ya da gerçek bir şiddet uygulayabileceğini gösteren bir şey görmedim. Kaba ve talepkar biri ama duyduğum kadarıyla terapide çok iyi."

"Peki ya Arianna onu Merkez'den koparırsa?"

"Kendine ait parası var ve birçok bağlantıya sahip olmalı. Ama bu küçük düşürücü olur ve o bunu iyi karşılamaz. Bu sadece bir görüş, Dallas. Onunla mümkün olduğunca az işim var."

"Tamam,
teşekkürler." "Pek
yardımcı olmadı."

"Mira'nın katilin yüzü hakkındaki fikrini doğruladın ve detaylandırdın. Şüphelilerimden ikisi hakkında bana birkaç ayrıntı daha verdin ve seninle burada buluşmak bana katilin Sekizinci Cadde'ye gitmeden önce Jane'e gittiğini söyleyen başka bir zekâ verdi. Bir içki için bu oldukça iyi."

Ayrıldıklarında, Roarke yürürken onun elini tuttu. "Çok iyiydin, Louise ile görüşmenden sonra işle ilgili olmayan konularda neredeyse yarım saat konuşmayı başardın."

"Başka şeyler hakkında konuşabilirim."

"Yapabilirsiniz, evet, ama bir davanın içine batmışken bunun kolay olmadığını biliyorum."

"Bar garsonu bir şans eseri idi. Sekizinci caddeye doğru gidiyor. Eğer doktorlardan biriye, muhtemelen oraya yakın bir yerde aracı vardır. Dickerson ise, evine bir blok öteden gidiyor. Gupta, 8. caddeden kuzeye, eve kadar bir buçuk blok. Slice ya da Get'te kimse yok."

Heteroseksüeller bu yönde yaşıyor ve zaten uymuyorlar ama bu da o grup için bir başka olumsuzluk.

Olay yerine vardıklarında "Araban nerede?" diye sordu.

"Taparcasına sevdiğim karımla eve gidebilmek için aldım." "Güzel. Sen sür." Not defterini çıkardı, yeni bilgi, eve dönüş yolunda yeni düşünceler.

Roarke, kadın mırıldanmaya başlayana kadar onu kendi haline bıraktı.

"Herkesin Rosenthall'ı tarif ettiği gibi, gerçekten o kadar iyi biri var mı?"

"Bazı insanların diğerlerine göre daha az gölgesi, daha az karanlık yeri vardır.

Diğerlerinde daha fazlası var."

"Ve yasadışılar o karanlık yerlere konuşur, daha fazla ses çıkarır, böylece yayılırlar. Bu listedeki herkes kaçaklarla bağlantılı. Onlara birini kaptırmış, onlarla çalışıyor, onlarla yaşıyor. Katil bir kullanıcı, öyle olmak zorunda. Hiçbiri hakkında uyuşturucu testi gerektirecek kadar bilgim yok. Henüz yok. Ama her birine sorsam ve temiz çıksalar, neden işbirliği yapmasınlar ki?"

"Genel prensipler" dedi evin kapısından geçerken. "Ama kesinlikle denemeye değer."

"Yarın bir tane veririm. Ayrıca bir bilim adamı ayrıntılı bir kılık değiştirme yaratabilmeli."

Summerset ve kedinin antrede beklediği yere doğru yürürlerken onu çiğnedi.

"Muazzam bir gün," diye duyurdu Summerset. "Hep birlikte, zamanında ve kansız bir şekilde eve döndük. Alkışlar."

"Eğer gerçekten alkışlasaydı, iskelet halindeki ellerindeki kemikler kırılır ve toz haline gelirdi."

Eve yukarı çıkarken Roarke sadece başını salladı. "İkiniz bu aşk ilişkisine gerçekten bir son vermelisiniz. Ben kıskanç bir adamım. Akşam yemeğini Teğmen'in o ce'sinde yiyeceğiz," diye ekledi Roarke Summerset'e.

"Konuşamayacak kadar şok oldum." "Keşke," diye mırıldandı Eve.

"Ama daha önce." Roarke tekrar elini tuttu ve onu yatak odasına doğru çevirdi. "Şu kolu halledelim."

"yok."

"Onu tercih etmeye başlıyorsun." "Sadece biraz ağrıyor."

"Bu da fizik tedavi ve tedavi zamanının geldiği anlamına geliyor. Bebek gibi davranma."

Parmağıyla onu dürtükledi. "Sadece gömleğimi çıkarmak istiyorsun." "Her zaman bir bonus. Soy , Teğmen." Onu gülümsetmek için eğildi. "Ve acele etme."

ve silah kayışını çıkardığında biraz sızlıyordu. Bir an önce bitsin, diye düşündü ve Roarke ceketini ve kravatını çıkarırken hareket alanını genişletmek için esneme egzersizlerine başladı.

Gerinip yumruk atarken omzunda birkaç duyuldu.

" gidiyor."

"Anlıyorum. Birkaç gün daha birini yumruklamaktan kaçınmaya çalış," diye önerdi çekmecedен topikal kremi alırken. Kadının yanına geçerken kollarını sıvadı, sonra pantolonunu çıkarmaya başladı.

"Biliyordum. Tek düşündüğün pantolonuma girmek."

"Aldığım her nefeste. Ama şimdilik sadece kalçama bakmak istiyorum. Kesiklerin en kötüsüydü. Neredeyse iyileşti," diye mırıldandı, McQueen'in bıçağının kestiği kenarlarda bir parmak ucunu gezdirerek. "Mira iyi iş çıkarıyor."

"İkimiz de daha kötülerini yaşadık."

Gözleri onunkilere dikildi, tuttu ve çok şey söyledi. Bu yüzden ona doğru biraz eğildi, dudaklarını onunkilere dokundurdu.

"Ben iyiyim."

"Neredeyse. Tankı bırak ve . Seni ."

Onun da kendisi kadar, belki de daha fazla bakıma ihtiyacı olduğunu düşünerek adamın dediğini yaptı. Sonra adamın elleri -sihirli elleri vardı- kremi ağrının üzerine sürdü ve kadın gözlerini kapattı.

"İyi hissettiriyor. Gerçekten iyi."

"Mira iyileşme süreci için senin bünyene ve sağlam kafana güveniyor. Birkaç gün sonra muhtemelen yeni gibi olacaksın. Seni incitirsem söyle."

"Sen değilsin."

Yaralandığından beri sevişmemişlerdi ve ona karşı neden bu kadar dikkatli olduğunu, ona o şekilde dokunmadığını, onun tarafından dokunulmaktan kaçındığını anlaması gerektiğini fark etti.

"Değilsin," dedi tekrar ve gözlerini açarak ona döndü. "Yapmayacaksın." Adamın elini tuttu ve göğsüne koydu. "İyi hissettiriyor," diye tekrarladı. "Gerçekten iyi."

"Sadece iyileşmen için sana zaman vermek istiyorum. Her ."

"İyi bir otoriteden aldığım bilgiye göre mükemmel bir anayasam var. Hadi test edelim." Sadece fiziksel yakınlığa değil, bununla birlikte gelebilecek eğlenceye de ihtiyaçları olduğunu söyleyen içgüdüleriyle hareket ederek bacağını onun kucağına attı ve üzerine çıktı. "Kaldır şunu dostum."

Sihirli ellerini kızın yanlarında gezdirirken gülümsedi. "Çok talepkârsın."

"Daha hiçbir şey görmedin." Ağzına aldı, ona yaslanırken güzel bir ısırik verdi. "İşte buradasın," diye mırıldandı.

"Bana başka seçenek bırakmadınız." "Bir horoz her zaman hazırdır."

Güldü ve kollarını ona doladı. "Kargaşa benimkinin hazır olduğu bir değil."

"Göster bana." Pantolonu üzerinde çalışmaya başladı.

Eğlenerek ve tahrik olarak onu izledi. "Biraz var, değil mi?"

"Seni kullanmam ve işe geri dönmem gerekiyor, bu yüzden oyalanmak yok." Sonra ellerini yüzünün iki yanına koydu. "Tamam, belki biraz oyalanırım," dedi ve dudaklarını tekrar onunkilere yaklaştırdı.

"Ben iyiyim." Ona yaslanabilmek için gömleğinin düğmelerini açtı. Ten tene, kalp kalbe. "Bana dokunmanı istiyorum. Benimle olmanı istiyorum. Seni istiyorum."

Onun içinde boğulabilirdi, diye düşündü, her gün her dakika ne olduğu, ona ne verdiği, ne aldığı içinde kendini kaybedebilirdi. Şimdi, ona karşı sıcak ve istekliyken, kendini boğabilir, kendini kaybedebilir ve onun için duyduğu endişeyi bir kenara bırakabilirdi.

Onun dikkatli olmasını istemiyordu ama en azından yaralarına dikkat edecekti. Kontrolü ona verdi, tutkusunun yükselişinden, dudaklarının altındaki kalp atışlarının hızlanmasından zevk aldı.

Onu içeri aldığında, ellerini tekrar yüzüne koydu. Gözleri onunkilerin derinliklerine baktı. "Kendini tutuyorsun. Yapma. Kendini tutma.

Bu yüzden iyileşmekte olan yaradan kaçınmaya dikkat ederek kalçalarını kavradı. Ve onu sürdüğü gibi onu da sürdü. O boğulma havuzunun kenarından.

Alnını onunkine dayayarak nefesini geri almak için mücadele etti. Sızlayan ya da ağrıyan bir şey varsa bile hissetmiyordu. Tek hissettiği huzurdu.

"Bugün gerçekten şehir merkezinde işin mi vardı?"

"Benim işim sensin."

Başını kaldırdı ve tekrar ona baktı. "Endişelenmeyi bırakmalısın."

"Bu asla olmayacak. Ama biraz yaptığım etrafta dolanmayı bırakacağım. Seni anlatmanın ötesinde seviyorum Eve ve yaşadıkların-

"

"Biz. Biz bunu yaşadık."

"Pekala, bu yeterince doğru. Yaşadıklarımız bir kesik ya da çürük kadar çabuk iyileşmiyor."

"Yine de üzerinde çalışıyorum. Tamam mı?"

"Evet." Dudaklarını onun iyileşen omzuna bastırdı. "Evet."

"Tamam. Seninle işim bittiğine göre, işime dönüyorum."

Kadın ayağa kalkıp tankı geri çekerken bir an olduğu yerde oturdu. "Kendimi çok kullanılmış hissediyorum. Bundan hoşlandığımı fark ettim."

Yaralı omzunu yuvarladı ve memnuniyetle başını salladı. "Bunun geldiği yerde her zaman daha fazlası vardır, as."

SEKİZ

Kedi uyku koltuğuna oturup onu izlerken o ce'da ikinci bir cinayet tahtası kurdu. Bitişik kapıdan Roarke'ın 'link'te konuştuğunu duydu. Muhtemelen gezinme modu sırasında ertelediği bir işle uğraşıyordu.

Şimdi daha iyi, diye karar verdi. Şimdi ikisi de daha iyiydi. Sadece seks değil, onunla birlikte ya da onun dışında gelen anlayış da. Ve el ele giden normallik.

"Bunda normal bir şey yok," dedi çizimi incelerken. "Burada normal olan hiçbir şey yok."

Masasına doğru döndü ve mesaj ışığının açık olduğunu fark etti. Mesajı aradı ve Trina'nın sesi odaya girdiğinde gerçekten de sarsıldı.

"Çirkin piçi ve soruyu aldım. Deriyi, saçı, kulakları, burnu, dişleri yapabilirim, sorun değil. Kırmızı gözleri yapabilirim ama yuvalarından çıkan kırmızı balonlar gibi görünmesinler. Çeneyi yapamazdım, o kadar çarpık değil. Cevap şu ki, kimseyi böyle gösteremem ve ben en iyisiyim. Kendine bir ucube bulmuşsun, Dallas."

"Tedaviye ihtiyacınız var - saç, yüz, vücut. Her şey. Mavis, Leonardo ve Bella ile birlikte Cumartesi öğleden sonra seni ziyarete gelebileceklerini söyledi. Ben de onlarla birlikte olacağım ve eşyalarımı getireceğim."

"Neden," merak etti Roarke, "tahtadaki surattan daha çok dehşete düşmüş görünüyorsun?"

"O geliyor. Onu durdurmalıyız."

"Bana bakma. Bir tedaviye ihtiyacın olabilir."

"Hey." Kendini beğenmiş biri olmamasına rağmen, bu dikkatsiz yorum onu bir kez daha sarstı. "Saçıma, yüzüme ve vücuduma hakaret etmen yakın zamanda tekrar sevişmeni sağlamayacak."

"Saçlarına, yüzüne ve vücuduna bayıldığımı çok iyi biliyorsun. Bir masaja, rahatlama tedavisine ve iyi arkadaşlarla biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Aslında benim de... Sanırım Trina ile temasa geçip başka bir operatör getirmesini isteyeceğim. Ben de sizinle birlikte masaj yaptıracağım."

"Hain." Kahve almak için mutfığa gitti ve geri döndü. "Bunu düşünmüyorum. Daha cumartesi değil. Her şey olabilir."

Bir elini havada gezdirdi. "Herkes bunun yapılamayacağını söylüyor. Ne kostümle, ne de fiziksel olarak. Ama biri ya da diğeri olmak zorunda. Eğer fizikselse, belki de uzun vadeli. Birlikte yaşamayı öğrendiği bir şey. Peabody'nin sirk ucubesi açısı. Ve eğer , listemdeki herkesi eliyorum."

Tahtasına kaşlarını çattı. "Pislik."

"Belki de şüphelilerinizden biri cinayetleri kiralamıştır."

"Bu konuda olasılıklara bakacağım ama bu, katilin kurbanları tanıdığı teorisini -ki bu bir teoriden daha *fazlası*- yerle bir ediyor. Bu kişisel bir şeydi."

"Belki sadece işinden zevk alıyordur."

"Saçmalık. Bok. Lanet olsun. Birileri yanılıyor. Ya tıp uzmanları ya da kozmetik/kostüm uzmanları. Kozmetik uzmanlarının hatalı olması daha çok hoşuma gidiyor, ama iki şekilde de çalışmam gerekiyor. Başa dönmeliyim."

"Benimle bir yemek yiyerek geri dönebilirsin."

Genelde bunu yapmak, onunla konuşmak, teorileri ve açıları ondan aktarmak işe yarardı. Ama bu sefer, merkeze hiç yaklaşımadan sadece daire çizdiğini hissetti.

"Kimsenin böyle görüldüğüne inanmıyorum," dedi. "Ve eğer birinin böyle görüldüğüne inanmaya karar verseydim bile, onun izini kaybettireceğine inanamazdım. Bu çizimi elimizdeki tüm programlardan geçirdim ve tek bir sonuç bile alamadım."

"Belki de daha yenidir."

" neyse, çoklu organ yetmezliği -ve eğer öyleyse neden ölmedi- ve çenesinin alt kısmının neredeyse sağ kulağının altına gelecek kadar yerinden çıkmasına neden olan travma her neyse? Hiç sanmıyorum. Eğer kiralıksa, onu kim nereden biliyordu- çünkü profesyonel, hatta yarı profesyonel bile olsa patlardı. Eğer onları kendisi için öldürdüyse, neden başka kimse onu bilmiyor? Tabii.

. .. belki de Merkez'de bir hastadır. Belki de gizli tuttukları bir tür deneydir."

"Beceriksizce mi?" Roarke çatalının üzerinde deniz mahsullü linguine çevirdi. "Çılgın bilim gibi mi?"

"Deli, kötü. Belki de. Dürtecek bir şey. Belki de kurbanlar onu önceden tanıyordu ve orada olduğunu öğrendiler, deli-kötü bilim adamıyla yüzleştiler ya da dışarıdaki insanlara söylemekle tehdit ettiler."

"Bundan hoşlanmıyorsun."

"Birinin yüzüne yapışkan bir madde sürüp, Zeus kokteyliyle kendini doldurması ve balina avına çıkması kadar değil ama bu da izlenebilecek başka bir yol."

Bunu kabul etti, açılar üzerinde çalıştı, olasılıkları hesapladı, yeniden formüle etti, parçalar arasında hokkabazlık yaptı. Saatler sonra Roarke nihayet onu sandalyesinden kaldırdığında, bu gece için pes etmeye fazlasıyla hazırды.

Kafasını boşaltmaya karar verdi. Birkaç saat kaynamasına izin verdi.

Gece yarısından kısa bir süre sonra, Eton Billingsly klonlanmış bir anahtar kartı ve Justin'in sesinden yaptığı bir kaydı kullanarak kendini Justin Rosenthal'in laboratuvarına kodladı.

Kendini çok zeki sanıyordu.

Arianna'ya zamanını ve kaynaklarını Justin için boşa harcadığını kanıtlamanın zamanı gelmişti de geçiyordu bile. Adam bu seruma kafayı takmıştı ve son haftalarda bu konuda çok fazla ketum davranıyordu.

Çünkü hiçbir yere varamıyordu, sonucuna vardı Billingsly. Justin'in boşa harcadığı mali kaynaklar dayanılmaz hale gelmişti, özellikle de kendi departmanına yönlendirilebilecekleri ve yönlendirilmeleri *gerektiği için*. Arianna gerçeği gördüğünde, ilişkiyi ve bu düğün işini yeniden düşünecekti.

Doğrudan ana bilgisayar istasyonuna gitti ve Justin'in gece için orayı kilitletiğini fark etti.

Ama sorun yoktu ya da çok azdı. Justin'le yeterince uzun süre çalışmıştı ve adamın bu tür şeyleri basit tuttuğunu biliyordu, böylece asistanı ve stajyerleri gerektiğinde verilere erişebiliyordu.

Justin buna takım çalışması dedi. Billingsly buna saflık diyordu. Bir gün bu astlardan biri verileri çalacak ve Justin'in tökezlemeyi başardığı her türlü ilerlemeden kendine pay çıkaracaktı.

Ancak bu durumda, sadece işi kolaylaştırdı.

Sabırla çalışarak çeşitli isimleri parola olarak denedi. Bir noktada bir ses duyduğunu sandı, dondu kaldı ve dönüp etrafına baktı. Sonra kendi aptallığına başını salladı.

İlham alarak *Ari102260*'ı deneyene kadar devam etti. Evlenmek için seçtikleri tarih. Billingsly erişim izni verildiğinde duygusal bir aptal olduğunu düşündü.

Şimdi hızlıca dosya isimlerini taradı.

UNQUIET. Justin'in bağımlılığın özü için kullandığı terim. Bunu söyleyemeden arkasından bir şey çarptı. "Bu da ne-?"

Döndü, sonra dondu kaldı.

"Bazıları bana öyle diyebilir," ses, bot topuğunun altındaki kayalar gibi. "Ama ben Kaos'u tercih ederim. Dr. Kaos." Yaratık pelerini sallayarak derin bir selam verdi. "Hizmetinizdeyim."

"Bu ne tür bir hastalıklı şaka?"

"Benim türüm. Burnunu ait olmadığı yere sokuyorsun, değil mi Billingsly? O zaman bunun icabına bakmamız gerekecek."

"Her türlü hakka sahibim..." Ama konuşurken geri çekildi, kalbi kuru boğazında güm güm atıyordu. "Güvenlikle temasa geçiyorum."

"Bahse girmek ister misin?"

Billingsly koşmaya başladığında, yaratık keyifli bir kahkaha attı. Sıçrarken içinden güç, hız ve heyecan akıyordu. Billingsly çığlık atarak onun altına düştü.

Kaos bıçağı kullandı. Ama bıçaktan önce dişlerini kullandı. Ve çılgınlıkla durduktan sonra da devam etti.

İletişim cihazının sinyali Eve'i, boş bir sokakta bir kulak, bir göz ve bir dille dans ederken katilini kovaladığı bir rüyadan çıkardı.

"İğrenç," diye mırıldandı, sonra cevap vermeden önce ışıkları yüzde ona çağırırdı. "Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. Whitwood Merkezi'ne rapor verin. Bina güvenliğini görün ve Laboratuvar 6'ya giriş için kapıyı açın.

"Justin Rosenthal'ın bölgesi."

Armative. Muhtemel cinayet.

"Anlaşıldı. Peabody'i bilgilendir, Dedektif Delia. Mümkün olan en kısa sürede benimle olay yerinde buluşmasını talep ediyorum. Kurbanın kimliği tespit edildi mi?"

Kurbanın kimliği henüz doğrulanmadı.

"Yola çıkıyorum. Dallas dışarı."

Saçlarını karıştırdı ve Roarke'ın çoktan , giyinmeye başlamış olduğunu gördü. "Kahretsin. Lanet olsun. Gelmek zorunda değilsin. Bu havada asılı kalmak, değil mi?"

"Bu durumda tamamen meraktan kaynaklanıyor. Büyük olasılıkla sizin adamınız ve her halükarda artık uyanık olduğum için kendim görmek istiyorum."

Tartışmamak daha hızlıydı. Ayrıca, tanıdığı çoğu polis kadar iyi bir gözü vardı. Ve daha hızlı ve daha iyi sürüyordu.

"İçeriden iş, sana ne demiştim?" Şehir merkezine giderken yanından hızla geçen binaları izledi. "On ikinci caddedeki yere girmek bir şey, ama Merkez'deki güvenliğini aşmak çok daha fazlasını gerektirir."

Roarke'ın onaylamayan sesi üzerine, Roarke'a kısıp bir bakış attı. "Çoğu insan için. Rosenthal'ın laboratuvarı. Çok geç saatlere kadar çalışır. Kahretsin, *kahretsin, kahretsin.*"

Roarke park eder etmez arabadan inmiş, NYPSD üniformasına ve bina güvenliğine rozetini göstermişti o cer.

"Teğmen. Güvenlik O cer Tweed sizi olay yerine götürecekt. Şu anki emirlerim kapıda kalmam yönünde."

"Dedektif Peabody geldi mi?"

"Hayır, efendim."

"Buraya geldiğinde onu içeri gönderin. O yolu biliyor. Tweed?" "Bu taraftan."

"Ben de yolu biliyorum. Cesedi kim buldu?"

"Gördüm. Standart bir kamera taraması yapıyordum ve bir şekil gördüm." "Yeşil, deforme olmuş bir yüz, kırmızı gözler, pelerin mi giyiyordu?"

"Kendim görmemiş olsaydım inanmazdım." "Ve onu diske kaydettiniz."

"Evet. İkinci kattan aşağı iniyordu, doğuya doğru, bir tür boogie içinde hızla ilerliyordu. Bir yanım korkmuştu, kabul ediyorum. Diğer yanım ise birinin şaka yaptığını düşündü. Ama izinsiz bir faaliyet olup olmadığını kontrol etmeliyiz. O bölgeye vardığımda

-Uyardığım diğer güvenlik görevlisiyle birlikte gitmişti. Yukarı çıktım, Dr. Rosenthall'ın laboratuvarında ışıkların açık olduğunu gördüm, ben de girdim ve gördüm ki Burası harabeye dönmüş, Teğmen, ve bir ceset var. Bir erkek, ama kim olduğunu anlayamadım. Yüzü harap olmuş. Ve her yerde kan var."

"Tamam." Laboratuvar kapısının dışındaki üniformalıya başıyla işaret etti. "Beni içeri al Tweed, sonra o diskleri isteyeceğim. Orijinalleri."

"Ben hallederim."

"Ve beklemede kal," dedi ona.

Eve etrafı tararken enkazın hafif bir kelime olduğunu düşündü. Parçalanmış bileşenler yerde, kırık beherler, tabaklar ve numune kaplarından oluşan bir denizin üzerinde yatıyordu. Ceset yüz üstü yatıyordu - yüzünden geriye ne kaldıysa. Kan, kesilmiş ve yırtılmış giysileri lekelemiş, yere yayılmış, müstehcen soyut sanatını bir tezgahın kenarlarına bırakmıştı.

Üstünde de kanla yazılmış mesajı.

Memo'ya: Teğmen Dallas.

Zaten kimse onu sevmezdi.

Bir şey değil!

Saygılarımla, Dr. Kaos.

"Ben Billingsly."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bu sabah giydiği kıyafet bu." Çantasından bir kutu Seal-It çıkardı, kullandı ve Roarke'a fırlattı. "Bu onu şüpheli listesinden çıkarır."

"Minnettar olacağından şüpheliyim."

"Burada ne işi vardı? Bana Rosenthall'la gece yarısı ziyaretine gelecek biri gibi gelmedi ve burası onun bölgesi değil. Bir üst katta, diğer kanatta."

"Buraya çekilmiş olabilir."

"Evet, belki. Ama geç oldu, mesai saati çoktan geçti. Neden binada ve Rosenthall nerede? Güvenlikten önce kimin girdiğini bilmem gerek."

"O bölgeyi benim görmemi ister misiniz?" "Evet, bu zaman kazandırır."

"Burnu gitmiş."

"Kesinlikle öyle. Bu ne anlama geliyor? Kötülük kokusu yok mu? Hayır, bu çok aptalca. Bana göre meraklı demek. Sen meraklısın, Billingsly; şimdi ölüsün."

Peabody içeri girince döndü.

"Vay canına. Başka bir gün, başka bir katliam." Peabody rahat bir nefes aldı. "McNab benimle birlikte. Güvenlik işine onu ben başlattım. Belki Roarke da burada olur, böylece iki e-adamımız olur diye düşündüm."

"O zaman ben de gidip Ian'la takılayım."

"Ne görüyorsun?" Eve yalnız kaldıklarında Peabody'ye sordu.

"Billingsly'nin şüpheli listesinden çıktığını görüyorum."

Koşullara rağmen Eve biraz gülümsedi. "Ve?"

"Bir sürü bıçak darbesi almış. Bickford'dan bile daha fazla olabilir ama bunu söylemek zor. Burnu yok."

"Bu sana ne anlatıyor?"

"Başka bir sınav. Bu sefer bir not istiyorum. Bana Billingsly'nin artık etrafta dolaşmayacağını söylüyor. Belki Arianna'nın etrafında, belki başka bir şeyin etrafında, laboratuvarla ilgili bir şeyin etrafında. Not bu kez doğrudan sana yazılmış, yani bizim davamız olduğunu ve Billingsly'nin buralarda popüler bir adam olmadığını biliyor."

"A eksi diyebilirim."

"Eksi mi?" Peabody'nin sesinden hem hakaret hem de somurtkanlık yayıldı. "Ben A artı istiyorum."

"A artı için kurbanın yüzündeki ve boğazındaki diş izlerini gözlemlemeniz, tanımlamanız ve ilişkilendirmeniz gerekir."

"Dişler ... Tanrım." Şimdi onları gözlemleyen ve tanımlayan Peabody zorlukla yutkundu. "Onu yemiş."

"Sadece burada ve orada. Hızlanıyor," diye tamamladı Eve. "Bu sefer kan yeterli değildi. Etin tadına bakmak istedi." Tekrar taradı, boş bir dolabın açık kapağını fark etti. "Katil kurbanın üzerine mi yürüdü, yoksa tam tersi mi oldu?"

"Eğer bu ekstra kredi ise, daha önceki notumun gözden geçirilmesini istiyorum. Düşünmeme izin verin." Peabody bunu yapmasına yardımcı olmak için gözlerini cesetten kaçırdı. "Billingsly'nin neden burada olduğunu düşünemiyorum. O ve Rosenthall dost değiller ve bu onun alanı değil - sadece sektörel olarak değil, profesyonel olarak da. Belki Rosenthall gelmesini istediye olabilir ama ben buna inanmıyorum. Rakibine iyilik yapmayacak. O

Arianna ona sorsa gelirdi, ama bu onu bu duruma sokar ve bu bana pek uymuyor."

Duraklayarak tekrar cesede baktı. "Eğer buraya geldiyse -ki, tamam, belli ki geldi- Justin'e bir şey bulaştırmak ya da bir şeylerle uğraşmak ya da etrafı kurcalamak içindi. Burnunu sokmak için!"

Eve Billingsly'nin cebinden klonlanmış anahtar kartını ve kayıt cihazını çıkardı. Oynat'a bas.

"Justin Rosenthal."

Peabody, "Billingsly küçük bir B&E denedi," diye yorumladı. "Bu bir A artı."

"Yaşasın!"

"Billingsly sahte kartı ve kayıt cihazını kullanarak giriş yapıyor. Etrafı kurcalıyor. Katil zaten burada, bir şey arıyor, bir şey yapıyor, bir şey bekliyor. Billingsly onu görür ve bu Billingsly'nin sonu olur. Katil onu çiğnıyor, bıçaklıyor, burnunu kesiyor, laboratuvarı harap ediyor, mesaj bırakmak için zaman ayırıyor ve sonra sıvışıyor. Onu diske kaydetmişler, böylece hareketlerini izleyebileceğiz."

"Bu bir mola."

"Bizim için, Billingsly için değil." Eve saha çantasını tekrar açtı ve cesedin yanına çömeldi. "Kimliğini doğrulayalım, ölüm sebebini öğrenelim."

Peabody, "Isırık izleri varsa, biraz tükürük ve iz de almalılar," diye söze başladı.

"Daha iyiyiz." Eve, Billingsly'nin cansız elini kaldırdı. "Tırnakların altında deri var. Billingsly'de de biraz et var."

DOKUZ

Eve eli paketlemeden önce daha iyi için mikro gözlük taktı. "Renkli yeşil et, yani adamımız bu. DNA'sını alacağız."

"Ve baş şüphelilerimizden birinde yeni çizikler olup olmadığına bakın."

Roarke içeri girdiğinde Eve başını kaldırdı. "McNab Güvenlik'le birlikte çalışıyor," dedi ona. "Laboratuvardaki herkes çıkış yapmış, Rosenthall en son on bir yirmi altıda giriş yapmış. Kayıtlar Rosenthall'ın saat on iki buçukta tekrar giriş yaptığını gösteriyor ama diskler Billingsly'nin o saatte giriş yaptığını ve tek başına girdiğini gösteriyor."

Eve bir kanıt torbasını havaya kaldırdı. "Billingsly'de bir klon taraması ve Rosenthall'ın ses kaydı vardı."

"Meraklı" çok uygun olur. On bir yirmi altıdaki son çıkıştan sonra laboratuara Billingsly'den başka kimse girmedir. Sizin Dr. Kaos'unuz saat 1:15'e kadar da kimse çıkmadı."

"Öylece ortaya çıkmadı."

Peabody, Roarke'in yorum yapmasına fırsat vermeden, "TOD," diye anons etti, "on iki elli."

"Billingsly'nin içeri girmesiyle TOD arasında çok zaman var. Onu öldürmek o kadar uzun sürmemiştir. Süpürgecilerle ve ME ile temasa geçin," diye emretti Eve, sonra kan ve döküntülerden kaçınarak odada uzun bir çalışma daha yaptı ve dinlenme odası alanına doğru yürüdü.

"Peabody! Bize bu dolaplar için arama emri çıkart. Altı, dijital kilit." Yukarı bakarak açık tavan havalandırmasını inceledi. "İşte girişi. Bir adamın geçebileceği kadar büyük."

"Düşük teknoloji," diye yorumladı Roarke. "Ama klasik."

"Havalandırma düzenine ihtiyacım var. Ama şimdilik ... beni yukarı kaldırın."

Roarke boyun eğerek parmaklarını birbirine geçirdi. Eve ayağını onun ellerinin hamağına koyarak sıçradı ve açık havalandırma deliğinin kenarını kavradı. "Evet, ızgara burada. Belki de başlangıçta bu taraftan geri dönmeyi planlıyordu." Cebinden bir kalem ışığı çıkardı ve ince havalandırma tüneline parlattı. "Sıkışmış. Bazı sürtünme izleri görüyorum. Yani çıkış yapıyor, başka bir yerden geri geliyor. Sağlık merkezi alanından, belki ziyaretçi lojmanından, hemen hemen her yerden. Sürünerek ilerliyor. Dışarı çıkıyor, sonra-"

"Ben seni yerde tutarken davayı çözecek misin?" Roarke merak etti.

"Hmm? Üzgünüm." Aşağı atladı. "Dışarı çıkar," diye devam etti.

"Belki burada eşyalarını giyer. Dolaplar, banyo. Süpürgeler

makyajın izlerini bulmak için. Dolapta bir şey bırakacak kadar aptal olabilir mi?"

"Onları açayım mı?"

"Arama izni aldığımızda."

"Yapışkan," dedi ve onu gülümsetti.

"Onların olay yerinin bir parçası olduğunu iddia edebilirim, ki öyleler, bu yüzden savcılık muhtemelen bu çizgiyi koruyabilir. Ancak bir savunma avukatı ses çıkaracaktır, bu yüzden arama emri işi temiz tutar."

Ellerini kalçalarına koyup yavaşça bir daire çizdi. "Billingsly ile burada mı buluşuyordu? Birlikte, bir anlaşmazlık var, ölüm ortaya çıkıyor. Bundan hoşlanmadım. Bu adam yalnız çalışıyor. Billingsly burnunu soktu, sonra da öldü. Katil misafir beklemiyordu. Serum için geldi ve serumu aldı. Billingsly bonus tur."

"Neden geldiği gitmedi?"

"Öldürmekten umursamayacak kadar heyecanlanmıştı," diye bitirdi sözlerini. "O zamana kadar, diske yakalanabileceği bir yere gitmek - eğer bunu düşündüyse- sadece biraz eğlence kattı. Bana bakın!"

Peabody kapının önüne geldi. "Cher Reo'nun peşine takıldım," dedi APA'dan bahsederken. "Bana çok kötü bir isim takmak üzereydi ama ona cesedi gösterdim."

"İyi düşünmüşsün," dedi Eve ona. "Arama emrinin her yerinde o var."

"Tamam. Morg buraya geldiğinde, derinin en kısa sürede laboratuvara gönderilmesini istiyorum. DNA'yı da aynı şekilde istiyorum. Rüşvet olarak bir şeye ihtiyacım var. Gerçekten iyi bir şey," dedi Roarke'a. "Dickhead için."

Şef Laboratuar Teknisyeni Dick Berenski, birinci sınıf bir rüşvetten daha azı için gecenin bir yarısı kendini işe sürüklemeydi.

"İki bilet, açık tribün, Dünya Serisi'nin ilk maçı, soyunma odası girişleriyle birlikte."

"Mükemmel, ama hala play-off'tayız."

"Transpo dahil her yerde."

"Güzel. Biriyle başlayacağım, ikinci bilet için beni sıkıştırmasına izin vereceğim."

-Ki öyle yapacak. Güvenlik'e giderken onu takip edeceğim. O diskleri görmek istiyorum. Peabody, morgu ve temizlikçileri bekle. O derinin laboratuvara elden taşınmasını istiyorum. Ve arama emri çıkar çıkmaz bilmek istiyorum."

Eve, Güvenlik'te ekranı, hareketi ve yüzü inceledi. Büyütme emri verdi, dondurma emri verdi, tekrar oynattı.

"Zeus'un yeni bir türü ya da ona benzer bir şey olmalı. Bazı ciddi protezlerle birlikte. Onda hiçbir şey tam olarak doğru değil. Sanki tüm vücudu parçalara ayrılmış gibi."

Elleri incelemek için tekrar büyüttü. Eldivenli olduğunu ve uzun, keskin tırnaklarının uçlarını kestiğini fark etti. Sonra yüze geri döndü.

"O teçhizatı giyerken kurbandan o ısırıkları alamazdı. Yani öldürdükten sonra taktı. Ya da manipüle edebilir, çünkü ısırıklarda, sahip olduğu sivri kesici dişler gibi delinme izleri vardı. Onun olayı ne?"

McNab'ın görüşü "Tamamen ucube bir gösteri" şeklindeydi.

Eve e-adama ve Peabody'nin birlikte yaşadığı kişiye baktı. Uzun sarı saçlarını, kulak memesinden sarkan yarım düzineyle uyumlu gümüş halkalarla tutturulmuş bir kuyruğa takmıştı. Sıska vücudu, gömleğindeki zigleri toplayan Day-Glo turuncusu rengindeki çok sayıda cepli poşetten gelen renklerle titreşiyordu.

Zaglar nükleer maviydi.

"O kıyafeti giymişsin ve ucube gösterisinden bahsediyorsun." Sırıttı. "Karanlıkta bu pantolonu bulmak kolay."

"Onları Mars'ta gece çıplak gözle tespit etmek kolay olurdu."

"Kötü adamları kör ediyorlar," dedi, hâlâ sırtarak. "Her neyse, Dallas, gerçek gibi görünüyor. Yani bu adam. Gerçek gibi görünüyor."

"Bu adamla ilgili hiçbir şey gerçek görünmüyor," diye düzeltti.

"Bunu tam bir analiz için EDD'ye götürmeni istiyorum."

Sinyal verdiğinde telsizine baktı. "Arama emri . Şu dolapları açalım."

Geri dönerlerken Roarke, "Bundan hoşlanmayacaksın," dedi. "Ama McNab'a katılıyorum."

"Evet, o pantolona çok uzun süre bakan birinin kör olabileceğini düşündüm."

"Kaçınmaya çalıştığım bir şey. Ayrıca katilinizin kılık değiştirmiş gibi görünmediği konusunda da onunla aynı fikirdeyim."

"Çünkü bu bir kombinasyon. Kılık değiştirme ve bir tür güçlü uyuşturucu."

"Nasıl göz kırpmıyor?"

Bu onun adımlarına sekte vurdu. "Ne?"

"Eğer gözleri gerçek değilse, büyüklük ve şekil için cihazlar kullanıyorsa, gözlerini nasıl kırpmıyor? Birkaç noktada doğrudan güvenlik kamerasına baktı ve göz kapakları kapanıp açıldı. Gülümsedi, tabii buna gülümsemek denirse. Çenesi kaydı, ağzı yukarı döndü. İkimiz de vücudunu imkansız şekillerde büküğünü ve kayda değer bir hızla hareket ettiğini gördük."

Gerçekten de çok iyi bir gözü var, diye düşündü.

"Eğer bir bilim adamıysa -ki kesinlikle öyle- bir şeyi nasıl tasarlayacağını bulmuş ve adrenalini artıran bir şey alıyor. Canavarlar vardır," diye ekledi. "Ama onlar da etten kemikten. Onlar da tıpkı bizler gibi insan. Çarpık olan içlerinde ne olduğu. Bu adam bir Frankenstein canavarı değil."

"Aslında ben başka bir klasiği düşünüyordum. Bay Hyde."

"O eski videoları bırakmalısın," diye yorumladı ve laboratuvara giden yolu gösterdi.

"Eğer bir bilim insanının kendini bu şekilde gizlemek için cihazlar ve maddeler yaratabileceğine inanıyorsanız, o bilim insanının kendisinin bu şekilde *olmasına* neden olacak bir şey yaratması neden mümkün olmasın?"

"Çünkü," dedi kapıya yaklaşırlarken, "görünmek ve olmak farklı şeylerdir." Kapının önünde durakladı. "Belki de - *belki de* - bu laboratuvarda bir şeyler oluyor. Berbat edilmiş bir şey. Rosenthall'ın kayıtlarını kurtaracağız ve bunu öğreneceğiz. Ama şimdilik elimizde çılgınlık peşinde bir katil var ve şüphelilerimden hiçbiri berbat bir bilim deneyi olarak ortaya çıkmıyor."

"Belki de asıl kılık değiştiren daha insani bir yüzdür."

Bu düşünceyi kafasına yerleştirdikten sonra laboratuvara girdi.

Polis işleri ilerlemiş, süpürgeciler ve ölü ekibi çoktan işe koyulmuştu. Roarke'la birlikte doğruca dolaplara yöneldi.

Laboratuvarın yıkılışını ve serum dolabının açık, kırılmamış kapısını düşündü.

"Sen buradayken onları kırıp açmanın bir anlamı yok." Roarke, "Hiç de değil," diye onayladı.

Uzun sürmedi. O dolapların kilitlerini açarak ilerlerken, kadın Peabody'yi arama için çağırdı.

Ve Pachai Gupta'nın evindeki pisliği buldu. Eve gümüş pipoyu çıkardı.

"Ekstra güç için ağırlık vermiş. Ve iyice temizlememiş bile," diye belirtti Eve. "Hâlâ biraz kan, biraz madde var. Kemiğe çarptığı yerde bazı çentikler ve ezikler var."

"Onu seviyordu-Darnell." Peabody başını salladı. "Her şey onun üzerindeydi, Dallas. Aşk ve keder, her yerindeydi."

"Sevdiği şeyi yok eden ilk kişi o olmazdı. Ama bu çok aptalca, çok dikkatsizce. Dolabı yerine kilidini açarak serumu çalmak. Sonra da cinayet silahlarından birini çalışma dolabında mı bırakacaksın?"

"Bir komplo mu? Bana daha mantıklı geliyor," dedi Peabody. "Röportajı benim yaptığımı biliyorum ve bir şeyleri kaçırdığımı düşünmekten nefret ediyorum ama bir komplo daha mantıklı geliyor."

"dolabında saklıyor ama kullanmıyor. Billingsly'yi öldürür ve gerçekten aptal değilse, dolapları arayacağımızı bilir, serum dolabının kilit koduyla açılmış olmasını sorgulayacağımızı bilir. Dengesiz biri ve ilaç onu daha da dengesiz yapıyor ama organize. İçeri girerken görünmemeye özen gösteriyor ama cinayet işliyor, sonra da kendini gösteriyor."

Peabody, "Çünkü bizi burada istedi," diye sözlerini tamamladı. "Gupta'ya giden ekmek kırıntılarını takip ederek. Hayır, kırıntıları değil. Büyük, tıknaz ekmek parçaları."

"Bu şekilde okunuyor. Mühürleyin, silahı incelenmek üzere laboratuvara götürün. Ve tüm oyuncularımızı toplayıp buraya getirin."

Roarke ile birlikte dışarı çıktı. "Bir komplo, eğer öyleyse, bu insani bir şey. Eğer öyleyse, işleri berbat etmek ve bulunabilecek bir yerde kanıt bırakmak da öyle. Her iki durumda da, silah ve DNA ile olayı kilit altına alacağız."

"Her şeye inancım var. O ce'ye gireceğim."

"Şimdi mi? Saat ..." Dışarı çıktıklarında saati kontrol etti. "Saat beşe geliyor."

"Saat ikiden bu yana çalıştığınızı belirtiyim mi? Güne kendi başıma başlayacağım ve yeterince merak ettiğim için daha sonra Merkez'e gelip kilitlenmenizi izleyebilirim."

Koyu renkli bir limuzin usulca kaldırıma yanaştığında, "Arabaya ihtiyacın varsa, sanırım yoktur," diye ekledi. "Önce laboratuvara gideceğim, Dickhead'i zorlayacağım. Bir DNA eşleşmesi masum seyircileri kutudaki bir mermiden kurtaracaktır. Rüşvet için teşekkürler."

"Hiç sorun değil." Onun yanağına dokundu. "iyi bak, olur mu? Bu bana çok huzursuz bir his veriyor."

"Çok fazla eski korku filmi ve İrlandalı bir doğa. Sanırım biraz katil bilim adamıyla başa çıkabilirim."

"Ona yumruk atmamaya çalış. Kolundaki iyileşme sürecini geriye çekersin."

Onun uzaklaşmasını izledi, sonra baş süpürgeciyle konuşmak ve Peabody'yi laboratuvara götürmek için içeri girdi.

Dick Berenski'nin mürekkep siyahı saçları yumurta şeklindeki kafasının üzerinde geriye doğru taranmıştı. Her zamanki laboratuvar önlüğü yerine, McNab'ı bile irkiltecek çok renkli çiçekli bir gömlek giymişti.

"Ne giyiyorsun lan sen?"

"Giysiler. Saat sabahın beşi. Henüz giymedim. Ve için bir şişe malt viski istiyorum."

"Şartlarda anlaştık bile."

"O daha önceydi." ona ekşi bir bakış attı ve onu son gördüğünde korkunç derecede tatlı ve aşık olduğundan beri

cennette bir sorun olduğunu varsaydı.

"Neyden önce?"

"Buraya gelip Harpo'yu bütün gece çalışırken bulmadan önce." "Bu neden benim sorunum olsun ki?"

"İlk cinayetini işliyor ve bu hiç hoşuna gitmeyecek." Örümcek parmaklarını comp'inin üzerinde oynattı. "Buraya gelecek."

"Peki ya cildim?"

"Önce o gidiyor. Ben de o viskiyi istiyorum."

"İyi, iyi, eğer bana kullanabileceğim bir şey verirsen." "Oh, sana bir şey vereceğim."

Dikenli kızıl saçları ve yorgun gözleriyle Harpo, kendi bölümünden Berenski'nin bölümüne doğru yürüdü. Eve ve Peabody'ye "Hey," dedi, sonra bir tabureye çöktü. "Ona söyledin mi?" diye sordu Berenski'ye.

"söyledim."

"Evet, evet, tamam. Ee," dedi Eve'e dönerek. "Bir yandan bu tamamen buzlu. Diğer yandan, çok boktan."

"o?"

"Saç. Ben saç ve lif tanrıçasıyım ve ben belirleyemezsem kimse belirleyemez. Ben de yapamam."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kusura bakmayın, bütün gece bununla uğraştım. Boost'un etkisindeyim biraz." Bir yudum almadan önce elindeki jumbo tüpü işaret etti.

"Yeni siyah kiraz aromasını denediniz mi?" Peabody ona sordu.

"Evet, ama ağızda kalan bir tadı var. Limon kabuğuna oldukça alıştım. Güzel bir tadı var."

"Blue Lagoon'u severim. Mavi içmenin enerji veren bir yanı var."

"Affedersiniz," dedi Eve, acımasızca kibarca. "Tatlar ve favoriler bu konuşma büyüleyici, ama belki bir dakikanızı ayırıp -ah, bilmiyorum- kanıtları tartışabiliriz?"

Peabody boğazını temizlerken Harpo, "Elbette," dedi. "Olay yerinden saç teli aldım. Kurbanlarınızdan bazılarının kimliğini belirledim, sorun yok. Onlara ait olmayanlar da var ama kökleri yok. Yani DNA'nız yok ama standart bir analize başladım. Fare ya da sokak kedisi gibi bir hayvanı elemek istiyorsun. Ben de sana bazı temel bilgiler verebilirim diye düşündüm. Sentetik, insan, tedavi edilip edilmediği, rengi ve bunun gibi. Ama yapamam, çünkü değil."

"Ne değil, Harpo?"

"Sentetik değil. Bu sağlam. Ama ne tam olarak insan ne de tam olarak hayvan. Bir nevi ikisi de."

"İkisi birden olamaz."

"İşte böyle." Harpo parmağının ucuna metalik mor bir tırnak taktı. "Ama öyle." İzin almak için Berenski'ye baktı, sonra da bilgisayarlardan birini kullanarak dosyasını çağırdı. "Burada gördüğünüz," dedi, parlak tırnağını görüntüye vurarak, "insan saçı ve bu da" -ekranı ikinci bir görüntüyle böldü- "maymun."

"Sen öyle diyorsan."

"Bilim diyor ki. Bakın, insan saçında kütikül pulları düzgün bir şekilde üst üste biner. Maymun saçında ise pürüzlüdür, yani çıkıntılıdır. Anladın mı?"

"Tamam, evet. Ee?"

"Yani bu-" Harpo bir görüntü daha ekledi. "Tamam, bu sizin suç mahallinizden. Tek bir telde hem pürüzlü hem de pürüzsüz saç özelliklerini açıkça gösteriyor. Burada gördüğün şey, Dallas, mutant saçı. Sanki biri bir insanla bir maymunu çiftleştirmiş ve işte ortaya saç."

"Beni bırak, Harpo."

"Bilim yalan söylemez. Bazen çuvallar ama yalan söylemez. Bunu elimdeki her şeyde arattım ve süpürgecilerin bana gönderdiği diğer ipliklerle de aynısını yaptım. Sonuç aynı. Bu sabah iki sularında pes ettim ve babamı etiketledim-"

"Senin-"

"Babam Quantico'da adli tıp başkanı. Bak Dallas, ne zaman bir sorunla karşılaşsam babama koşuyor değilim. Aslında bu ilk kez oluyor çünkü yörüngenin çok dışında ve o her yerde en iyisi."

"Tamam, Harpo, . Onun neydi?"

"O da benim gibi afalladı. Bu tür bir mutasyon mümkün . Ama elimde beş örnek saç var ve bunun mümkün olduğunu söylüyor."

"Yani bana bir maymun-adam aradığımı mı söylüyorsun? Ciddi misin?"

"Ne aradığımı bilmiyorum, sana söylediğim bu. Hadi Dickie, seninkini ver de bana koğuştan çok erken çıkmışım gibi bakmayı kessin."

Berenski kollarını kavuşturdu. "Harpo onun sahip aldı, ben de sahip olduğumu aldım. Sende yeşil deri var."

"Bunu biliyorum, lanet olsun."

"Yeşil demek istedim. Makyaj değil, renkli değil. Deri altı dokuya kadar yeşil. Kurbanın etle birlikte biraz da kan almış ve bu da doğru değil."

"Yeşil kan mı?" Eve yeniden sinirlenmeye hazır bir şekilde sordu.

"Yeterince kırmızı ama insan değil. Tam olarak değil. Harpo'nun saç konusunda ne dediğini anladım. İnsan ve maymun karışımı. DNA daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor ve ben hepsini gördüm. Neyse o"

Eve itiraz edemedi ağzından kaçırdı. "Etrafta dolaşıp insanları öldüren bir mutant ucube var. Ben kahve istiyorum."

Ayağa kalktı, tepinerek uzaklaştı.

"Kız arkadaşı birkaç gün önce onu terk etti," dedi Harpo. "Söylemedi ama tahmin ediyoruz. O zamandan beri etrafta olmak için can atıyor. Ama o haklı. Olan oldu. Babam, eğer onay verirsiniz bu konuda danışmanlık yapmak ister."

Eve burnunun kenarını sıktı. "Şüphelilerden DNA örneği alacağım. Aldığımda, bununla eşleştirebilir misin?"

"Dickie'de kurbanın kazıdığı deri ve kandan DNA var. Eğer ona katilin DNA'sını verirsen eşleştirebilir. Saçı bulursan eşleştirebilirim. Ama yeşil derili yarı maymun bir adam bulmak sorun olmaz. Değil mi?"

Eve'in tek düşünebildiği "İsa" oldu.

Peabody akıllıca davranarak düşüncelerini kendine sakladı. Arabaya dönene kadar akıllıca davranmayı başardı.

"Harpo'nun sağlam olduğunu biliyorsun. Sikkafalı da sikkafalının teki ama en iyilerden biri. Eğer ikisi de aynı sonuçlara ulaşırsa, ve gerçekten, katile baktığınızda, o sadece ... değil."

"İnsan mı? Saçmalık. Saçmalık. Ve bir saçmalık daha. Rosenthall'ın laboratuvarında garip deneyler yapıyorlar. İzinsiz ve çarpık bir şey."

"Ben de bunu söylüyorum. Bir canavar yarattılar, katil maymun-adam canavarı. Ve şimdi patlak verdi ve şehri kasıp kavuruyor. Ve-"

"Bana tokat attırma. Bu çok kızca." "Sen tokadı yiyen taraftayken değil."

"Deneyler," diye devam etti Eve. "Serum. DNA'yı bozuyor, şiddetli anemiye neden oluyor. Louise bunun deride yeşil bir yaratabileceğini söyledi."

"Sonuna kadar mı?"

"Tabii ki."

"Ama yüz, Dallas."

Bunun bir protez, bir cihaz ya da özenle hazırlanmış bir tür maske olduğuna inanmak istedi. Ama . . . "Bilmiyorum ama Rosenthall'ı bu işi aydınlatana kadar alabalık gibi ızgara yapacağız. Bay Hyde," diye mırıldandı. "Belki de o kadar uzak değildir."

"Bay Hyde?" Peabody koltuğunda doğruldu. "Oh, oh, Rosenthall kötü Dr. Jekyll'i yarattı. Hayır bekle, Dr. Jekyll iyi kısım. Hyde ise kötü olan. Ama ikisi de aynı kişi. Rosenthall'ın Bay Hyde'ı!"

"D eksi, ve sadece isimleri doğru bildiğiniz için. Rosenthall neden Jennifer Darnell'i öldürsün ki? Bu kadar kişisel,

samimi bir şekilde? Katil onu istiyordu ama ona sahip olamadı."

"Pachai'ye dönelim."

"Bunu bir düşünün. Onu sevdiğini söyledin ve bu ifadeler onun ilgilendiğini gösteriyor. Belki de adam taşındı, kadın da ilgilenmediğine karar verdi. Ama bu işte garip olan kim? Darnell ve arkadaşına Slice'da kim iş buldu? Ona ve arkadaşına iş bulmuş ama o Gupta'yla daha çok ilgileniyor. Tanrım, cinayet silahlarından birini nerede bulacağız? Gupta'nın dolabında. Üzerinde hala kan ve beyin parçaları var."

"Ken Dickerson. Bu bir komplo."

"Gupta Rosenthall'ın asistanı. Dickerson hâlâ stajyer. Dickerson amcasına gidip Gupta'yı işe aldırması olsa da Gupta Darnell'in dikkatini çekti, sonra ona bir iyilik daha yaptı ve Vix için iş buldu. Gupta doktor ve bilim adamı bir aileden geliyor ve babası Rosenthall'ı tanıdığı için avantajlı. Dickerson'ın burslar için çabalaması gerekti. Ve Gupta hâlâ onun önünde."

"Neden Pachai'yi öldürmüyorsun?"

"İlk üç kurbandan biri Dickerson'ın bir şeyler çevirdiğini öğrendi, bu yüzden gitmeleri gerekiyordu. Gupta'yı yok etmek için sevdiği kızı öldürüp suçu onun üzerine atmaktan daha iyi bir yol olabilir mi? ne kullanıyorsa ona kendini üstün hissettiriyor, ama bu zaten oradaydı. Onu güçlü ve özgür hissettiriyor. Bu onu mutlu ediyor ve dahası, öldürmenin onu daha da mutlu ettiğini keşfetti. Laboratuvarı yok etti, serumu aldı. Sahip olduklarına başka kimsenin sahip olmasını istemiyor. Hepsi onun."

"Çalıyor ama mutasyonları açıklamıyor."

"Rosenthall daha iyi," dedi Central'daki garaja girerken. "Önce onu alacağız."

ON

Eve Cinayet Masası'na doğru ilerlerken, Arianna koridordaki bir banktan fırlayıp ona doğru koştu. "Teğmen Dallas, lütfen, bana neler olduğunu anlatır mısınız? Polis bu sabah evime geldi. Eton'un öldürüldüğünü söylediler."

"Bu doğru."

"Tanrım. Ama ne zaman? Nasıl?"

"Bu sabah birden kısa bir süre önce, Dr. Rosenthal'ın laboratuvarında." "Justin'in laboratuvarında mı? Ama ben ..."

Bir an gözlerini kapattı. "Bu nasıl olabilir? Buraya gelmemiz gerektiğini söylediler -Justin ve ben. Onu başka bir yere götürdüler, onunla kalmama izin vermediler. Sadece beklemem gerektiğini söylediler. Bir saatten fazla oldu."

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Doktorla konuşacağım. Rosenthal yakında."

"Ama ne oldu? Tanrım, bu bir kabus. Eton öldürüldü, hem de Justin'in laboratuvarında."

"Dr. Billingsly'nin neden Dr. olduğunu biliyor musunuz?"

Rosenthal'ın laboratuvarında gecenin o saatinde?"

"Hayır. Hayır. Olmamalıydı. Justin'in işiyle bir ilgisi yok. Katil Justin'in peşinde olmalı. Justin'in peşinde." Arianna bir elini göğüslerinin arasında ileri geri ovuşturdu. "Geç saatlere çalışacaktı, dün gece yine evinde kalacaktı ama yapmamasını istedim. Benimle eve gelmesini, benimle kalmasını istedim. Onu yanımda istedim ve yeterince üzüldüğüm için kabul etti."

"Merkezden birlikte mi ayrıldınız?"

"Evet, sanırım on bir buçuk civarı. Bir bağış toplama etkinliğim vardı ve ayrılırken arabadan Justin'i aradım."

"Laboratuvarda kimse kaldı mı?"

"Bilmiyorum. Justin benimle ön tarafta buluştu. Bütün gece beraberdik. Yemin ederim. Justin'in bununla bir ilgisi olduğuna inanamazsın. İnsanların Eton'un onu kıskandığından bahsettiğini biliyorum."

"miydi?"

"Evet, ama Justin bundan rahatsız değil. Tanrım, şimdi çok zalimce geliyor."

-Bazen bu konuda şakalaşırdık. Onu şimdi görebilir miyim? Bir avukata ihtiyacımız var mı?"

"Tutuklu değil ama ona birkaç soru sormam gerekiyor. Eğer avukat istiyorsa bir tane alabilir. Peabody, neden Bayan Whitwood'u salona götürmüyorsun? Biz Dr. Rosenthal ile konuşurken o orada bekleyebilir. Uzun sürmez."

Ne kadar sürerse, diye düşündü Eve ilk görüşme odasına doğru ilerlerken.

Eve içeri girdiğinde Justin sandalyesinde doğruldu.

"Demek doğruymuş," dedi, "Billingsly hakkında. O öldü."

"Evet, Dallas, Teğmen Eve, Dr. Justin Rosenthall ile H-45893 dosya numaralı Darnell, Vix ve Bickford ve H-43898 dosya numaralı Eton Billingsly'nin görüşmesini kaydedin. Bunu kaydetmek zorundayım. Prosedür."

"Anlıyorum."

"Size haklarınızı da okuyacağım." O bunu yaparken Justin hiçbir şey söylemedi. "Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı?"

"Evet. Onları benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?"

Soruyu bir süre askıda bıraktı. Arianna gibi onun da bitkin görüldüğünü fark etti.

"Tüm kurbanlar sizinle ve Merkez'le bağlantılıydı. Billingsly laboratuvarınızda öldürüldü."

"Laboratuvarımda mı?"

"Evet. Sorulması gereken sorular var ama önce DNA örneğinizi almak istiyorum."

"Tamam ama dosyada var."

"Bunu sadece bir kontrol olarak düşünün." Bir çubuk çıkardı.

İşi bittiğinde gitti ve onu bekleyen üniformalıya verdi.

Justin'in karşısındaki masaya oturdu. "Billingsly'nin laboratuvarında ne işi vardı?"

"Hiçbir fikrim yok. Orada olmamalıydı. Benim iznim olmadan içeri girememeliydi. Nasıl girebildi?"

"Kartınızı kopyalamış ve sesinizi kaydetmiş." Justin sadece ona

baktı. "O kadar ileri mi gitti? Benden hoşlanmıyor-

Bu yeni bir şey değil ama laboratuvara girecek kadar ileri gittiğine inanamıyorum. Peki ne için?"

"Asistanınızla ya da stajyerlerinizle iş yapar mıydı?"

"Hayır, aklıma hiçbirisi gelmiyor. Ve hiçbirimizin orada olmadığını biliyorduk. Ayrılmadan önce onu gördüm ve gerçekten eve gidiyor olmamla ilgili yorum yaptık."

" "

"İyi değil." Justin dirseklerini masaya , ellerini yüzüne ve saçlarına götürdü. "Bu bir sır değil, çünkü Ari için yeterince iyi olmadığımı düşündüğünü açıkça belirtti ve ."

"Bu seni olmalı."

"Biraz," diye itiraf etti. "Ama açıkçası Billingsly'yi pek düşünmedim. Arianna beni seviyor, evlenmek üzereyiz. Ve benim işim

Bu aşamada düşüncelerimin geri kalanını işgal ediyor." "Bu aşama nedir?"

"Bir sonraki test turuna başlamak üzereyiz."

"Anlamı?" Eve, Peabody içeri girdiğinde şöyle dedi. "Peabody, Dedektif Delia, görüşmeye giriyoruz. Devam edin, Doktor."

"Bir grup laboratuvar faresine belirli bir süre boyunca belirli bağımlılık yapıcı maddeler enjekte ettik."

"bağımlı mı yaptınız?"

"Evet. Gözlemliyor, izliyor, çizelgeliyor ve kaydediyoruz. Şimdi onlara serum enjekte edip testlerden geçireceğiz. Bir kere-"

"İnsan denekler üzerinde test yapamazsınız."

"Hayır. Bu aylar, belki de yıllar sürer. Bu hızlı bir süreç değil. Kanıtlanmamış bir maddeyi bir insan üzerinde test etme riskini alamayız." "Biraz zorlamak, hızlanmak cazip geliyor olmalı."

"Araştırmaya acele etmek için girmezsiniz." "Asistanların hiç huzursuz olur mu?" "Pardon?"

"Belki de asistanlarınız bir çentik atmak, biraz gösteriş yapmak ve sizi etkilemek istiyordur."

"Onlar genç. Elbette zaman zaman hayal kırıklığı, sabırsızlık ve rekabet oluyor. Ancak çok katı bir protokolümüz, bir zaman çizelgemiz, sadece başarı için değil güvenlik için de uyulması gereken prosedürlerimiz var."

"Seruma kimin erişimi var?"

"Laboratuarda, çevre kontrollü bir kutuda kilitli. Ben ve Pachai'den başka kimsenin erişimi yok. Billingsly'nin bunu denediğini düşünmüyorsun-"

"Dosya açıldı," dedi Eve ona. "Ve boştu."

"Boş mu?" Rosenthall şaşırılmış bir ifadeyle şakağını ovuşturdu. "Serum gitti mi? Tanrım. *Tanrım!* Çok yaklaştık. Rakip bir laboratuvar mı? Casusluk mu? Billingsly bunu yapar mıydı?"

"İki stajyeriniz seruma erişemiyor mu?"

"Hayır. Bu tam olarak doğru değil. Ken birkaç gece benimle geç saatlere kadar çalıştı ve ona kodu ben verdim. Her üç günde bir değiştiririm. Aslında bu sabah değiştirmiş olurdum. Serumunu yeniden yaratabiliriz. Ama kaybedilen zaman ..." Başını iki yana salladı. "Ama bunun cinayetlerle, Jen ve çocuklarla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Çalışmayı çalmak ya da satmak için bir komploya karışmış olabileceklerine inanmıyorum."

"Sorun değil. Anlıyorum. Röportaj bitmiştir. Bir dakika beklerseniz. Peabody?"

"Onu serbest mi bırakıyorsun?" Peabody dışarı çıktıklarında sordu.

"Onu salona götürmeni, Arianna'yla birlikte beklemesini söylemeni istiyorum. Dickerson'la konuşması ve bazı bilimsel konuları yorumlaması için ona ihtiyacım olabilir. Sonra Gupta ile bir tur at. Onun da ekleyeceği bir şeyler olabilir ve artık seni tanıyor."

"Tamam. Dickerson'ı yalnız mı götürüyorsun?"

"Onunla başlayacağım. Gupta'dan alabileceğiniz her şeyi aldığınızı düşündüğünüzde, onu salona götürün, sonra da görüşmeye gelin."

"Kontrol."

"Ve Dickerson'a bir içki getir."

Peabody iç çekti. "Çünkü ben iyi bir polisim."

"Şimdiye kadar." Eve bir sonraki görüşme odasına doğru yürüdü ve içeri girdi.

"Dallas, Teğmen Eve," diye başladı ve belgeleri tamamladı "Hey, Ken, biraz bitkin görünüyorsun."

"Uzun zamandır bekliyordum. İki saattir."

Eve biraz terli olduğunu gözlemledi. Boş gözlü ve çok solgun. "Bu işler zaman alır." Ona haklarını okudu ve boş gözlerin genişlemesini izledi.

"Ben şüpheli miyim? Bütün bunları neden söylüyorsun?"

"Senin güvenliğin için, Ken. Sadece prosedür. Prosedürü . Haklarını, yükümlülüklerini anlıyor musun?"

"Evet, ama nedenini anlamıyorum-"

"Dört kişi öldü Ken ve sen hepsini tanıyordun." "Ölen tek kişi ben değilim-"

"Diğerleriyle konuşuyoruz. Billingsly hakkında ne düşünüyorsun?" diye konuşmaya devam etti. "Pisliğin teki, değil mi?"

"Gerçekten bir fikrim yok. Onu gerçekten tanı mıyordum."

"Sözümü dinle. Pislik. Başka bir erkeğin kadınına, özellikle de kadın ilgilenmiyorken, çalışan herkes bir pisliktir."

Bunu söylerken gülümsedi ve adamın gözlerinin kayışını izledi. "Neredeyse unutuluyordum." Bir çubuk çıkardı. "Biraz tükürüğe ihtiyacım var. DNA kontrolü."

"Bunu yapmak zorunda değilim."

"Ciddi misin? Sadece biraz tükürük, Ken."

"Arama izniniz olmadığı sürece bunu yapmak zorunda değilim. Bu benim hakkım."

"Sen bilirsin." Omuz silkti. "Şimdi, pislikler hakkında."

"Bir avukat tutmalı mıyım?"

"Bir tane ister misin? Bana uyar. Daha fazla zaman alacak. Muhtemelen birkaç saat daha." Ayağa kalkmaya başladı.

"Şimdilik sorun yok. Sadece buradan çıkmak istiyorum."

"Seni suçlayamam. Dediğim gibi, bitkin görünüyorsun. Geç mi kalktın?" "İyi uyuyamadım. Olanlardan sonra çok zor."

"Eminim. Jen'i sevdin."

"Jen'i herkes severdi."

"Ama onu gerçekten sevdin. Ona bir iş buldun." "Önemli bir şey değildi."

"Hadi ama, biraz övgü al. Amcanızdan ona bir mola vermesini istemeden önce ancak bir aydır iyileşme sürecinde olan bir bağımlı. Sonra ona bir iyilik daha yaptın ve bağımlı arkadaşının iş bulmasına yardım ettin. Sana borçluydu."

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum." "Sana geri ödedi mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Gözü Pachai'nin üzerindeyken ve Pachai'nin gözü de onun üzerindeyken bunu yaptığını sanmıyorum. Bu acıtmış olmalı."

Sanki derisinde bir şey geziniyormuş gibi kollarını kaşıdı. "O sadece bir arkadaştı."

"Çünkü o istedi. Peki Pachai, onun için ne yaptı? Ona ve bağımlı arkadaşına iş bulmadı. Amcası eve götürmesi için ona yemek vermedi. Paradan geliyor ama. Hep değil midir? Rosenthall'ın baş elemanı oluyor, senin üzerinde. Eminim daha çok çalışmışsındır. Daha fazla saat çalıştın. Sen daha zekisin, bunu söyleyebilirim. Fikirlerin var, değil mi Ken? Serum hakkında fikirlerin."

Öne doğru eğildi. Görünür bir çizik yok, diye düşündü. Ama adam saçlarını ensesinde bırakmıştı.

"Eminim bu projeye çok zaman ayırmışsınızdır. Kayıt dışı, tabiri caizse. Kıçını yırtarak. Rosenthall çok tutucu, protokole, prosedüre çok bağlı. Ama senin taşakların var. Bazı riskler almaya isteklisin. Jen risk aldığını öğrendi mi?"

Kaşınmaya, yutkunmaya ve Eve'den başka bir yere bakmaya devam etti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Laboratuvara çok geldi, değil mi? Pachai'yi görebilmek için bahaneler uyduruyordu. Senin önünde onunla flört etti. Bir gece yalnız çalışırken uğradı mı? dışı. Onu içeri aldın mı?"

"Dr. dışında mesai saatleri dışında laboratuvarda çalışmamıza izin verilmiyor."

Rosenthall orada."

"Kurallar." Eve onları elinin tersiyle itti. "Gerçek yenilik kuralların canı cehenneme der. Gerçek ilerleme risklidir, kumar oynar. Ve Rosenthall tüm dikkatleri ve kızı üzerine çeken yalakası Gupta ile birlikte hareket ediyor. Bu doğru değil. Ama onlara daha iyi, daha zeki olduğunu gösterebilirsin. Seni yakaladı mı yoksa sen mi söyledin? zorunda kaldım. Ama yine de seni istemedi. Aslında, eğer durmazsan seni ihbar etmekle tehdit etti. Rosenthall'a onun çalışması üzerinde deneyler yaptığını, fareler üzerinde değil, onu test ettiğini söylemeni istedi."

Ter şakaklarından aşağı süzülürken bile üşüyormuş gibi titremeye başladı. "Bütün bunları uyduruyorsun."

"Öyle miyim? Bilim adamları kayıt tutar. Dairen için arama emri çıkartacağız ve seninkini bulacağız. Coby Vix'i döverek öldürdüğün boruyu bulacağız. Sonra-"

"Boruyu benim evimde bulamazsın çünkü ..."

"Nedenmiş o, Ken?"

"Artık konuşmuyorum."

"Keyfin bilir." Eve arkasına yaslandı ve Peabody elinde bir tüp zencefilli gazozla gelene kadar birkaç dakika onun terlemesini izledi.

"Peabody, Dedektif Delia, görüşmeye giriyorum. Bunu kullanabilir. Bir içki iç Ken, düşünmek için biraz zaman ayır. Benim bakış açıma göre, işler kontrolünden çıktı, senin kontrolün dışında. Serum gerçekten kötü bir tepki verdin."

"Başka bir şey söylemeyeceğim." Ama tüpü aldı, kırdı ve içti.

Eve geri döndüğünde tüpü alıp DNA'sını alacağını düşündü.

"Bir düşünün," diye önerdi Eve. "Sorguya ara verildi. Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia, odadan çıkıyorlar."

Peabody kapının önünde, "Terli ve titrek görünüyor," diye söze başladı. "Sanki-"

"bağımlısı. O da korkuyor. Ya kafayı bulacak ya da avukat tutacak. Her iki şekilde de olabilir. Evi için arama emri çıkartalım. Bunun için yeterli delilimiz var. Günlükleri ve kayıtları var. O aptal pelerin, eldivenler, ayakkabılar, belki bıçak ve neşter."

"Belki de bir sonraki raundu Rosenthall'a gözlemletmeliyiz. Dediğin gibi, eğer bilimin içine girerse, Rosenthall bize bunun ne anlama geldiğini söyleyebilir."

"İyi fikir. Git onu al, gözlem odasına götür. Dickerson'a birkaç dakika daha vereceğim."

Kendisi de bir şeyler içebilirdi, diye düşündü Eve ve Otomat'a sert bir bakış attı. Makineler onunla her zaman işbirliği yapmıyordu.

"Bırak ben yapayım." Roarke kredileri taktı ve ona bir tüp Pepsi sipariş etti.

"Teşekkürler. Gösteriyi izlemeye mi geldin?"

"Genellikle giriş ücretine değer."

"Dickerson'ı kutuda terletiyorum. Gerçekten. Sanırım serum ya da onun bir versiyonunu alıyor. Sanırım iki gece üst üste iyi doz aldı. Bu onu geriyor. Ben

ikinci tur için içeri girmek üzere. Peabody, bilim için bir tercümana ihtiyacımız olması ihtimaline karşı Rosenthal'ı Gözlem'e getiriyor."

"Gidip onları bulacağım."

Çenesine hafifçe vurdu, sonra da tıpkı kendisi gibi polis dükkânındaki evindeymiş gibi yürüyüp gitti, diye düşündü.

Tüpü kırdı, uzun bir yudum aldı, sonra görüşme odasına geri döndü. İçeri girdiğinde Dickerson uzak köşede duvara dönük duruyordu. Omuzları titriyordu.

"Dallas, Teğmen Eve, tekrar görüşmeye giriyoruz. Tanrım, Ken, adam ol."

"Dr. Kaos'tan sana."

Adamın sert sesi karşısında kaşlarını kaldırdı. "Şimdi bir yerlere varıyoruz. Oturun Doktor, biz de-"

Döndü. Hayatının ve kariyerinin bu aşamasında onu gerçekten çok az şeyin şaşırtabileceğini düşünmüştü ama şok içinde donakaldı

Yüzü gözlerinin önünde dalgalandı. Hastalıklı yeşil, çenesi grotesk bir açıyla kilitlenene kadar kendini büktü. Dişleri sivrildi; gözleri yuvalarında çıkıntı yapıp şişti ve kırmızı kırmızı parlamaya başladı.

"Ve ben bir erkek değilim."

Adamın omurgası eğrilmiş gibi görünürken, göç eden kemiklerin çıtırtılarını ve çatırtılarını duydu. "Ben bir tanrıyım."

Silahını çekti. "Sen tutuklusun."

Ona doğru sıçradı. Kadın bir hamle yaptı, adamın vücudunun ortasına vurduğundan emindi ama adam çok *hızlıydı*. Hazırlanmak için çok az bir saniyesi vardı ve adamın vücudunun kendi vücuduna çarpma kuvvetini kullanarak yere düştü, tekmeledi ve onu üzerinden uçarak duvara çarptı.

Kanlar içinde ve bir örümcek kadar çevik bir şekilde savruldu. Bu sefer kadın ateş ettiğinde, adam sarsıldı. Sonra gülümsedi.

"Oooh, gıdıklıyor! Şimdi çok daha güçlüyüm."

"Anlıyorum. Ama güzel değilsin. Zekisin." Yine saldıracak, diye düşündü. İçinde saldırmamak için çok fazla hayvan vardı. "Polis Merkezi'nin ortasındasın. Beni geçsen bile dışarı çıkamazsın. Burada öleceksin."

"Ben ölemem. Ama sen . Benim için bir böceksiniz. . Zayıf ve kırılabilir."

"O hâlâ senin içinde. Zayıf ve kırılabilir Dickerson."

"Çok uzun sürmedi. Kız için ağladı ama Billingsly'yi öldürmekten zevk aldı. Seni öldürmekten de zevk alacak. Kalbini çıkarıp yiyeceğiz."

Tekrar ateş etti, ateş etmeye devam etti. Bu onu yavaşlattı, tökezlemesine neden oldu ama devam etti.

Kapı patlayarak açıldı. Roarke, Peabody ve polis sürüsünün bir adım önünde hızla içeri girdi. Kaos fırl fırl dönüyordu.

Akarsular.

"Aşağı in, seni lanet olası!" Eve bağırdı.

"İzin ver." Yüzü soğuk ve vahşi olan Roarke yumruklarını çarpık surata indirdi. Sağa, sola, tekrar sağa.

Kan akıyor, vücut kasılıyor, Kaos .

"İsa , İsa Mesih, İsa Mesih." Havva yeminler mırıldandı -dualar- kelepçeleri takarken. "Bacak demirleri istiyorum," diye seslendi. "Şimdi. Peabody, silahını onun üzerinde tut."

"İnan bana," diye karşılık verdi ortağı.

"Kendine gelmeden önce zincirlenmesini, bir kafese konulmasını istiyorum. Tecrit.

Hadi !"

"Yaralandın mı?" Roarke ayağa kalkarken onun elini kavradı.

"Hayır. Onu kontrol altına almalıyım. Geri döneceğim. Yardımınız için teşekkürler," diye ekledi, adamlardan bazılarının Kaos'u kaldırmasına izin vermek için kenara çekilirken.

Roarke onun gidişini izledi, sonra çiğ eklemlerine baktı. "Ah, pekâlâ."

EPILOG

Eve onu odasında, eski püskü ziyaretçi koltuğuna oturmuş, elinde PPC'siyle beklerken buldu. Eve içeri girdiğinde onu bir kenara bıraktı ve Eve'in yüzüne bir bakış atarak AutoChef'e gitti ve ikisi için kahve programladı.

"O ölüyor." Eve masasına çöktü. "Çoklu organ yetmezliği -Louise'de de vardı. Ve iyi bir önlem olarak beyninde tümör var. Onu kurtaramayacaklar."

"Ben sizin gibi üzgün görünmeye çalışıyorum."

"O bir aptaldı-Dickerson. Kıskanç, hırslı, pervasız. Ama bir katil değildi. Ya da serumu almaya başlayana kadar değildi. Onun versiyonunu. Onu geliştirmişti, öyle sanıyordu. Kızı, patronunu, tüm dünyayı etkileyecekti. Şimdi ölüyor çünkü içinde, ne olduğunu, ne istediğini saptıran bir şeyi serbest bıraktı. Kontrol edemediği bir şey."

Roarke masasının köşesine oturmuş, ona bakıyordu. "Seni öldürebilirdi."

"Evet. Dickerson seruma ne kadar bağımlıysa o da öldürmeye o kadar bağımlı hale geldi. Rosenthall'ın yardım etmeye çalıştığı insanların kaçaklara olduğu gibi. Rosenthall şu anda onunla birlikte. Dickerson zar zor konuşabiliyor ama davaları kapatmak için ihtiyacımız olan her şeyi aldık."

"Sizin için mesele asla sadece kapanmış davalar değildir."

"Dört kişi katledildi. Ve şimdi elimizde beş ceset olacak. Dickerson serumu ilk aldığı anda ölmüştü. Sadece bunu bilmiyordu. Darnell'den laboratuvara gelmesini istedi. Çok gururluydu, gösteriş yapmak zorundaydı. Onun ne kadar özel olduğunu göreceğini ve kendisini istediği gibi onu isteyemiyordu. Bunun yerine, kadın onaylamadı, Rosenthall'a gitmesi gerektiğini söyledi, durması gerekiyordu."

Roarke, "Bağımlılığın farkına varırdı," diye sözlerini tamamladı.

"Evet, öyle diyebilirim. Bu konuda siyah-beyazdı. Eğer adam patronuna söylemezse, kadın söyleyecekti, çünkü adam kendini hasta ediyordu, dedi."

"Ve bu sadece onun daha fazla almasına neden oldu."

"Kadının dediğini yapacağına söz verdi, sonra da dozu artırdı. Ona Pachai'den, hatta Rosenthall'dan bile daha iyi olduğunu kanıtlamak için."

"Ve Kaos doğdu."

"Sanırım bu yeterince doğru. Cinayetlerin bir rüya, bir halüsinasyon olduğunu düşündüğünü söylüyor."

"Buna inanmıyorsun."

"Hayır," diye onayladı. "Bilmiyorum. Ne yaptığını biliyordu. Sadece bir taraftan bununla yüzleşemedi, diğer taraftan da bundan vazgeçemedi. Dickerson bize Billingsly'nin laboratuara geldiğinde Rosenthal'ın bilgisayarına girmeye çalıştığını söyledi."

"Yine kıskançlık."

"Yeşil derili canavar."

Roarke onu düzeltmeye başladı, sonra omuz silkti. "Şey, bu durumda." "Ve bu dava kapanmıştır." Kahvesini bitirdi, masaya koydu ve

üzüntüsünü bir kenara bıraktı. "Bunu yazmam gerekiyor ve Nadine'e ona önden başlayacağıma dair söz verdim. Neden bilmiyorum."

"Arkadaşlık ve onun adil ve doğru olacağını bildiğin için. O zaman seni yalnız bırakayım, işimi bitirmek için kendime bir yer bulayım. İşiniz bitince beni etiketleyin. Kahvaltıyı tamamen kaçırdık. Seni ne zaman olursa olsun öğle yemeğine götüreceğim."

"Bir şeyler alabilirim. Beklemek zorunda değilsin."

"Eve." Saçlarının tüylü uçlarına dokundu. "Arkasını döndüğünde Gözlem'e yeni adım atmıştım. Onun ne olduğunu ya da neye dönüştüğünü gördüm. Var olan her şeyi asla tam olarak göremeyiz, değil mi? Gördüğüm şey yüzündeki zevkti, öldürücü zevk. Oraya, sana zamanında varıp varamayacağımı bilmiyordum."

"Onu sersemletirdim," diye başladı. "Ve evet, yine de benden bir parça alabilirdi. Onun işini çok güzel bitirdin."

"O zaman kapağı gevşetmişsin. Seni bekleyeceğim." Öne doğru eğildi, dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Her zaman."

"Sap."

"Suçluyum. Bu gece eve o kolun icabına bakacağız."

"*Bunun* ne anlama geldiğini biliyorum."

Güldü ve onu tekrar öptü. "Oturduğundan beri onu kucaklıyorsun."

Aşağı baktı ve adamın haklı olduğunu gördü. "Sanırım orada bir darbe aldı." Onu bıraktı, parmak eklemlerini incelemek için elini tuttu. "Sen de öyle."

"O zaman birbirimize göz kulak oluruz." "Kulağa hoş geliyor."

Ve öyle de oldu, diye düşündü, adam sessiz yerini bulmak için onu terk ettiğinde. İşe gitmeden önce ayağa kalktı ve ince penceresine doğru yürüdü. New York'a baktı; avlanan canavarlardan biri için şimdilik güvendeydi.

Ve bir süre durup ölenler için nöbet tuttu.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.